

สนับสนุนการจัดพิมพ์ : แผนงานคุ้มครองผู้บริโภคด้านสุขภาพ (คคส.)

แผนงานคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้ประกอบการและผู้บริโภคมีความรู้และเข้าใจสิทธิและหน้าที่ของตนเองและผู้อื่น

องค์การอิสระผู้บริโภค

: ความเป็นมา หลักการสำคัญ
และบันทึกเหตุการณ์การเสนอกฎหมาย
จากภาคประชาชน

พร้อมร่างพระราชบัญญัติ ๓ ฉบับ
(ฉบับประชาชน ฉบับรัฐบาล และฉบับกลาง)

องค์การอิสระผู้บริโภค

: ความเป็นมา หลักการสำคัญ
และบันทึกเหตุการณ์การเสนอกฎหมาย
จากภาคประชาชน

พร้อมร่างพระราชบัญญัติ ๓ ฉบับ
(ฉบับประชาชน ฉบับรัฐบาล และฉบับกลาง)

**องค์การอิสระผู้บริโภค : ความเป็นมา หลักการสำคัญ และบันทึกเหตุการณ์การเสนอกฎหมาย
จากภาคประชาชน**

พร้อมร่างพระราชบัญญัติ ๓ ฉบับ (ฉบับประชาชน ฉบับรัฐบาล และฉบับกลาง)

ผู้จัดพิมพ์ : มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค
โครงการปฏิบัติการองค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค (จำลอง)
๔/๒ ซอยวิฒนโยธิน แขวงถนนพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐
โทรศัพท์ ๐๒-๒๕๔๘-๓๗๓๔-๗ โทรสาร ๐๒-๒๕๔๘-๓๗๓๓
www.consumerthai.org

สนับสนุนการจัดพิมพ์ : แผนงานคุ้มครองผู้บริโภคด้านสุขภาพ (คคส.)

ความแตกต่างของมาตรา ๕๗ และมาตรา ๖๑	๕
องค์การอิสระผู้บริโภคร ความสำเร็จ...แค่เอี่ยม ?	๗
ลำดับเหตุการณ์การเคลื่อนไหวขององค์กรผู้บริโภคร เรื่อง องค์การอิสระผู้บริโภคร ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ – มาตรา ๖๑ แห่งราชอาณาจักรไทย การเข้าชื่อ ๑๐,๐๐๐ รายชื่อ เสนอ (ร่าง) พ.ร.บ.องค์การอิสระผู้บริโภคร ฉบับประชาชน	๑๓
๑๐,๐๐๐ รายชื่อ เพื่อกฎหมายผู้บริโภคร	๑๙
บันทึกวิเคราะห์ สรุปสาระสำคัญ (ร่าง) พระราชบัญญัติองค์การอิสระผู้บริโภคร พ.ศ.	๒๓
(ร่าง) พระราชบัญญัติองค์การอิสระผู้บริโภคร	
- ฉบับประชาชน	๒๕
- ฉบับรัฐบาล	๓๗
- ฉบับกลาง	๕๑
เปรียบเทียบ (ร่าง) พ.ร.บ.องค์การอิสระผู้บริโภครของภาคประชาชนกับของรัฐบาล ..	๖๕
ข้อเสนอต่อนโยบาย กฎหมาย และมาตรการการปฏิรูประบบคุ้มครองผู้บริโภคร	๘๗
ภาคผนวก	๑๐๑

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ปี พ.ศ. ๒๕๔๐

มาตรา ๕๗ สิทธิของบุคคลซึ่งเป็นผู้บริโภคย่อมได้รับการคุ้มครอง ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

กฎหมายตามวรรคหนึ่งบัญญัติให้มีองค์การอิสระ ซึ่งประกอบด้วย ตัวแทนผู้บริโภคในการให้ความเห็นในการตรากฎหมาย กฎ และข้อบังคับ และ ให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ปี พ.ศ. ๒๕๕๐

มาตรา ๖๑ สิทธิของบุคคลซึ่งเป็นผู้บริโภคย่อมได้รับการคุ้มครองในการ ได้รับข้อมูลที่เป็นความจริง และมีสิทธิร้องเรียน เพื่อให้ได้รับการแก้ไขเยียวยา ความเสียหาย รวมทั้งมีสิทธิรวมตัวกันเพื่อพิทักษ์สิทธิผู้บริโภค

ให้มีองค์การเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคที่เป็นอิสระจากหน่วยงานของรัฐ ซึ่งประกอบด้วย ตัวแทนผู้บริโภค ทำหน้าที่ให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณา ของหน่วยงานของรัฐในการตราและการบังคับใช้กฎหมายและกฎ และ ให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งตรวจสอบ และรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภค ทั้งนี้ ให้รัฐสนับสนุนงบประมาณในการดำเนินการขององค์การอิสระดังกล่าวด้วย

ผู้บริโภครไทย ต้องได้รับการคุ้มครอง

สำหรับผู้บริโภค ข้าราชการ
สามารถไปใช้บริการได้ที่
ศูนย์บริการ ผู้บริโภค ทั่วประเทศ
โดยไม่มีค่า
บริการ... (text is partially obscured)

ปัญหาความไม่ชัดเจนหนี้สิน
และหนี้ที่ไม่ใช่ 'กองทุนผู้บริโภค'

ปัญหาหนี้สิน... (text is partially obscured)

... (text is partially obscured)

... (text is partially obscured)

... (text is partially obscured)

... (text is partially obscured)

... (text is partially obscured)

องค์การอิสระผู้บริโภคร ความสำเร็จ... แค่เอือม ?

ไม่มีผู้บริโภคไทยคนไหนไม่เคยถูกเอารัดเอาเปรียบ ตั้งแต่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ อย่างการซื้อขนม จนกระทั่งเรื่องใหญ่ๆ อย่างการซื้อขายบ้าน หรือแม้แต่การคุ้มครองผู้บริโภคในระดับพื้นฐานที่สำคัญ และควรจะมีให้ดีให้ถูกต้อง เช่น ฉลากสินค้า วันหมดอายุ ที่ควรจะต้องเป็นภาษาไทย อ่านง่าย ชัดเจน รวมทั้งปัญหาคุณภาพชีวิตที่เกิดจากความไม่รับผิดชอบของผู้ประกอบการไทย ไม่ว่าจะเวลาจะผ่านไปนานเท่าไร นับตั้งแต่มีกฎหมายคุ้มครองมาไม่น้อยกว่า ๓๐ ปี หรือข้อตกลงสหประชาชาติที่มีมาตั้งแต่ปี ๒๕๓๑ ยังได้รับรองไว้ว่า **“ผู้บริโภคควรจะมีสิทธิที่จะได้บริโภคผลิตภัณฑ์ที่ไม่มีอันตราย พอๆ กับความสำคัญของการส่งเสริมให้ได้รับความยุติธรรม ความเสมอภาค และความยั่งยืนของการพัฒนาเศรษฐกิจและการพัฒนาของสังคมตลอดจนสิ่งแวดล้อม”** ผู้บริโภคไทยก็ยังไม่ได้รับการคุ้มครองตามสิทธิอันควร

แนวคิดเรื่อง **“องค์การอิสระผู้บริโภค”** ถือกำเนิดและก่อร่างสร้างตัวขึ้นในยุครัฐธรรมนูญปี ๒๕๔๐ โดยที่รูปธรรมของมันถูกกำหนดไว้ในมาตรา ๕๗ ของรัฐธรรมนูญปี ๒๕๔๐ ซึ่งกำหนดให้มีองค์การอิสระผู้บริโภค ทำหน้าที่ให้ความเห็นต่อนโยบายมาตรการในการคุ้มครองผู้บริโภคได้อย่างอิสระ ไม่ถูกบังคับด้วยเงื่อนไขจากฝ่ายบริหารหรือฝ่ายการเมือง เปรียบเสมือนการบอกกล่าวๆ ว่า อำนาจในการออกกฎหมายและมาตรการในการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นของผู้บริโภคเองไม่ได้ถูกผูกขาดอยู่เฉพาะหน่วยงาน

ของรัฐที่ทำหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภค หรือผู้บริโภคต้องมีส่วนร่วมที่สำคัญ ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้กับผู้บริโภคในการมีส่วนร่วมเพื่อกำหนดชะตากรรมของตนเอง เสนอ และให้ความเห็นในการออกกฎหมาย รวมทั้งให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค

นับเป็นความก้าวหน้าในวงการคุ้มครองผู้บริโภคและเป็นครั้งแรกที่ประเด็นการคุ้มครองผู้บริโภคได้ถูกกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ทำให้การริเริ่มผลักดันองค์การอิสระผู้บริโภคเกิดขึ้นนับตั้งแต่รัฐธรรมนูญฉบับนี้บังคับใช้ คือประมาณปลายปี ๒๕๔๐ แต่ถึงแม้การคุ้มครองผู้บริโภคจะถูกพูดถึงไว้ในรัฐธรรมนูญตลอดระยะเวลาที่รัฐธรรมนูญปี ๒๕๔๐ บังคับใช้ การจัดตั้งองค์การอิสระผู้บริโภคก็ยังมีความคืบหน้าช้ามาก

เหตุใดองค์การอิสระผู้บริโภคจึงไปไม่ถึงไหน? ที่ผ่านมา รัฐบาลแทบทุกรัฐบาลเน้นระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมเสรี กระตุ้นให้ประชาชนบริโภคสูงสุดเพื่อกระตุ้นระบบเศรษฐกิจ กระตุ้นการลงทุน ดำเนินนโยบายโดยไม่ได้มีส่วนร่วมของกลุ่มต่าง ๆ เช่น การแปรรูปรัฐวิสาหกิจ การทำข้อตกลงเขตการค้าเสรี ซึ่งจริงๆ แล้วยังต้องมีการผลักดันหรือทำให้เกิดกลไกการสนับสนุนการคุ้มครองผู้บริโภค ตามเจตนารมณ์เกิดขึ้นโดยเร็ว แต่มันไม่เป็นเช่นนั้น รัฐกลับไปมุ่งที่การค้าเสรีหรือทุนนิยมกฎหมาย มาตรการและนโยบายต่าง ๆ ถูกนำมาแก้ไขเพื่อรองรับเรื่องการค้าเสรี แต่กฎหมายเพื่อสร้าง“องค์การอิสระผู้บริโภค” ซึ่งจะทำหน้าที่เป็นกระบอกเสียงให้กับผู้บริโภคนั้น กลับถูกทำให้เกิดขึ้นแบบ ขอไปที ภายใต้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

๑๐ กว่าปีที่ผ่านมาของการมีองค์การอิสระผู้บริโภค มีเพียงข้อถกเถียงเรื่องโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ขององค์การอิสระ อาทิเช่น รูปแบบขององค์กรควรเป็นองค์การอิสระหรือเป็นคณะกรรมการองค์การอยู่ภายใต้กฎหมายเดิม คือพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือออกเป็นกฎหมายฉบับใหม่ ความเป็นอิสระควรมีแค่ไหน เช่น มีสำนักงานเป็นอิสระ หรือให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นสำนักงานเลขานุการ คณะกรรมการควรทำงานเต็มเวลาหรือไม่เป็นเพียงคณะกรรมการนโยบาย การทำหน้าที่สนับสนุนสร้างความเข้มแข็งให้กับผู้บริโภค ฟ้องร้องแทนผู้บริโภคทำได้หรือไม่เพราะรัฐธรรมนูญไม่ได้บัญญัติไว้ และปัญหาสำคัญรัฐธรรมนูญไม่ได้กำหนดระยะเวลาที่จะต้องจัดทำองค์การอิสระคุ้มครองผู้บริโภค ทำให้ไม่มีใครแน่ใจว่าจะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ก็ได้เพราะไม่มีความผิดตามรัฐธรรมนูญ

จากผลการศึกษาของมูลนิธิเพื่อผู้บริโภค พบว่า กระบวนการในการออกนโยบาย กฎหมาย มาตรการในการคุ้มครองผู้บริโภค ตลอดระยะเวลา ๑๐ ปีภายใต้รัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ ไม่มีการขอความคิดเห็นตัวแทนผู้บริโภคตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ หรือไม่ได้ให้ความสำคัญกับข้อมูลที่ได้จากการขอความคิดเห็นในการกำหนดนโยบายที่ส่งผลกระทบต่อและเกี่ยวข้องกับผู้บริโภค เช่น

๑. การออกฉลากอาหารดัดแปรพันธุกรรมที่มีการรับฟังความคิดเห็น แต่มีได้นำความเห็นไปใช้ในการออกประกาศที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้

๒. พระราชกำหนดภาษีสรรพสามิตในกิจการโทรคมนาคม ที่ทำให้เอื้อประโยชน์กับกลุ่มธุรกิจคมนาคมที่ได้รับสัมปทานในอดีต

๓. การแปรรูปรัฐวิสาหกิจที่เกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่และการดำรงชีวิตของผู้บริโภค เช่น ไฟฟ้า น้ำประปา องค์การเภสัชกรรม หรือสื่อสารมวลชน

๔. การทำข้อตกลงเขตการค้าเสรี (Free Trade Agreement) ข้อสัญญาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบริการสาธารณะที่มีให้บริการผู้บริโภคในปัจจุบัน ไม่มีการกำหนดมาตรการเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคในข้อสัญญาสัมปทาน และเป็นข้อสัญญาที่ผู้บริโภคเสียเปรียบ การมีส่วนร่วมของผู้บริโภคซึ่งเป็นแนวทางในการดำเนินงานคุ้มครองผู้บริโภค กลายเป็นเครื่องมือระบบตัวแทน เช่น คณะกรรมการพิจารณากำหนดอัตราไฟฟ้าเอฟที (FT)

อย่างไรก็ดี บางหน่วยงานได้มีการปรับปรุงกลไกในการคุ้มครองผู้บริโภค โดยจัดให้มีตัวแทนหรือผู้แทนผู้บริโภคเข้าไปมีส่วนร่วมในกลไกกำหนดนโยบายเพิ่มมากขึ้น เช่น การกำหนดให้มีตัวแทนผู้บริโภคในการกำหนดค่าไฟฟ้า (FT) คณะกรรมการยา คณะกรรมการอาหาร แต่ขณะที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ได้ยกเลิกผู้แทนที่มาจากผู้บริโภคมาเป็นตัวแทนผู้ทรงคุณวุฒิตามกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค ปี พ.ศ. ๒๕๒๒ ถูกแก้ไขในปี พ.ศ. ๒๕๔๑

จากปัญหาข้อถกเถียงและสภาวะที่ไม่ชัดเจนในรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ ทำให้องค์กรคุ้มครองผู้บริโภคได้ใช้ความพยายามอย่างหนักในการผลักดันให้รัฐธรรมนูญปี ๒๕๕๐ ให้ความสำคัญกับการปฏิรูปกลไกโครงสร้างในการแก้ไขปัญหผู้บริโภค ส่งผลให้มาตรา ๖๑ ของรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน ระบุการคุ้มครองสิทธิของบุคคล ซึ่งเป็นผู้บริโภคไว้อย่างชัดเจน ไม่ว่าจะขยายการคุ้มครองสิทธิให้ได้รับการคุ้มครองในการได้รับข้อมูลที่ เป็นความจริง และมีสิทธิร้องเรียนเพื่อให้ได้รับการแก้ไขเยียวยาความเสียหาย รวมทั้งมีสิทธิรวมตัวกันเพื่อพิทักษ์สิทธิผู้บริโภค กำหนดให้มีองค์การเพื่อการคุ้มครอง

ผู้บริโภครที่เป็นอิสระจากหน่วยงานของรัฐ ซึ่งประกอบด้วย ตัวแทนผู้บริโภค ทำหน้าที่ให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของหน่วยงานของรัฐในการตราและการบังคับใช้กฎหมายและกฎ และให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภค ทั้งนี้ ให้รัฐสนับสนุนงบประมาณในการดำเนินการขององค์การอิสระดังกล่าวด้วย

ในขณะเดียวกัน ความหวังเรื่องการจัดตั้งองค์การอิสระผู้บริโภค ไม่ได้ถูกคาดหวังให้มีกรริเริ่มจากหน่วยงานของรัฐเท่านั้น แต่กลุ่มองค์กรผู้บริโภคได้เดินหน้ายื่น ๑๒,๒๐๘ รายชื่อ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งเข้าชื่อเสนอกฎหมายฉบับของประชาชนต่อประธานรัฐสภาไป เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ที่ผ่านมา พร้อมพันธง...ร่างกฎหมายองค์การอิสระผู้บริโภคของรัฐบาลที่ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกาไม่เป็นอิสระจริงเพราะนายกรัฐมนตรียังเป็นผู้รักษาการ อำนาจหน้าที่มีความจำกัด

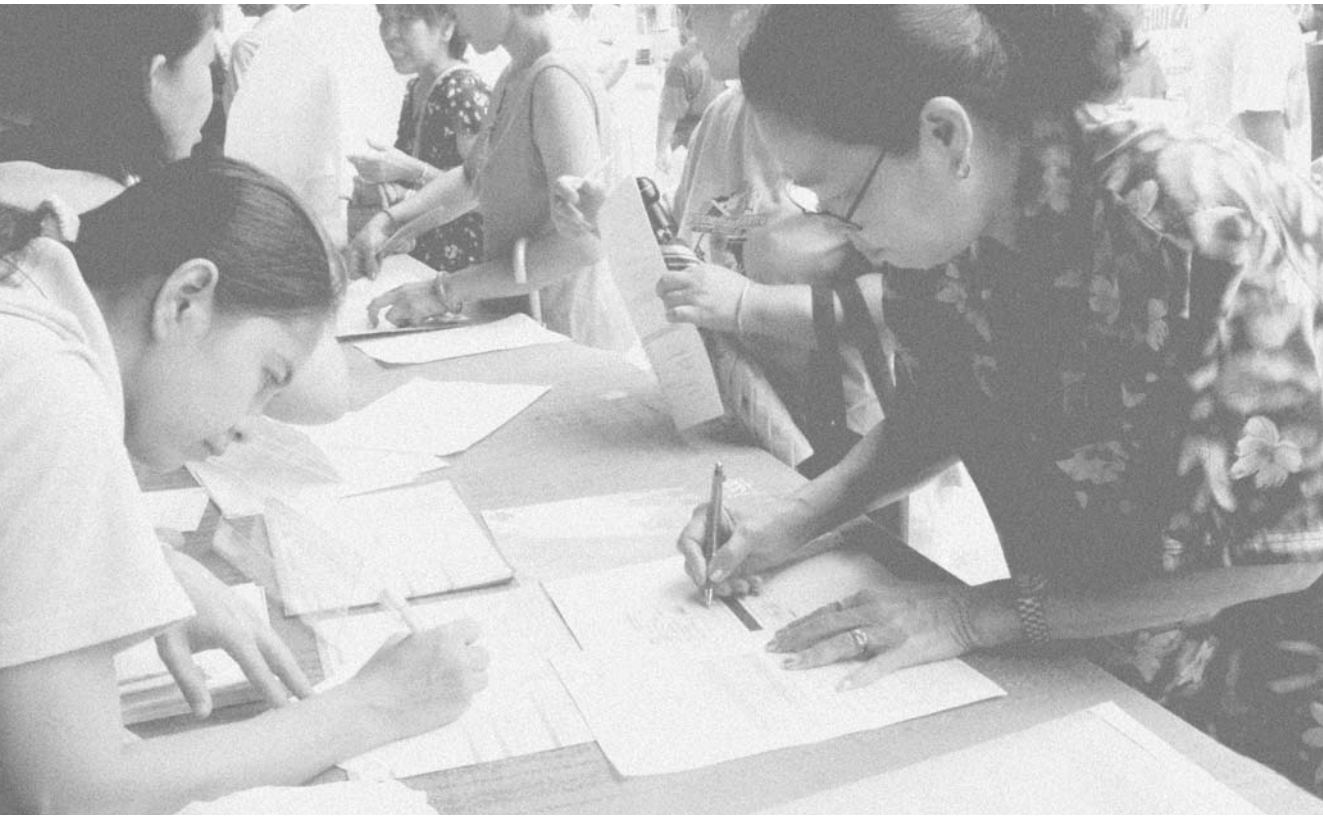
พวกเราเล็งเห็นว่า หากปล่อยให้ร่างกฎหมายองค์การอิสระผู้บริโภคของรัฐบาลถูกนำมาบังคับใช้ในอนาคต เราก็อาจเห็นคณะกรรมการองค์การอิสระผู้บริโภคเป็นเพียงแค่คณะอนุกรรมการชุดหนึ่งเท่านั้นของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งจะไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติไว้ เครือข่ายองค์กรผู้บริโภคจึงได้ช่วยกันรวบรวมรายชื่อประชาชนเพื่อเข้าชื่อเสนอกฎหมายที่เป็นร่างของประชาชน โดยสามารถรวบรวมรายชื่อได้ทั้งหมด ๑๒,๒๐๘ รายชื่อ ซึ่งได้ยื่นให้ท่านประธานรัฐสภาได้นำไปเข้าสู่กระบวนการพิจารณากฎหมายต่อไป และหวังว่าร่างกฎหมายองค์การอิสระของภาคประชาชนจะถูกบังคับใช้ในรัฐบาลสมัยนี้

ร่างกฎหมายของรัฐบาลไม่ได้ให้คณะกรรมการองค์การอิสระทำงานอย่างเต็มที่เต็มเวลา แต่เน้นความสำคัญไปที่ผู้อำนวยการสำนักงานที่จะเป็นผู้ข่งเรื่องส่งขึ้นไปให้คณะกรรมการพิจารณา ซึ่งรูปแบบเช่นนี้ไม่ต่างจากโครงสร้างการทำงานของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ยังไม่สามารถทำงานเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคในปัญหาที่หลากหลายได้อย่างเต็มที่ที่มีประสิทธิภาพเท่าใดนัก

ในขณะที่ร่างกฎหมายองค์การอิสระผู้บริโภคของภาคประชาชนนั้นจะให้ความสำคัญกับคณะกรรมการองค์การอิสระฯ โดยให้ทำงานในลักษณะเต็มเวลา และ

ให้มีเลขาธิการสำนักงาน ทำหน้าที่เป็นเพียงเลขานุการของคณะกรรมการและบริหารกิจการในสำนักงานเท่านั้น ส่วนอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการในฉบับของภาคประชาชนนั้นจะเขียนอย่างชัดเจนที่จะให้ความสำคัญต่อการส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดองค์กรผู้บริโภครู้ขึ้นอย่างน้อยในทุกจังหวัด และที่สำคัญคือ การสนับสนุนการเข้ามาตราทางกฎหมายเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งการป้องกันผู้บริโภคร่วมเพื่อประโยชน์สาธารณะ ซึ่งร่างของรัฐบาลไม่มีในส่วนนี้หรือการไม่ได้เขียนอย่างชัดเจนว่าบที่รัฐบาลจะส่งเสริมสนับสนุนเพื่อการดำเนินการขององค์การอิสระนั้นจะเป็นจำนวนเท่าไร ปล่อยให้มันเป็นดุลยพินิจของรัฐบาล ซึ่งตรงนี้อาจจะเป็นจุดหนึ่งที่จะทำให้องค์การอิสระผู้บริโภครู้ไม่อิสระอย่างแท้จริงเพราะถูกควบคุมกำกับด้วยงบประมาณ ในขณะที่ร่างกฎหมายของประชาชนนั้นจะกำหนดชัดเจนว่ารัฐจะต้องจัดสรรงบประมาณไม่น้อยกว่า ๕ บาทต่อจำนวนประชากรทั้งประเทศต่อปี หรือตกปีละ ๓๐๐ ล้านบาท ซึ่งถือเป็นงบประมาณที่ไม่มากเมื่อเปรียบเทียบกับงบกระจายงบประมาณของรัฐบาลตามโครงการต่างๆ ในปัจจุบัน

นอกจากนั้นคาดหวังว่า กฎหมายฉบับนี้ จะช่วยให้ประชาชนผู้บริโภครู้มีที่ปรึกษา เป็นจุดให้บริการแบบเบ็ดเสร็จสำหรับผู้บริโภครู้ ทำงานเชิงรุกไม่ตามแก้ปัญหา เป็นกระบอกเสียงให้กับผู้บริโภครู้ในการให้ความเห็นต่อการดำเนินการทั้งที่เป็นประโยชน์และเกิดผลกระทบต่อผู้บริโภครู้ เช่น การออกประกาศวัตถุอันตราย ที่เป็นสมุนไพร ๑๓ รายการ การออกกฎหมายกระทรวง ยกเว้นยาและเครื่องมือแพทย์ที่ผลิตและใช้โดยผู้ประกอบการวิสาหกิจที่ไม่เป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑ การออกประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ที่มีองค์ประกอบของแร่ใยหิน (ASBESTOS) ของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.) โดยไม่มีการรับฟังความคิดเห็นของผู้บริโภครู้ว่าคิดเห็นอย่างไรไม่น่าจะกระทำได้

ลำดับเหตุการณ์
การเคลื่อนไหวขององค์กรผู้บริโภค
เรื่ององค์การอิสระผู้บริโภค

ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ - มาตรา ๖๑ แห่งราชอาณาจักรไทย

การเข้าชื่อ ๑๐,๐๐๐ รายชื่อ
เสนอ (ร่าง) พ.ร.บ.องค์การอิสระผู้บริโภค
ฉบับประชาชน

รัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ มาตรา ๕๗	ระยะแรก มิถุนายน ๒๕๔๑ - เมษายน ๒๕๔๓ <ol style="list-style-type: none">การแลกเปลี่ยนเพื่อพัฒนาหลักการองค์การอิสระตามมาตรา ๕๗เผยแพร่หลักการองค์การอิสระสิทธิผู้บริโภคที่ควรมีการคุ้มครองเพิ่มเติมการจัดเวทีรับฟังความคิดเห็นเรื่องหลักการองค์การอิสระและปัญหาผู้บริโภค
	ระยะสอง เมษายน ๒๕๔๓ - มีนาคม ๒๕๔๖ <ol style="list-style-type: none">การยกร่างกฎหมายองค์การอิสระการจัดเวทีเพื่อแลกเปลี่ยนร่างกฎหมายในระดับจังหวัดการจัดเวทีแลกเปลี่ยนระดับภูมิภาคและเวทีใหญ่ในกรุงเทพฯพัฒนาร่างโดยสหพันธ์องค์กรผู้บริโภค นำเสนอรัฐบาล สส. สว. สมาชิกรักษา การเคลื่อนไหวของภาคประชาชน

ระยะที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๖ - ก่อนรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน

๑. เข้าพบรัฐมนตรีที่ดูแลสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (นายแพทย์กระแต ชนะวงศ์ / นายจุรินทร์ ลักษณะวิศิษฐ์ / นายสุวัฒน์ ลิมปตพัลลภ / พลเอกธรรมรักษ์ อิศรางกูล ณ อยุธยา เป็นต้น)
๒. การผลักดันให้สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจสังคมแห่งชาติ จัดทำข้อเสนอให้กับรัฐบาล ซึ่งได้มีการดำเนินการ ๒ ครั้ง
๓. การเสนอกฎหมายภาคประชาชนโดย สส. ๒๐ ท่าน แต่ไม่มีความคืบหน้า
๔. จัดเวทีมาตรา ๕๗ เชื่อมโยงปัญหาอื่นๆ ที่ผู้บริโภคประสบในชีวิตประจำวัน
๕. การดำเนินการริเริ่มหา ๕๐,๐๐๐ รายชื่อ ในการเสนอกฎหมาย โดยประชาชนผู้บริโภคผู้มีสิทธิเลือกตั้ง

ผลักดันให้รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน ระบุความเป็นอิสระขององค์การอิสระผู้บริโภคให้ชัดเจนและกำหนดระยะเวลาที่รัฐบาลต้องดำเนินการ

- สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
- สมาชิกสภาว่าารัฐธรรมนูญ (สสร.)

๑๒ มีนาคม ๒๕๕๑
รัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐
มาตรา ๖๑

มาตรา ๖๑ สิทธิของบุคคล ซึ่งเป็นผู้บริโภค ย่อมได้รับการคุ้มครองในการได้รับข้อมูลที่เป็นความจริง และมีสิทธิร้องเรียนเพื่อให้ได้รับการแก้ไขเยียวยาความเสียหาย รวมทั้งมีสิทธิรวมตัวกันเพื่อพิทักษ์สิทธิผู้บริโภค ให้มีองค์การเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคที่เป็นอิสระจากหน่วยงานของรัฐ ซึ่งประกอบด้วย ตัวแทนผู้บริโภค ทำหน้าที่ให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของหน่วยงานของรัฐในการตราและการบังคับใช้กฎหมาย

	<p>และกฎ และให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภค ทั้งนี้ ให้รัฐสนับสนุนงบประมาณในการดำเนินการขององค์การอิสระดังกล่าวด้วย</p>
<p>๑๕ มีนาคม ๒๕๕๑ เริ่มรณรงค์ครั้งใหม่ ตามรัฐธรรมนูญ ๕๐</p>	<p>ประกาศเจตนารมณ์ และรวบรวมรายชื่อประชาชน ๑๐,๐๐๐ รายชื่อ ในการเสนอกฎหมายองค์การอิสระผู้บริโภค และ พ.ร.บ.คุ้มครองผู้เสียหายฯ รณรงค์ในจังหวัดต่างๆ โดย สหพันธ์องค์กรผู้บริโภค มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค ศูนย์คุ้มครองสิทธิผู้บริโภค ๔๒ จังหวัด เครือข่ายผู้เสียหายทางการแพทย์ เครือข่ายคนคอนโด ชมรมหนีบัตรเครดิตและสินเชื่อส่วนบุคคล</p>
<p>๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ยื่นรายชื่อ ๑๒,๒๐๘ ชื่อ</p>	<p>นำรายชื่อ ๑๒,๒๐๘ รายชื่อ ยื่นต่อ นายชัย ชิดชอบ ประธานรัฐสภา</p>
<p>๒๓ กุมภาพันธ์ - ๒ มีนาคม ๒๕๕๒ รัฐสภาตรวจสอบรายชื่อ</p>	<p>กระบวนการตรวจสอบรายชื่อว่ามีความถูกต้องสมบูรณ์มากน้อยเพียงใด จำนวนที่ตรวจสอบได้ ๑๑,๗๐๐ รายชื่อ</p>
<p>๔ มีนาคม ๒๕๕๒ รัฐสภาส่งข้อมูลให้ กกต.</p>	<p>รัฐสภาส่งข้อมูลซึ่งบันทึกอยู่ในแผ่นดิสก์ ให้ กกต. ตรวจสอบสิทธิ</p>
<p>๑ เมษายน ๒๕๕๒ กกต. ตรวจสอบสิทธิเสร็จ ส่งเรื่องกลับมาที่รัฐสภา</p>	<p>กกต. ส่งรายชื่อไปให้กรมการปกครองเป็นผู้ตรวจสอบ</p>
<p>๑๖ เมษายน - ๕ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ตีประกาศเพื่อร้องค้าน</p>	<p>กรมการปกครองทำการส่งรายชื่อไปตีประกาศในพื้นที่เพื่อร้องคัดค้าน เป็นเวลา ๒๐ วัน</p>

พฤษภาคม ๒๕๕๒	กกต. ส่งกลับรายชื่อที่รับรองมาที่รัฐสภา
๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๒ รับแจ้งผลการตรวจสอบ	รัฐสภาแจ้งผลการตรวจสอบว่า มีผู้เข้าชื่อครบตามหลักเกณฑ์การเข้าชื่อเสนอกฎหมายแล้ว จำนวน ๑๑,๒๓๐ รายชื่อ
๓ มิถุนายน ๒๕๕๒ รับแจ้งผลการดำเนินการ	ประธานรัฐสภาวินิจฉัยว่าเป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวด้วยการเงิน ส่งให้นายกรัฐมนตรีลงนามให้คำรับรอง
๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๒	สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีได้ส่ง (ร่าง) พ.ร.บ. ฉบับดังกล่าวให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องพิจารณา
๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๒	สำนักเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรแจ้งว่าสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีได้ส่ง (ร่าง) พ.ร.บ. ให้หน่วยงานพิจารณา
๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๒	มูลนิธิเพื่อผู้บริโภคทำจดหมายเสนอให้นายกรัฐมนตรีลงนาม และเร่งรัดการเสนอ (ร่าง) พ.ร.บ.องค์การอิสระผู้บริโภค พ.ศ. ฉบับประชาชน

ร่วมสนับสนุนกฎหมายเพื่อผู้บริโภค

10,000 บาท

- ☑ (ร่าง) พ.ร.บ. องค์การอิสระผู้บริโภครวม พ.ศ.
- ☑ (ร่าง) พ.ร.บ. คุ้มครองผู้เสียหายจากการรับบริการสาธารณสุข พ.ศ.

สำหรับองค์กรผู้บริโภค • มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค • เครือข่ายผู้เสียหายทางการแพทย์ • เครือข่ายผู้เสียหาย
เครื่องสำอางบริโภค • สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน • เครือข่ายศูนย์คุ้มครองสิทธิฯ และ จังหวัด

๑๐,๐๐๐ รายชื่อ
เพื่อกฎหมายผู้บริโภค
“พระราชบัญญัติองค์การอิสระผู้บริโภค
พ.ศ.
(ภาคประชาชน)”

ทำไมต้อง ๑๐,๐๐๐ รายชื่อ เพื่อเสนอกฎหมาย

ตามมาตรา ๑๖๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งได้บัญญัติถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองโดยตรงของประชาชนไว้ว่า ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งไม่น้อยกว่าหนึ่งหมื่นคน มีสิทธิเข้าชื่อร้องขอต่อประธานรัฐสภาเพื่อให้รัฐสภาพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ โดยต้องจัดทำร่างพระราชบัญญัติเสนอมาด้วย

ทำไมถึงต้องมีกฎหมายองค์การอิสระผู้บริโภค พ.ศ. ”

มาตรา ๖๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ได้บัญญัติให้สิทธิของบุคคลซึ่งเป็นผู้บริโภคได้รับความคุ้มครองในการได้รับข้อมูลที่เป็นความจริง และมีสิทธิร้องเรียนเพื่อให้ได้รับการแก้ไขเยียวยาความเสียหาย รวมทั้งมีสิทธิรวมตัวกันเพื่อพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภค

ให้มีองค์การเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคที่เป็นอิสระจากหน่วยงานของรัฐ ซึ่งประกอบด้วย ตัวแทนผู้บริโภค ทำหน้าที่ให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของหน่วยงานของรัฐในการตรา และการบังคับใช้กฎหมายและกฎ และให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภค ทั้งนี้ ให้รัฐสนับสนุนงบประมาณในการดำเนินการขององค์การอิสระดังกล่าวด้วย

องค์การอิสระผู้บริโภคร ควรทำหน้าที่อะไร

(๑) ให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของหน่วยงานรัฐเกี่ยวกับการตราและการบังคับใช้กฎหมาย กฎ และข้อบังคับ และการให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค

(๒) ตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภค

(๓) ส่งเสริมและสนับสนุนองค์กรผู้บริโภคในการคุ้มครองผู้บริโภคให้เกิดขึ้นอย่างน้อยในทุกจังหวัด

(๔) ส่งเสริมความร่วมมือและการประสานงาน ระหว่างหน่วยราชการ องค์กรเอกชน และองค์กรอื่นในการส่งเสริมผู้บริโภคและการคุ้มครองผู้บริโภค

(๕) จัดให้มีการประชุมสมัชชาตัวแทนองค์กรผู้บริโภค อย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง เพื่อประเมินการทำงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภคขององค์การอิสระ ติดตามตรวจสอบการทำงานของหน่วยงานรัฐที่ทำหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภค และเพื่อเสนอแนะแนวทางในการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคแก่หน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ ราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ เพื่อดำเนินการใด ๆ ในการคุ้มครองผู้บริโภค

(๖) ส่งเสริมการศึกษา การวิจัย และการเผยแพร่ความรู้ในการคุ้มครองผู้บริโภค

(๗) จัดทำรายงานเฉพาะกรณี รายงานประจำปี เพื่อประเมินสถานการณ์ผู้บริโภค เสนอต่อคณะรัฐมนตรี รัฐสภา และเผยแพร่ต่อสาธารณชน

(๘) สนับสนุนการใช้มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งทำการฟ้องแทนผู้บริโภคเพื่อประโยชน์สาธารณะ เป็นต้น

สรุปสาระสำคัญ (ร่าง) พระราชบัญญัติองค์การอิสระผู้บริโภคร พ.ศ.

ร่างพระราชบัญญัติองค์การอิสระผู้บริโภคร พ.ศ. มีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. จัดทำเป็นกฎหมายเฉพาะ ที่เป็นอิสระจากหน่วยงานของรัฐ ตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

๒. สนับสนุนให้ผู้บริโภครได้รับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภครตามกฎหมาย ได้รับข้อมูลที่เป็นความจริง และมีสิทธิร้องเรียนเพื่อให้ได้รับการแก้ไขเยียวยาความเสียหาย รวมทั้งมีสิทธิรวมตัวกันเพื่อพิทักษ์สิทธิผู้บริโภคร

๓. การสนับสนุนด้านงบประมาณจากหน่วยงานของรัฐตามรัฐธรรมนูญฯ เพื่อดำรงความเป็นอิสระจากหน่วยงานของรัฐ ควรออกแบบให้มีการสนับสนุนงบประมาณต่อองค์การอิสระในลักษณะต่อหัวประชากร

๔. ขอบเขตอำนาจหน้าที่ในการทำงาน ถึงแม้รัฐธรรมนูญจะบัญญัติให้ มีหน้าที่ให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของหน่วยงานของรัฐในการตรา และการบังคับใช้กฎหมายและกฎ และให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภคร รวมทั้งตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคร แต่การจะทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ควรจะต้องมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม ดังนั้น องค์การอิสระผู้บริโภคร ควรทำหน้าที่สำคัญซึ่งสอดคล้องกับปัญหาผู้บริโภครในปัจจุบันดังต่อไปนี้

(๑) ให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของหน่วยงานรัฐเกี่ยวกับการตราและการบังคับใช้กฎหมาย กฎ และข้อบังคับ และการให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภคร

(๒) ตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคร

(ก) ส่งเสริมและสนับสนุนองค์กรผู้บริโภคในการคุ้มครองผู้บริโภค ให้เกิดขึ้นอย่างน้อยในทุกจังหวัด

(ข) ส่งเสริมความร่วมมือและการประสานงานระหว่างหน่วยงาน องค์กรเอกชน และองค์กรอื่นในการส่งเสริมผู้บริโภคและการคุ้มครองผู้บริโภค

(ค) จัดให้มีการประชุมสมัชชาตัวแทนองค์กรผู้บริโภค อย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง เพื่อประเมินการทำงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภคขององค์กรอิสระ ติดตามตรวจสอบการทำงานของหน่วยงานรัฐที่ทำหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภค และเพื่อเสนอแนะแนวทางในการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคแก่หน่วยงานราชการ รัฐวิสาหกิจ ราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ เพื่อดำเนินการใดๆ ในการคุ้มครองผู้บริโภค

(ง) ส่งเสริมการศึกษา การวิจัย และการเผยแพร่ความรู้ในการคุ้มครองผู้บริโภค

(จ) จัดทำรายงานเฉพาะกรณี รายงานประจำปี เพื่อประเมินสถานการณ์ผู้บริโภค เสนอต่อดคณะรัฐมนตรี รัฐสภาและเผยแพร่ต่อสาธารณชน

(ฉ) สนับสนุนการใช้มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งทำการฟ้องแทนผู้บริโภคเพื่อประโยชน์สาธารณะ เป็นต้น

๕. องค์กรอิสระผู้บริโภคต้องเป็นหน่วยสนับสนุนผู้บริโภคและองค์กรผู้บริโภค ในการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จแก่ผู้บริโภค เนื่องจากระบบการคุ้มครองผู้บริโภคในประเทศไทยเป็นระบบที่มีหลายหน่วยงานรับผิดชอบร่วมกัน เช่น สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค กระทรวงพาณิชย์ สำนักงานมาตรฐานอุตสาหกรรม เป็นต้น ทำให้เป็นภาระและยากแก่ผู้บริโภคในการจะได้รับทราบหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการใช้สิทธิของตนเอง ในการได้รับการเยียวยา ชดเชยความเสียหายให้สอดคล้องกับปัญหาและความเสียหาย ดังนั้น องค์กรอิสระผู้บริโภคควรเป็นหน่วยบริการแบบเบ็ดเสร็จแก่ผู้บริโภค (One Stop Service)

๖. การปฏิบัติงานเต็มเวลาของคณะกรรมการ เนื่องจากมีภารกิจที่ต้องปฏิบัติกรมีจำนวนมาก หลากหลาย และกว้างขวาง รวมทั้งครอบคลุมหน่วยงานจำนวนมาก ดังนั้นหากใช้เฉพาะสำนักงานเลขานุการจะไม่เพียงพอต่อสภาพปัญหาและความต้องการของประชาชน ผู้บริโภค

๗. ผู้แทนผู้บริโภค ที่จะเป็นคณะกรรมการองค์กรอิสระผู้บริโภค จะต้องเป็นองค์กรที่ทำงานคุ้มครองผู้บริโภคต่อเนื่อง ไม่ใช่องค์กรเฉพาะกิจ ไม่ใช่องค์กรของภาคธุรกิจที่ให้บริการผู้บริโภค รวมทั้งบุคคลที่ได้รับการเสนอชื่อจะต้องมีผลงานในการทำงานคุ้มครองผู้บริโภคที่เป็นที่ประจักษ์ต่อสาธารณชน

(ร่าง)
พระราชบัญญัติองค์การอิสระผู้บริโภคร

ฉบับประชาชน

(ร่าง)
พระราชบัญญัติองค์การอิสระผู้บริโภคร
พ.ศ. ...

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติองค์การอิสระผู้บริโภคร
พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยการองค์การอิสระผู้บริโภคร

เหตุผล

โดยที่มาตรา ๖๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ได้บัญญัติให้มีองค์การเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคที่เป็นอิสระจากหน่วยงานของรัฐ ซึ่งประกอบด้วยตัวแทนผู้บริโภค ทำหน้าที่ให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของหน่วยงานของรัฐ ในการตรา และการบังคับใช้กฎหมายและกฎ และให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภค ทั้งนี้ ให้รัฐสนับสนุนงบประมาณในการดำเนินการขององค์การอิสระดังกล่าวด้วย จึงสมควรกำหนดให้มีองค์การเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคที่เป็นอิสระจากหน่วยงานของรัฐ เพื่อทำหน้าที่ตามเจตนารมณ์ของบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญดังกล่าวจึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(ร่าง)
พระราชบัญญัติองค์การอิสระผู้บริโภคร
พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยองค์การอิสระเพื่อคุ้มครองผู้บริโภค

.....
มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติองค์การอิสระผู้บริโภคร พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“องค์กรผู้บริโภค” หมายความว่า องค์กร มูลนิธิ สมาคม ชมรม หรือการรวมกลุ่มในรูปแบบอื่นใดทั้งที่เป็นนิติบุคคล หรือไม่เป็นนิติบุคคล ซึ่งมีวัตถุประสงค์และทำงานด้านการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคโดยไม่แสวงหากำไรมาแบ่งปันกัน

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการองค์กรอิสระผู้บริโภค

“ประธานกรรมการ” หมายความว่า ประธานกรรมการองค์กรอิสระผู้บริโภค

“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการองค์กรอิสระผู้บริโภค

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานคณะกรรมการองค์กรอิสระผู้บริโภค

“เลขาธิการ” หมายความว่า เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการองค์กรอิสระผู้บริโภค

“หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์กรมหาชน ราชการส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานอื่นของรัฐ

มาตรา ๔ ผู้บริโภคมีสิทธิได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย และมีสิทธิได้รับการคุ้มครองในการได้รับข้อมูลที่เป็นความจริง และมีสิทธิร้องเรียนเพื่อให้ได้รับการแก้ไขเยียวยาความเสียหาย รวมทั้งมีสิทธิรวมตัวกันเพื่อพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภค

มาตรา ๕ ให้ประธานกรรมการองค์การอิสระผู้บริโภครักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบหรือประกาศโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

ระเบียบและประกาศตามวรรคหนึ่งที่มีผลเป็นการทั่วไป เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

คณะกรรมการองค์การอิสระผู้บริโภค

มาตรา ๖ ให้มีคณะกรรมการองค์การอิสระผู้บริโภคขึ้นคณะหนึ่ง ประกอบด้วย ประธานกรรมการคนหนึ่งและกรรมการอื่นอีกสิบสี่คน ซึ่งได้รับเลือกจากบุคคลที่เป็นตัวแทนขององค์กรผู้บริโภคที่ดำเนินงานคุ้มครองผู้บริโภคอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสองปี และเป็นผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ในการทำงานคุ้มครองผู้บริโภคเป็นที่ประจักษ์ โดยมีตัวแทนขององค์กรผู้บริโภคจากภูมิภาคไม่น้อยกว่าเจ็ดคนและต้องคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของทั้งหญิงและชาย

เมื่อมีการประชุมคณะกรรมการครั้งแรก ให้กรรมการตามวรรคหนึ่ง เลือกกันเองเป็นประธานกรรมการคนหนึ่ง และรองประธานสองคน

ให้เลขาธิการเป็นเลขานุการของคณะกรรมการ และเลขาธิการอาจแต่งตั้งพนักงานหรือลูกจ้างไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการก็ได้

มาตรา ๗ ประธานกรรมการและกรรมการต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

- (๑) มีสัญชาติไทย
- (๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบห้าปีบริบูรณ์
- (๓) ไม่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา ข้าราชการการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่น

(๔) ไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งบริหาร หรือเจ้าหน้าที่ของพรรคการเมือง ซึ่งหากเคยเป็นต้องพ้นจากกรณีนั้นมาแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี

(๕) ไม่เป็นบุคคลที่ต้องโทษตามความพิพากษาให้จำคุกไม่ว่าจะรอลงอาญาหรือรอการพิจารณาโทษก็ตาม เว้นแต่จะได้พ้นโทษมาแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี หรือเป็นความผิดอันได้กระทำโดยประมาท

(๖) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย

(๗) ไม่เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของเอกชน เพราะทุจริตต่อหน้าที่หรือประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง หรือถือว่ากระทำทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ

(๘) ไม่เคยต้องคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินเพราะร่ำรวยผิดปกติหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ

(๙) ไม่เป็นกรรมการเลือกตั้ง ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ กรรมการตรวจเงินแผ่นดิน หรือสมาชิกสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

(๑๐) ไม่เป็นผู้บริหารหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ระดับสูงใด ๆ ในบริษัท หรือองค์กรที่ดำเนินธุรกิจ หรือองค์กรที่จัดตั้งโดยบริษัทประกอบธุรกิจที่แสวงหากำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน เว้นแต่จะได้พ้นตำแหน่งดังกล่าวมาแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี

มาตรา ๘ ให้ประธานกรรมการและกรรมการเป็นผู้ปฏิบัติงานประจำเต็มเวลา โดยได้รับค่าตอบแทนเป็นรายเดือนและค่าใช้จ่ายอื่นในการปฏิบัติงานตามหลักเกณฑ์และอัตราที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

ให้นุกรรมการได้รับค่าตอบแทนและค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติงานตามหลักเกณฑ์และอัตราที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๙ การคัดเลือกกรรมการองค์การอิสระผู้บริโภคนำให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ให้คณะกรรมการทำหน้าที่พิจารณาตรวจสอบรายชื่อองค์กรที่มีคุณลักษณะและมีกิจกรรมที่เหมาะสมให้เป็นองค์กรผู้มีสิทธิเสนอชื่อกรรมการ โดยให้คำนึงถึงองค์กรที่มีการดำเนินกิจกรรมจริงและมีลักษณะการบริหารงานเป็นที่ประจักษ์อย่างต่อเนื่องด้านการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภค ซึ่งมีฐานะเป็นนิติบุคคลหรือไม่ก็ได้ ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด

(๒) ให้องค์กรผู้มีสิทธิเสนอรายชื่อกรรมการแต่ละองค์กรเสนอชื่อบุคคลซึ่งสมควรใจต่อคณะกรรมการ และให้คณะกรรมการพิจารณาตรวจสอบคุณสมบัติบุคคลที่ได้รับการเสนอชื่อมาดังกล่าว เพื่อประกาศให้เป็นผู้มีสิทธิได้รับการเสนอชื่อในการเลือกกันเอง ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด

(๓) ให้คณะกรรมการจัดประชุมบุคคลที่เป็นตัวแทนองค์กร เพื่อทำการคัดเลือกกันเอง ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดให้ได้บุคคลเป็นกรรมการตามจำนวนที่กำหนดไว้

(๔) เมื่อมีการคัดเลือกบุคคลผู้ที่จะเป็นกรรมการครบแล้ว ให้สำนักงานเสนอรายชื่อคณะกรรมการต่อนายกรัฐมนตรีเพื่อดำเนินการให้ประกาศรายชื่อคณะกรรมการในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๐ กรรมการมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี และอาจได้รับเลือกใหม่ได้ แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระ ต้องปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่ากรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่จะเข้ารับหน้าที่

เพื่อให้ได้มาซึ่งกรรมการชุดใหม่เข้ามาปฏิบัติหน้าที่เมื่อสิ้นสุดวาระของกรรมการชุดเดิม ให้ดำเนินการเลือกกรรมการชุดใหม่ก่อนครบวาระของกรรมการชุดเดิมเป็นระยะเวลาหกสิบวัน

มาตรา ๑๑ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) พ้นจากการเป็นตัวแทนขององค์กรผู้บริโภครวม ตามมาตรา ๖ วรรคหนึ่ง

(๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม ตามมาตรา ๗

(๕) คณะกรรมการมีมติให้ออก ด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ เพราะเหตุประพฤติเสื่อมเสียหรือหย่อนความสามารถ

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้ดำเนินการเลือกกรรมการตามมาตรา ๘ เป็นกรรมการแทนได้ และให้ผู้ที่ได้รับเลือกอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งตนแทน เว้นแต่วาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการเหลืออยู่ไม่ถึงหนึ่งร้อยยี่สิบวันจะไม่ดำเนินการเลือกก็ได้

มาตรา ๑๒ การประชุมของคณะกรรมการ ต้องมีกรรมการมาประชุม ไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการที่มีอยู่ จึงเป็นองค์ประชุม

ให้ประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานเป็นประธานในที่ประชุม ถ้ารองประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

ในการวินิจฉัยชี้ขาดให้ถือเสียงข้างมาก ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

ในการประชุม ถ้ามีการพิจารณาเรื่องที่กรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสีย กรรมการผู้นั้นไม่มีสิทธิเข้าประชุม

หมวด ๒ อำนาจหน้าที่

มาตรา ๑๓ คณะกรรมการองค์การอิสระคุ้มครองผู้บริโภค มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) ให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของหน่วยงานรัฐเกี่ยวกับการตราและการบังคับใช้กฎหมาย กฎ และข้อบังคับ และการให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค

(๒) ตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภค

(๓) ส่งเสริมและสนับสนุนองค์กรผู้บริโภคในการคุ้มครองผู้บริโภคให้เกิดขึ้นอย่างน้อยในทุกจังหวัด

(๔) ส่งเสริมความร่วมมือและการประสานงานระหว่างหน่วยราชการ องค์กรเอกชน และองค์กรอื่นในการส่งเสริมผู้บริโภคและการคุ้มครองผู้บริโภค

(๕) จัดให้มีการประชุมสมัชชาตัวแทนองค์กรผู้บริโภค อย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง เพื่อประเมินการทำงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภคขององค์การอิสระ ติดตามตรวจสอบการทำงานของหน่วยงานรัฐที่ทำหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภค และเพื่อเสนอแนะแนวทางในการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคแก่หน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ ราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ เพื่อดำเนินการใด ๆ ในการคุ้มครองผู้บริโภค

(๖) ส่งเสริมการศึกษา การวิจัย และการเผยแพร่ความรู้ในการคุ้มครองผู้บริโภค

(๗) จัดทำรายงานเฉพาะกรณี รายงานประจำปี เพื่อประเมินสถานการณ์ผู้บริโภค เสนอต่อคณะรัฐมนตรี รัฐสภาและเผยแพร่ต่อสาธารณชน

(๘) สนับสนุนการใช้มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งทำการฟ้องแทนผู้บริโภคเพื่อประโยชน์สาธารณะ และให้ยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียม

(๙) ประเมินผลและรายงานผลการปฏิบัติงานประจำปีเสนอต่อรัฐสภา

(๑๐) แต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อดำเนินการใดๆ ตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

(๑๑) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นซึ่งกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ

ในการดำเนินงานตามวรรคหนึ่ง คณะกรรมการอาจมอบหมายให้ที่ปรึกษาอนุกรรมการทำหน้าที่แทนก็ได้ ตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร

หลักเกณฑ์และวิธีการ การจัดการประชุมสมัชชาตัวแทนองค์กรผู้บริโภคตามวรรคหนึ่ง (๕) ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๔ ในกรณีทีหน่วยงานของรัฐเห็นสมควรมีกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ หรือกำหนดมาตรการเพื่อคุ้มครองผู้บริโภค ให้หน่วยงานดังกล่าวเสนอเรื่องนั้นต่อคณะกรรมการเพื่อให้ความเห็นประกอบการพิจารณา และให้คณะกรรมการให้ความเห็นภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง หากคณะกรรมการไม่ให้ความเห็นภายในกำหนดเวลาดังกล่าวให้หน่วยงานนั้นดำเนินการต่อไปได้

มาตรา ๑๕ ในกรณีที่คณะกรรมการได้รับความเห็นจากองค์กรผู้บริโภค นักวิชาการหรือคณะกรรมการเห็นควรในการมีกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ หรือกำหนดมาตรการเพื่อคุ้มครองผู้บริโภค ให้คณะกรรมการเสนอความเห็นต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาดำเนินการตามที่คณะกรรมการเสนอ หากไม่สามารถดำเนินการได้ ให้หน่วยงานดังกล่าวรายงานเหตุผลเสนอต่อคณะรัฐมนตรี

มาตรา ๑๖ ในการตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคตามมาตรา ๑๓ (๒) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่คณะกรรมการประกาศกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๗ ในการเสนอความเห็นให้มีกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ หรือกำหนด มาตรการเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคตามมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๔ รวมทั้งการตรวจสอบ และรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำ อันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคตาม มาตรา ๑๖ ให้คณะกรรมการมีอำนาจเรียกข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของ หน่วยงานราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ ราชการส่วนท้องถิ่น หรือบุคคลอื่นใด มาให้ข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็นหรือให้จัดส่งเอกสาร ข้อมูล หลักฐานหรือพยาน หลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการพิจารณาได้ตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร

หมวด ๓

สำนักงานคณะกรรมการองค์การอิสระผู้บริโภค

มาตรา ๑๘ ให้มีสำนักงานคณะกรรมการองค์การอิสระผู้บริโภคเป็น หน่วยงานของรัฐมีฐานะเป็นนิติบุคคลและอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการ โดยมีเลขาธิการเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดของพนักงานและลูกจ้างของสำนักงานและ รับผิดชอบการปฏิบัติงานของสำนักงาน และจะให้มีรองเลขาธิการเป็นผู้ช่วยสั่งและ ปฏิบัติงานรองจากเลขาธิการก็ได้

ให้สำนักงานตามวรรคหนึ่งมีพนักงานและลูกจ้างเพียงพอในการดำเนินงาน ตามอำนาจหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการ เลขาธิการอาจพิจารณาให้มี พนักงานและลูกจ้างเพิ่มขึ้นได้ตามความจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ของ สำนักงาน

มาตรา ๑๙ สำนักงาน มีหน้าที่รับผิดชอบรับผิดชอบงานธุรการ งานประชุม การศึกษางานวิจัย ข้อมูล และกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับงานของคณะกรรมการคณะ อนุกรรมการ รวมทั้งปฏิบัติการอื่นตามที่คณะกรรมการและคณะอนุกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๒๐ ในการกำกับดูแลสำนักงาน ให้ประธานกรรมการโดยความ เห็นชอบของคณะกรรมการออกระเบียบหรือประกาศเพื่อดำเนินการเกี่ยวกับการบริหาร สำนักงาน การบริหารงานบุคคล การงบประมาณ การเงินและทรัพย์สิน และการดำเนิน การอื่นในเรื่องดังต่อไปนี้

(๑) การจัดแบ่งส่วนงานของสำนักงาน และขอบเขตหน้าที่ของส่วนงาน ดังกล่าว

(๒) แต่งตั้งถอดถอนเลขาธิการ และรองเลขาธิการ

(๓) การกำหนดตำแหน่ง อัตราเงินเดือน และค่าตอบแทนอื่นของ
เลขาธิการ รองเลขาธิการ พนักงานและลูกจ้างของสำนักงาน

(๔) การคัดเลือก การบรรจุ การแต่งตั้ง การถอดถอน วินัย และการ
ลงโทษทางวินัย การออกจากตำแหน่ง การร้องทุกข์ และการอุทธรณ์การลงโทษ สำหรับ
เลขาธิการ รองเลขาธิการ และพนักงานของสำนักงาน รวมทั้งวิธีการและเงื่อนไขในการ
จ้างลูกจ้างของสำนักงาน

(๕) การคัดเลือก การกำหนดอัตราค่าจ้างหรือค่าตอบแทน

(๖) การบริหารและจัดการการเงินและทรัพย์สินของสำนักงาน

(๗) การจัดสวัสดิการหรือการสงเคราะห์อื่นแก่เลขาธิการ รองเลขาธิการ
พนักงานหรือลูกจ้างของสำนักงาน

มาตรา ๒๑ เลขาธิการ และรองเลขาธิการต้องเป็นผู้มีความซื่อสัตย์สุจริต
เป็นที่ประจักษ์ มีสัญชาติไทย มีอายุไม่เกินหกสิบปีบริบูรณ์ และมีความรู้ ประสบการณ์
และความสำเร็จด้านการบริหาร ทั้งนี้ หลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเลขาธิการและ
รองเลขาธิการให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการกำหนด

เลขาธิการและรองเลขาธิการมีวาระการดำรงตำแหน่งสี่ปีนับแต่วันที่ได้รับ
แต่งตั้ง และอาจได้รับแต่งตั้งใหม่ได้ แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินสองวาระติดต่อกัน

มาตรา ๒๒ เลขาธิการมีหน้าที่ควบคุมดูแลงานโดยทั่วไปของสำนักงาน
ให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ประกาศ และมติของคณะกรรมการ และให้มีอำนาจ
ดังนี้

(๑) วางระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของพนักงาน หรือลูกจ้างใน
สำนักงาน

(๒) วางระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของสำนักงาน

ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด และเท่าที่ไม่ขัด
กับระเบียบหรือประกาศ หรือมติของคณะกรรมการ

มาตรา ๒๓ ในกิจการของสำนักงานที่เกี่ยวข้องกับบุคคลภายนอก ให้เลขาธิการ
เป็นผู้แทนของสำนักงาน เพื่อการนี้เลขาธิการจะมอบอำนาจให้บุคคลใดปฏิบัติงาน
เฉพาะอย่างแทนก็ได้ ทั้งนี้ ต้องเป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๔ ให้สำนักงานเสนาอภัยประมาณรายจ่ายตามมติของคณะกรรมการต่อคณะรัฐมนตรี เพื่อจัดสรรเป็นเงินอุดหนุนของคณะกรรมการและสำนักงานไว้ในร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี หรือร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติม แล้วแต่กรณี

มาตรา ๒๕ รายได้และทรัพย์สินในการดำเนินกิจการของสำนักงานประกอบด้วย

- (๑) เงินอุดหนุน โดยรัฐต้องจัดสรรให้ไม่น้อยกว่าห้าบาทต่อหัวประชากร
- (๒) เงินหรือทรัพย์สินอื่นที่มีผู้บริจาค
- (๓) ดอกผลของเงินหรือรายได้จากทรัพย์สินของสำนักงาน
- (๓) รายได้อื่น

มาตรา ๒๖ รายได้ของสำนักงานไม่เป็นรายได้ที่ต้องนำส่งกระทรวงการคลัง ตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลัง กฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ หรือกฎหมายอื่น

ให้อสังหาริมทรัพย์ซึ่งสำนักงานจัดหาด้วยเงินรายได้ของสำนักงาน เป็นกรรมสิทธิ์ของสำนักงาน

ให้สำนักงาน มีอำนาจในการปกครอง ดูแล บำรุงรักษาทรัพย์สินของสำนักงาน

มาตรา ๒๗ ทรัพย์สินของสำนักงานเป็นทรัพย์สินของแผ่นดิน ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี

มาตรา ๒๘ ให้สำนักงานจัดทำงบดุล งบการเงิน และบัญชีทำการ ส่งผู้สอบบัญชีภายในเก้าสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี

ให้สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชีของสำนักงาน และให้ทำการตรวจสอบรับรองบัญชีและการเงินทุกประเภทของสำนักงาน รวมทั้งประเมินผลการใช้จ่ายเงินและทรัพย์สินของสำนักงาน โดยแสดงให้เห็นด้วยว่าการใช้จ่ายดังกล่าวเป็นไปตามวัตถุประสงค์ ประหยัด และได้ผลตามเป้าหมายเพียงใด แล้วทำรายงานเสนอผลการสอบบัญชีต่อรัฐสภาและคณะรัฐมนตรีโดยไม่ชักช้า

มาตรา ๒๙ เพื่อประโยชน์ในการพิจารณารายงานผลการปฏิบัติงานประจำปี ซึ่งคณะกรรมการการจัดทำขึ้นตามมาตรา ๑๓ (๙) รัฐสภาอาจมีมติให้คณะ

กรรมการหรือสำนักงานชี้แจงเป็นหนังสือ หรือมาชี้แจงด้วยวาจา หรือส่งเอกสาร หลักฐานเกี่ยวกับการพิจารณารายงานผลการปฏิบัติงานประจำปีของคณะกรรมการ หรือการปฏิบัติงานใด ๆ ของคณะกรรมการหรือสำนักงานได้ และในกรณีที่มีเหตุอันควร จะมีข้อสังเกตเกี่ยวกับการปฏิบัติงานก็ได้

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๓๐ ในวาระเริ่มแรกให้เลือกคณะกรรมการองค์การอิสระผู้บริโภคร ตามมาตรา ๖ จากบุคคลที่เป็นตัวแทนขององค์กรผู้บริโภคที่มีอยู่ในวันที่ดำเนินการ เลือก ภายในหนึ่งร้อยหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ แก้ไข พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกาศให้องค์กรผู้บริโภคตามวรรคหนึ่งทราบเพื่อมา ชื่นทမ်းเป็นไม่น้อยกว่าหกสิบวันและจะต้องประกาศทางสื่อมวลชนในกิจการหนังสือพิมพ์ วิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ เป็นเวลาติดต่อกันไม่น้อยกว่าห้าวัน

หลักเกณฑ์และวิธีการชื่นทမ်းเป็นขององค์กรผู้บริโภคตามวรรคสอง ให้เป็น ไปตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนด ทั้งนี้ จะต้องรับฟังความคิดเห็นของ ผู้แทนองค์กรผู้บริโภคตามวรรคหนึ่งด้วย

มาตรา ๓๑ ในวาระเริ่มแรกก่อนที่สำนักงานจะได้รับงบประมาณรายจ่าย ประจำปี ให้คณะกรรมการจัดทำแผนการดำเนินการของคณะกรรมการและแผนการ จัดตั้งและการบริหารงานของสำนักงานเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อขอรับเงินอุดหนุน เป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการและการบริหารงานตามแผนดังกล่าว

ให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาจัดสรรเงินงบประมาณรายจ่ายเป็นเงินอุดหนุน ทั่วไปเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการตามแผนที่คณะกรรมการเสนอตามความจำเป็น

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....

นายกรัฐมนตรี

(ร่าง)
พระราชบัญญัติองค์การอิสระผู้บริโภคร

ฉบับที่ ๑๒

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติองค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค
พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยองค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค

เหตุผล

โดยที่มาตรา ๖๑ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ได้บัญญัติให้มีองค์การเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคที่เป็นอิสระจากหน่วยงานรัฐ ซึ่งประกอบด้วยตัวแทนผู้บริโภค ทำหน้าที่ให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของหน่วยงานของรัฐ ในการตราและการบังคับใช้กฎหมายและกฎ และให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภค ทั้งนี้ ให้รัฐสนับสนุนงบประมาณในการดำเนินการขององค์การอิสระดังกล่าวด้วย สมควรตรากฎหมายจัดตั้งองค์การอิสระเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อทำหน้าที่ดังกล่าว ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่างฯ ที่ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) พิจารณา แล้ว

ร่าง
พระราชบัญญัติ
องค์การเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค
พ.ศ.

.....
.....
.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยองค์การอิสระเพื่อคุ้มครองผู้บริโภค

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติองค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“องค์การ” หมายความว่า องค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค

“องค์การผู้บริโภค” หมายความว่า คณะบุคคลตั้งแต่ห้าคนขึ้นไปที่มีวัตถุประสงค์ และมีการดำเนินงานเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคโดยไม่แสวงหากำไรไม่ว่าจะเป็นนิติบุคคลหรือไม่ก็ตาม

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการองค์การอิสระเพื่อคุ้มครองผู้บริโภค

“ประธานกรรมการ” หมายความว่า ประธานกรรมการองค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค

“รองประธานกรรมการ” หมายความว่า รองประธานกรรมการองค์การอิสระ
เพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค

“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการองค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานองค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค

“ผู้อำนวยการ” หมายความว่า ผู้อำนวยการสำนักงานองค์การอิสระเพื่อ
การคุ้มครองผู้บริโภค

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๑

การบริหารและดำเนินการ

ส่วนที่ ๑

องค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค

มาตรา ๕ ให้จัดตั้งองค์การขึ้นเรียกว่า “องค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้
บริโภค” เป็นนิติบุคคล มีวัตถุประสงค์ให้เห็นในการตราและการบังคับใช้กฎหมายหรือ
กฎ และให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่างๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภคตามมาตรา ๑๗
วรรคหนึ่ง รวมทั้งตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการ
คุ้มครองผู้บริโภค มีฐานะเป็นหน่วยงานอิสระจากหน่วยงานของรัฐ ที่ไม่ใช่ส่วนราชการ
หรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

มาตรา ๖ ให้องค์การมีสำนักงานอยู่ในกรุงเทพมหานคร หรือจังหวัดใด
จังหวัดหนึ่ง

มาตรา ๗ กิจการขององค์การไม่อยู่ภายใต้การบังคับแห่งกฎหมายว่าด้วย
การคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม
และกฎหมายว่าด้วยการทดแทน ทั้งนี้ ผู้อำนวยการ พนักงาน และลูกจ้างขององค์การ

ต้องได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน

มาตรา ๘ รายได้และทรัพย์สินในการดำเนินกิจการขององค์การ ประกอบด้วย

- (๑) เงินอุดหนุนทั่วไปที่รัฐบาลจัดสรรให้เป็นรายปี
- (๒) ดอกผลของเงินหรือรายได้จากทรัพย์สินขององค์การ
- (๓) รายได้อื่น

มาตรา ๙ รายได้ขององค์การไม่เป็นรายได้ที่ต้องนำส่งคลัง ตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลัง กฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ หรือกฎหมายอื่น

ทรัพย์สินขององค์การเป็นทรัพย์สินของแผ่นดิน ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี

บรรดาอสังหาริมทรัพย์ที่องค์การได้มาโดยมีผู้บริจาคให้ หรือได้มาโดยการซื้อหรือแลกเปลี่ยนจากรายได้ตามมาตรา ๘ (๒) และ (๓) ขององค์การให้เป็นกรรมสิทธิ์ขององค์การ

ให้องค์การมีอำนาจในการปกครอง ดูแล บำรุงรักษา ใช้ และจัดหาประโยชน์จากทรัพย์สินขององค์การ

บรรดาอสังหาริมทรัพย์ที่องค์การได้มาโดยใช้เงินรายได้ตามมาตรา ๘ (๑) ให้ตกเป็นที่ราชพัสดุ แต่องค์การมีอำนาจในการปกครอง ดูแล บำรุงรักษา ใช้ และจัดหาประโยชน์ได้

มาตรา ๑๐ ให้มีคณะกรรมการองค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งได้รับเลือกจากบุคคลที่เป็นผู้แทนองค์กรผู้บริโภคที่ดำเนินงานอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสองปีประกอบด้วย

(๑) กรรมการซึ่งเลือกกันเองจากผู้แทนองค์กรผู้บริโภค ตามมาตรา ๒๖ (๓) จำนวนเจ็ดคน

(๒) กรรมการซึ่งเลือกกันเองจากผู้แทนองค์กรผู้บริโภคเขต ตามมาตรา ๒๖ (๔) จำนวนแปดคน

เมื่อการประชุมคณะกรรมการครั้งแรก ให้กรรมการตามวรรคหนึ่ง เลือกกันเองเป็นประธาน กรรมการ และรองประธานกรรมการหนึ่งคน

ให้ผู้อำนวยความสะดวกเป็นเลขานุการของคณะกรรมการ และผู้อำนวยความสะดวก แต่งตั้งพนักงาน หรือลูกจ้างไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการได้

มาตรา ๑๑ กรรมการตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง ต้องมีคุณสมบัติและไม่มี ลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

ก. คุณสมบัติ

(๑) มีสัญชาติไทย

(๒) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์

ข. ลักษณะต้องห้าม

(๑) เป็นบุคคลล้มละลาย

(๒) เป็นคนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๓) ติดยาเสพติดให้โทษ

(๔) เคยได้รับโทษจำคุกคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษ สำหรับความผิดที่ได้รับกระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๕) เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ หน่วยงานของ รัฐหรือรัฐวิสาหกิจ

(๖) เคยต้องคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลให้ทรัพย์สินตกเป็นของ แผ่นดินเพราะร่ำรวยผิดปกติหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ

(๗) เป็นผู้ประกอบการธุรกิจตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ บริโภค

(๘) เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา ข้าราชการ การเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่น ผู้บริหารท้องถิ่น หรือดำรงตำแหน่งในพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่ของพรรคการเมือง

มาตรา ๑๒ กรรมการมีวาระดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี และอาจได้รับ เลือกรับใหม่ได้แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

มาตรา ๑๓ นอกจากพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) พ้นจากการเป็นผู้แทนองค์การผู้บริโภครวมตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง

(๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๑

(๕) คณะกรรมการมีมติให้ออกด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของกรรมการทั้งหมด เพราะเหตุประพฤติเสื่อมเสียหรือหย่อนความสามารถ

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระให้ผู้ได้รับเลือกตามมาตรา ๒๖ (๓) หรือ (๔) แล้วแต่กรณี ที่อยู่ลำดับถัดไปจากกรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งเข้าดำรงตำแหน่งแทน หากไม่มีผู้ได้รับเลือกในลำดับถัดไปให้ดำเนินการเลือกใหม่ตามมาตรา ๒๖ และให้ผู้ที่ได้รับเลือกอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งตนแทน เว้นแต่วาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการเหลืออยู่ไม่ถึงหนึ่งร้อยยี่สิบวันจะไม่ดำเนินการเลือกก็ได้

มาตรา ๑๔ นอกจากหน้าที่ตามวัตถุประสงค์ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕ คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดนโยบาย และกำกับดูแลการดำเนินงานขององค์การให้เกิดการจัดการที่ดีและบรรลุวัตถุประสงค์ตามหน้าที่

(๒) อนุมัติแผนงานหลัก แผนการดำเนินงาน แผนการเงินและงบประมาณประจำปีขององค์การ

(๓) ออกระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับองค์การในเรื่องดังต่อไปนี้

(ก) การบริหารงานทั่วไปขององค์การ

(ข) การกำหนดเงินเดือนและประโยชน์ตอบแทนอื่นของผู้บริหาร

(ค) การกำหนดตำแหน่ง คุณสมบัติเฉพาะตำแหน่ง อัตราเงินเดือน ค่าจ้างและเงินอื่นของพนักงานและลูกจ้าง

(ง) การคัดเลือก การบรรจุ การแต่งตั้ง การถอดถอน วินัยและการลงโทษทางวินัย การออกจากตำแหน่ง การร้องทุกข์และการอุทธรณ์การลงโทษของพนักงานและลูกจ้างรวมทั้งหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการจ้างลูกจ้าง

(จ) การบริหารและจัดการ การเงิน การพัสดุ และทรัพย์สินขององค์การรวมทั้งการบัญชีและการจำหน่ายทรัพย์สินจากบัญชีเป็นสูญ

(ฉ) การจัดสวัสดิการและสิทธิประโยชน์อื่นของพนักงานและลูกจ้าง

(ช) ขอบเขตอำนาจหน้าที่และระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ตรวจสอบภายใน

(๔) จัดให้มีการประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้อำนวยการ ระเบียบเกี่ยวกับการจำหน่ายทรัพย์สินจากบัญชีเป็นสูญตาม (๓) (๑) ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๑๕ การประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการที่มีอยู่ จึงจะเป็นองค์ประชุม

ให้ประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ถ้ารองประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

ในการวินิจฉัยชี้ขาดให้ถือเสียงข้างมาก ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

ในการประชุม ถ้ามีการพิจารณาเรื่องที่กรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสีย กรรมการผู้นั้นไม่มีสิทธิเข้าประชุม

มาตรา ๑๖ คณะกรรมการจะแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการมอบหมายก็ได้

การประชุมของคณะอนุกรรมการให้นำมาตรา ๑๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๗ ในกรณีที่ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน หรือหน่วยงานของรัฐเห็นสมควรตราและบังคับใช้กฎหมายหรือกฎ และกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค ให้หน่วยงานดังกล่าวเสนอเรื่องนั้น ต่อคณะกรรมการเพื่อให้ความเห็นประกอบการพิจารณา

เมื่อหน่วยงานได้รับความเห็นตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้หน่วยงานนั้นรายงานผลการพิจารณาและการดำเนินการตามความเห็นนั้นต่อคณะกรรมการภายในระยะเวลาอันสมควร

มาตรา ๑๘ การเก็บรักษาและการใช้จ่ายเงินขององค์การให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

ให้องค์การจัดทำบัญชีตามหลักสากล และจัดให้มีการตรวจสอบภายในเกี่ยวกับการเงิน การบัญชี และการพัสดุขององค์การ ตลอดจนรายงานผลการตรวจสอบให้คณะกรรมการทราบอย่างน้อยหกเดือนต่อครั้ง

ให้องค์การจัดทำงบการเงินซึ่งอย่างน้อยต้องประกอบด้วยงบดุลและบัญชีทำการส่งผู้สอบบัญชีภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชีของทุกปี

ในทุกรอบปีให้สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินหรือบุคคลภายนอกตามที่คณะกรรมการแต่งตั้งด้วยความเห็นชอบของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชีและประเมินผลการใช้จ่ายเงินและทรัพย์สินขององค์การ และจัดทำรายงานผลเสนอต่อคณะกรรมการภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชีของทุกปี ให้องค์การทำการรายงานประจำปีเสนอต่อคณะกรรมการเพื่อเสนอต่อรัฐมนตรีเพื่อทราบ โดยแสดงงบการเงินและบัญชีทำการที่ผู้สอบบัญชีรับรองว่าถูกต้องแล้ว พร้อมทั้งรายงานของผู้สอบบัญชี รวมทั้งแสดงผลงานขององค์การในปีที่ล่วงมาด้วย

ส่วนที่ ๒ ผู้อำนวยการ

มาตรา ๑๙ ให้มีผู้อำนวยการเป็นผู้รับผิดชอบการบริหารงานขององค์การขึ้นตรงต่อคณะกรรมการ มีหน้าที่ควบคุมดูแลโดยทั่วไปซึ่งงานขององค์การ และเป็นผู้บังคับบัญชาพนักงานและลูกจ้างในองค์การ

ให้คณะกรรมการเป็นผู้แต่งตั้งผู้อำนวยการจากบุคคลที่มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

ก. คุณสมบัติ

(๑) มีสัญชาติไทย

(๒) มีอายุไม่เกินหกสิบห้าปีบริบูรณ์ในวันที่ได้รับการแต่งตั้ง

(๓) มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์เหมาะสมในการบริหาร

กิจการขององค์การตามมาตรา ๕

ข. ลักษณะต้องห้าม

(๑) มีลักษณะต้องห้ามอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา ๑๑ ข. ลักษณะต้องห้าม (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) (๖) (๗) หรือ (๘)

(๒) เป็นผู้มีส่วนได้เสียในกิจการที่กระทำกับองค์การ

มาตรา ๒๐ ให้ผู้อำนวยการมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี และอาจได้รับแต่งตั้งอีกในวาระที่ติดต่อกันได้แต่ไม่เกินสองวาระ

เมื่อตำแหน่งผู้อำนวยการว่างลงและยังไม่มีแต่งตั้งผู้อำนวยการคนใหม่ ให้คณะกรรมการแต่งตั้งกรรมการคนหนึ่งเป็นผู้รักษาการแทน

ในกรณีที่ผู้อำนวยการไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ให้คณะกรรมการแต่งตั้งพนักงานขององค์การคนหนึ่งเป็นผู้รักษาการแทน

มาตรา ๒๑ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระแล้ว ผู้อำนวยการพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๙ วรรคสอง
- (๔) ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ หรือไม่ผ่านการประเมิน ทั้งนี้ ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๒๒ ผู้อำนวยการมีหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (๑) บริหารกิจการขององค์การให้เป็นไปตามกฎหมาย นโยบาย มติ ข้อบังคับ ระเบียบ และประกาศของคณะกรรมการ
- (๒) ดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล การเงิน การงบประมาณ และการบริหารด้านอื่นขององค์การ ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด
- (๓) วางระเบียบเกี่ยวกับการดำเนินงานขององค์การเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมาย นโยบาย มติ ข้อบังคับ ระเบียบ และประกาศของคณะกรรมการ
- (๔) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๒๓ ให้ผู้อำนวยการเป็นผู้แทนองค์การในกิจการขององค์การที่เกี่ยวข้องกับบุคคลภายนอก แต่ผู้อำนวยการจะมอบหมายให้บุคคลใดปฏิบัติงานในเรื่องใดแทน ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดก็ได้

หมวด ๒ คณะกรรมการสรรหา

มาตรา ๒๔ ให้มีคณะกรรมการสรรหา ประกอบด้วย

- (๑) เลขานุการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
- (๒) นายกสภาทนายความ
- (๓) ประธานกรรมการสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน
- (๔) ประธานคณะกรรมการประสานงานองค์กรพัฒนาเอกชน
- (๕) ประธานสถาบันสิ่งแวดล้อมไทย
- (๖) ประธานสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ
- (๗) ประธานสภาองค์กรพัฒนาเด็กและเยาวชนในพระบรมราชูปถัมภ์
- (๘) ผู้จัดการกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ

ในกรณีที่กรรมการสรรหาตามวรรคหนึ่งไม่อยู่หรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้คณะกรรมการสรรหาประกอบด้วยกรรมการสรรหาที่เหลืออยู่ แต่ต้องไม่น้อยกว่าห้าคน

กรรมการสรรหาไม่มีสิทธิได้รับการเลือกเป็นกรรมการ
ให้คณะกรรมการสรรหาเลือกกรรมการสรรหาคนหนึ่งเป็นประธานกรรมการ
สรรหา

ให้ผู้อำนวยความสะดวกเป็นเลขานุการคณะกรรมการสรรหา

มาตรา ๒๕ ให้คณะกรรมการสรรหามีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (๑) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลา ตลอดจนดำเนินการอื่นใดตามมาตรา ๒๖
- (๒) แต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่คณะกรรมการสรรหา มอบหมาย

มาตรา ๒๖ การเลือกกรรมการตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการสรรหาดำเนินการดังต่อไปนี้

- (๑) จัดให้องค์กรผู้บริโภคที่ประสงค์ส่งผู้แทนเข้ารับเลือกเป็นกรรมการมาขึ้นทะเบียน

(๒) จัดให้องค์กรผู้บริโภครวม (๑) เสนอชื่อผู้แทนที่จะรับเลือกเป็นกรรมการอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนี้

(ก) กรรมการองค์กรอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคจำนวนหนึ่งคน

(ข) กรรมการองค์กรอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคเขตจำนวนหนึ่งคน

(๓) จัดให้ผู้ซึ่งมีหนังสือมอบหมายให้เป็นผู้แทนขององค์กรผู้บริโภคที่ขึ้นทะเบียนตาม (๒) (ก) เลือกกันเองให้ได้จำนวนเจ็ดคน

(๔) จัดให้ผู้ซึ่งมีหนังสือมอบหมายให้เป็นผู้แทนขององค์กรผู้บริโภคที่ขึ้นทะเบียนตาม (๒) (ข) เลือกกันเองในแต่ละเขตให้เหลือเขตละหนึ่งคน

(๕) ประกาศกำหนดพื้นที่ของประเทศออกเป็นแปดเขต โดยให้กรุงเทพมหานครเป็นหนึ่งเขต ส่วนเขตอื่น ๆ ให้กำหนดพื้นที่ตามแนวเขตจังหวัดที่ติดต่อกันโดยมีราษฎรในแต่ละเขตใกล้เคียงกัน

การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่คณะกรรมการสรรหาประกาศกำหนด

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๒๗ ให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค รองเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมอบหมาย และสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ทำหน้าที่คณะกรรมการ ผู้อำนวยการ และสำนักงาน จนกว่าจะมีคณะกรรมการ ผู้อำนวยการและสำนักงาน ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๘ ในวาระเริ่มแรกให้คณะกรรมการสรรหา ตามมาตรา ๒๔ ดำเนินการเลือกคณะกรรมการตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๒๙ ในวาระเริ่มแรกก่อนที่องค์การจะได้รับงบประมาณรายจ่ายประจำปีให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งทำหน้าที่คณะกรรมการตามมาตรา ๒๗ จัดทำแผนการดำเนินการของคณะกรรมการและแผนการจัดตั้งและการบริหารงานขององค์การเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อขอรับเงินอุดหนุนเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการและการบริหารงานตามแผนดังกล่าว

ให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาจัดสรรเงินงบประมาณรายจ่ายเป็นเงินอุดหนุน
ทั่วไป เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการตามแผนที่คณะกรรมการเสนอตามความ
จำเป็น

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....

นายกรัฐมนตรี

องค์การอิสระผู้บริ
ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ
บัญญัติไว้ในมาตรา 5
สิทธิของบุคคลซึ่งเป็นผู้
ย่อมได้รับความคุ้มครอง ทั้งนี้
กฎหมายบัญญัติ
กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องบ
ให้มีองค์การอิสระซึ่งประกอบ
ตัวแทนผู้บริโภคทำหน้าที่ให้ความ
ในการตรากฎหมาย กฎ และข้อ
และให้ความเห็นในการกำ
มาตรการต่างๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริ

(ร่าง)
พระราชบัญญัติองค์การอิสระผู้บริโภค

ฉบับกลาง

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติองค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค
พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยองค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค

เหตุผล

โดยที่มาตรา ๖๑ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ได้บัญญัติ ให้มีองค์การเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคที่เป็นอิสระจากหน่วยงานของรัฐ ซึ่งประกอบด้วย ตัวแทนผู้บริโภค ทำหน้าที่ให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของหน่วยงานของรัฐในการตราและการบังคับใช้กฎหมายและกฎ และให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภครวมทั้งตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภค ทั้งนี้ ให้รัฐสนับสนุนงบประมาณในการดำเนินการขององค์การอิสระดังกล่าวด้วย สมควรตรากฎหมายจัดตั้งองค์การอิสระเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อทำหน้าที่ดังกล่าว ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่างฯ ที่ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) พิจารณา แล้ว

ร่าง
พระราชบัญญัติ
องค์การเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค
พ.ศ.

.....
.....
.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยองค์การอิสระเพื่อคุ้มครองผู้บริโภค

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติองค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“องค์การ” หมายความว่า องค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค

“องค์การผู้บริโภค” หมายความว่า คณะบุคคลตั้งแต่ห้าคนขึ้นไป ไม่ว่าจะป็นนิติบุคคลหรือไม่ก็ตามที่มีวัตถุประสงค์ และมีการดำเนินงานเพื่อการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคโดยไม่แสวงหากำไรมาแบ่งปันกัน และต้องไม่ใช่องค์กรที่จัดตั้งหรือได้รับการสนับสนุนโดยบริษัทธุรกิจ องค์กรธุรกิจ หรือกลุ่มบุคคลที่แสวงหากำไร

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการองค์การอิสระเพื่อคุ้มครองผู้บริโภค

“ประธานกรรมการ” หมายความว่า ประธานกรรมการองค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค

“รองประธานกรรมการ” หมายความว่า รองประธานกรรมการองค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค

“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการองค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานองค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค

“ผู้อำนวยการ” หมายความว่า ผู้อำนวยการสำนักงานองค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้นำยก รัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๑

การบริหารและดำเนินการ

ส่วนที่ ๑

องค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค

มาตรา ๕ ให้จัดตั้งองค์การขึ้นเรียกว่า “องค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค” เป็นนิติบุคคล และมีฐานะเป็นหน่วยงานอิสระจากหน่วยงานของรัฐที่ไม่ใช่ส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ มีวัตถุประสงค์ให้ความเห็นในการตราและการบังคับใช้กฎหมายหรือกฎ และให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภคตามมาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง รวมทั้งตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภค และสนับสนุนองค์การผู้บริโภคในการรวมตัวกันเพื่อพิทักษ์สิทธิผู้บริโภค รวมทั้งทำการฟ้องคดีแทนผู้บริโภคที่รวมตัวกันเพื่อปกป้องผลประโยชน์สาธารณะ

มาตรา ๖ ให้องค์การมีสำนักงานอยู่ในกรุงเทพมหานคร หรือจังหวัดใดจังหวัดหนึ่ง

มาตรา ๗ กิจการขององค์การไม่อยู่ภายใต้การบังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยการทดแทน ทั้งนี้ ผู้อำนวยการ พนักงานและลูกจ้างขององค์การ ต้องได้รับประโยชน์ทดแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน

มาตรา ๘ รายได้และทรัพย์สินในการดำเนินกิจการขององค์การ ประกอบด้วย

(๑) เงินอุดหนุนทั่วไปที่รัฐบาลจัดสรรให้เป็นรายปี ไม่น้อยกว่าห้าบาทต่อหัวประชากร

(๒) ดอกผลของเงินหรือรายได้จากทรัพย์สินขององค์การ

(๓) รายได้อื่น

มาตรา ๙ รายได้ขององค์การไม่เป็นรายได้ที่ต้องนำส่งคลัง ตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลัง กฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ หรือกฎหมายอื่น

ทรัพย์สินขององค์การเป็นทรัพย์สินของแผ่นดิน ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี

บรรดาอสังหาริมทรัพย์ที่องค์การได้มาโดยมีผู้บริจาคให้ หรือได้มาโดยการซื้อหรือแลกเปลี่ยนจากรายได้ตามมาตรา ๘ (๒) และ (๓) ขององค์การให้เป็นกรรมสิทธิ์ขององค์การ

ให้องค์การมีอำนาจในการปกครอง ดูแล บำรุงรักษา ใช้ และจัดหาประโยชน์จากทรัพย์สินขององค์การ

บรรดาอสังหาริมทรัพย์ที่องค์การได้มาโดยใช้เงินรายได้ตามมาตรา ๘ (๑) ให้ตกเป็นที่ราชพัสดุ แต่องค์การมีอำนาจในการปกครอง ดูแล บำรุงรักษา ใช้ และจัดหาประโยชน์ได้

มาตรา ๑๐ การเก็บรักษาและการใช้จ่ายเงินขององค์การให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

ให้องค์การจัดทำบัญชีตามหลักสากล และจัดให้มีการตรวจสอบภายในเกี่ยวกับการเงิน การบัญชี และการพัสดุขององค์การ ตลอดจนรายงานผลการตรวจสอบให้คณะกรรมการทราบอย่างน้อยหกเดือนต่อครั้ง

ให้องค์การจัดทำงบการเงินซึ่งอย่างน้อยต้องประกอบด้วยงบดุลและบัญชี

ทำการส่งผู้สอบบัญชีภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชีของทุกปี

ในทุกรอบปีให้สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินหรือบุคคลภายนอกตามที่คณะกรรมการแต่งตั้งด้วยความเห็นชอบของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชีและประเมินผลการใช้จ่ายเงินและทรัพย์สินขององค์การ และจัดทำรายงานผลเสนอต่อคณะกรรมการภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชีของทุกปี

ให้องค์การทำการรายงานประจำปีเสนอต่อคณะกรรมการเพื่อเสนอต่อรัฐมนตรีเพื่อทราบ โดยแสดงงบการเงินและบัญชีทำการที่ผู้สอบบัญชีรับรองว่าถูกต้องแล้ว พร้อมทั้งรายงานของผู้สอบบัญชี รวมทั้งแสดงผลงานขององค์การในปีที่ล่วงมาด้วย

มาตรา ๑๑ ให้มีคณะกรรมการองค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งได้รับเลือกจากบุคคลที่เป็นผู้แทนองค์การผู้บริโภคที่ดำเนินงานอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสองปีประกอบด้วย

(๑) กรรมการซึ่งเลือกกันเองจากผู้แทนองค์การผู้บริโภค ตามมาตรา ๒๖ (๓) จำนวนเจ็ดคน

(๒) กรรมการซึ่งเลือกกันเองจากผู้แทนองค์การผู้บริโภคเขต ตามมาตรา ๒๖ (๔) จำนวนแปดคน

เมื่อการประชุมคณะกรรมการครั้งแรก ให้กรรมการตามวรรคหนึ่ง เลือกกันเองเป็นประธานกรรมการ และรองประธานกรรมการหนึ่งคน

ให้ผู้อำนวยความสะดวกเป็นเลขานุการของคณะกรรมการ และผู้อำนวยความสะดวกแต่งตั้งพนักงานหรือลูกจ้างไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการได้

มาตรา ๑๒ กรรมการตามมาตรา ๑๑ วรรคหนึ่ง ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

ก. คุณสมบัติ

(๑) มีสัญชาติไทย

(๒) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์ ในวันที่ได้มีการเสนอชื่อผู้แทนที่จะรับเลือกเป็นกรรมการ ตามมาตรา ๒๖ (๒)

ข. ลักษณะต้องห้าม

(๑) เป็นบุคคลล้มละลาย

(๒) เป็นคนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๓) ติดยาเสพติดให้โทษ

(๔) เคยได้รับโทษจำคุกคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษ

สำหรับความผิดที่ได้รับกระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๕) เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ หน่วยงานของ รัฐหรือรัฐวิสาหกิจ

(๖) เคยต้องคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลให้ทรัพย์สินตกเป็นของ แผ่นดินเพราะร่ำรวยผิดปกติหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ

(๗) ไม่เป็นผู้บริหาร หรือเจ้าหน้าที่ระดับสูงในบริษัท หรือองค์กรที่ ดำเนินธุรกิจ หรือองค์กรที่จัดตั้งโดยบริษัทประกอบธุรกิจที่แสวงหากำไรหรือรายได้มา แบ่งปันกัน เว้นแต่จะได้พ้นตำแหน่งดังกล่าวมาแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี

(๘) เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา ข้าราชการการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่น ผู้บริหารท้องถิ่น หรือดำรงตำแหน่งในพรรคการเมือง หรือ เจ้าหน้าที่ของพรรคการเมือง

มาตรา ๑๓ กรรมการมีวาระดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี และอาจได้รับเลือก ใหม่ได้แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

ให้กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอยู่ในตำแหน่งเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่ากรรมการซึ่งได้รับเลือกใหม่เข้ารับหน้าที่

มาตรา ๑๔ นอกจากพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) พ้นจากการเป็นผู้แทนองค์การผู้บริโภคตามมาตรา ๑๑ วรรคหนึ่ง

(๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามอย่างใดอย่างหนึ่ง ตามมาตรา

๑๒

(๕) คณะกรรมการมีมติให้ออกด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสาม ของกรรมการทั้งหมด เพราะเหตุประพฤติดื้ออ้อมเสียหรือหย่อนความสามารถ

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระให้ผู้ที่ได้รับเลือกตามมาตรา ๒๖ (๓) หรือ (๔) แล้วแต่กรณี ที่อยู่ลำดับถัดไปจากกรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งเข้า ดำรงตำแหน่งแทน หากไม่มีผู้ได้รับเลือกในลำดับถัดไปให้ดำเนินการเลือกใหม่ตาม มาตรา ๒๖ และให้ผู้ที่ได้รับเลือกอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งตนแทน เว้นแต่วาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการเหลืออยู่ไม่ถึงหนึ่งร้อยยี่สิบวันจะไม่ดำเนินการเลือกก็ได้

มาตรา ๑๕ คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ตามวัตถุประสงค์ที่บัญญัติไว้ใน มาตรา ๕ รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดนโยบาย และกำกับดูแลการดำเนินงานขององค์การให้เกิดการ จัดการที่ดีและบรรลุวัตถุประสงค์ตามหน้าที่

(๒) อนุมัติแผนงานหลัก แผนการดำเนินงาน แผนการเงินและงบประมาณ ประจำปีขององค์การ

(๓) ส่งเสริมและสนับสนุนองค์กรผู้บริโภคนในการคุ้มครองผู้บริโภคให้เกิดขึ้น อย่างน้อยในทุกจังหวัด

(๔) ส่งเสริมความร่วมมือและการประสานงานระหว่างหน่วยราชการ องค์กรเอกชน และองค์กรอื่นในการส่งเสริมผู้บริโภคและการคุ้มครองผู้บริโภค

(๕) จัดให้มีการประชุมสมัชชาตัวแทนองค์กรผู้บริโภค อย่างน้อยปีละ หนึ่งครั้ง เพื่อประเมินการทำงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภคขององค์การอิสระ ติดตาม ตรวจสอบการทำงานของหน่วยงานรัฐที่ทำหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภค และเพื่อเสนอแนะ แนวทางในการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคแก่หน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ ราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ เพื่อดำเนินการใด ๆ ในการคุ้มครองผู้บริโภค

(๖) ส่งเสริมการศึกษา การวิจัย และการเผยแพร่ความรู้ในการคุ้มครองผู้ บริโภค

(๗) จัดทำรายงานเฉพาะกรณี รายงานประจำปี เพื่อประเมินสถานการณ์ ผู้บริโภค เสนอต่อคณะรัฐมนตรี รัฐสภาและเผยแพร่ต่อสาธารณชน

(๘) สนับสนุนการใช้มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้ง ทำการฟ้องแทนผู้บริโภคเพื่อประโยชน์สาธารณะ และให้ยกเว้นค่าฤชา ธรรมเนียม

(๙) ประเมินผลและรายงานผลการปฏิบัติงานประจำปีเสนอต่อรัฐสภา

(๑๐) ออกระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับองค์การใน เรื่องดังต่อไปนี้

(ก) การบริหารงานทั่วไปขององค์การ

(ข) การกำหนดเงินเดือนและประโยชน์ตอบแทนอื่นของผู้บริหาร

(ค) การกำหนดตำแหน่ง คุณสมบัติเฉพาะตำแหน่ง อัตราเงินเดือน ค่าจ้างและเงินอื่นของพนักงานและลูกจ้างขององค์การ

(ง) การคัดเลือก การบรรจุ การแต่งตั้ง การถอดถอน วินัยและการ ลงโทษทางวินัย การออกจากตำแหน่ง การร้องทุกข์และการอุทธรณ์การลงโทษของ พนักงานและลูกจ้างรวมทั้งหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการจ้างลูกจ้าง

(จ) การบริหารและจัดการ การเงิน การพัสดุ และทรัพย์สินของ

องค์การรวมทั้งการบัญชีและการจำหน่ายทรัพย์สินจากบัญชีเป็นสูญ

(ฉ) การจัดสวัสดิการและสิทธิประโยชน์อื่นของพนักงานและลูกจ้าง

(ช) ขอบเขตอำนาจหน้าที่และระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ตรวจสอบภายในองค์การ

(๑๑) จัดให้มีการประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้อำนวยการ

(๑๒) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นซึ่งกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ

หลักเกณฑ์ และวิธีการ การจัดการประชุมสมัชชาตัวแทนองค์กรผู้บริโภครวมวรรคหนึ่ง (๕) ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ระเบียบเกี่ยวกับการจำหน่ายทรัพย์สินจากบัญชีเป็นสูญตาม (๓) (๑๐) (๑) ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๑๖ ในกรณีที่ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์กรมหาชน หรือหน่วยงานของรัฐเห็นสมควรตราและบังคับใช้กฎหมายหรือกฎ และกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค ให้หน่วยงานดังกล่าวเสนอเรื่องนั้นต่อคณะกรรมการเพื่อความเห็นประกอบการพิจารณา

ให้หน่วยงานได้รับความเห็นตามวรรคหนึ่งแล้วรายงานผลการพิจารณา และดำเนินการตามความเห็นนั้นต่อคณะกรรมการภายในระยะเวลาอันสมควร

ในกรณีที่คณะกรรมการได้รับความเห็นจากองค์กรผู้บริโภค นักวิชาการหรือคณะกรรมการเห็นควรในการมีกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ หรือกำหนดมาตรการเพื่อคุ้มครองผู้บริโภค ให้คณะกรรมการเสนอความเห็นต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาดำเนินการตามที่คณะกรรมการเสนอ หากไม่สามารถดำเนินการได้ ให้หน่วยงานดังกล่าวรายงานเหตุผลเสนอต่อคณะรัฐมนตรี

ในการตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคตามมาตรา ๑๕ (๕) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่คณะกรรมการประกาศกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ในการเสนอความเห็นให้มีกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ หรือกำหนดมาตรการเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคตามมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๔ รวมทั้งการการตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคตามมาตรา ๑๖ ให้คณะกรรมการมีอำนาจเรียกข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยงานราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ ราชการส่วนท้องถิ่น หรือบุคคลอื่นใดมาให้ข้อเท็จจริงหรือแสดงความเห็นหรือให้จัดส่งเอกสาร ข้อมูล หลักฐานหรือพยานหลักฐานอื่นที่

เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการพิจารณาได้ตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร

มาตรา ๑๗ การประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุม ไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการที่มีอยู่ จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ถ้ารองประธาน กรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการ คนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีก เสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

ในการประชุม ถ้ามีการพิจารณาเรื่องที่กรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสีย กรรมการผู้นั้นไม่มีสิทธิเข้าประชุม

มาตรา ๑๘ คณะกรรมการจะแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อปฏิบัติการ อย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการมอบหมายก็ได้

การประชุมของคณะอนุกรรมการให้นำมาตรา ๑๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ส่วนที่ ๒ ผู้อำนวยการ

มาตรา ๑๙ ให้มีผู้อำนวยการเป็นผู้รับผิดชอบการบริหารงานขององค์การ ขึ้นตรงต่อคณะกรรมการ มีหน้าที่ควบคุมดูแลโดยทั่วไปซึ่งงานขององค์การ และเป็น ผู้บังคับบัญชาพนักงานและลูกจ้างในองค์การ

ให้คณะกรรมการเป็นผู้แต่งตั้งกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการสรรหาและคัดเลือก ผู้อำนวยการจากบุคคลที่มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

ก. คุณสมบัติ

(๑) มีสัญชาติไทย

(๒) มีอายุไม่เกินหกสิบห้าปีบริบูรณ์ในวันที่ได้รับการแต่งตั้ง

(๓) มีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์เหมาะสมในการบริหารกิจการขององค์การตามมาตรา ๕

ข. ลักษณะต้องห้าม

(๑) มีลักษณะต้องห้ามอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา ๑๒ ข.

(๒) เป็นผู้มีส่วนได้เสียในกิจการที่กระทำกับองค์การ

มาตรา ๒๐ ให้ผู้อำนวยการมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี และอาจได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

เมื่อตำแหน่งผู้อำนวยการว่างลงและยังไม่มีกรรมการแต่งตั้งผู้อำนวยการคนใหม่ให้คณะกรรมการแต่งตั้งกรรมการคนหนึ่งเป็นผู้รักษาการแทน

ในกรณีที่ผู้อำนวยการไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้คณะกรรมการแต่งตั้งพนักงานขององค์การคนหนึ่งเป็นผู้รักษาการแทน

มาตรา ๒๑ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระแล้ว ผู้อำนวยการพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามอย่างใดอย่างหนึ่งตามมาตรา ๑๙ วรรคสอง

(๔) ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ หรือไม่ผ่านการประเมิน ทั้งนี้ ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๒๒ ผู้อำนวยการมีหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) บริหารกิจการขององค์การให้เป็นไปตามกฎหมาย นโยบาย มติ ข้อบังคับ ระเบียบ และประกาศของคณะกรรมการ

(๒) ดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล การเงิน การงบประมาณ และการบริหารด้านอื่นขององค์การ ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

(๓) วางระเบียบเกี่ยวกับการดำเนินงานขององค์การเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมาย นโยบาย มติ ข้อบังคับ ระเบียบ และประกาศของคณะกรรมการ

(๔) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่พระราชบัญญัตินี้บัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้อำนวยการหรือตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๒๓ ให้ผู้อำนวยการเป็นผู้แทนขององค์การในกิจการขององค์การที่เกี่ยวข้องกับบุคคลภายนอก แต่ผู้อำนวยการจะมอบหมายให้บุคคลใดปฏิบัติงานในเรื่องใดแทน ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดก็ได้

หมวด ๒ คณะกรรมการสรรหา

มาตรา ๒๔ ในวาระเริ่มแรกให้มีคณะกรรมการสรรหาชั่วคราว ประกอบด้วย

- (๑) เลขานุการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
- (๒) นายกสภาทนายความ
- (๓) ประธานกรรมการสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน
- (๔) ประธานคณะกรรมการประสานงานองค์กรพัฒนาเอกชน
- (๕) ประธานสถาบันสิ่งแวดล้อมไทย
- (๖) ประธานสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ
- (๗) ประธานสภาองค์การพัฒนาเด็กและเยาวชนในพระบรมราชูปถัมภ์
- (๘) ผู้จัดการกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ
- (๙) ผู้อำนวยการสถาบันคุ้มครองผู้บริโภคในกิจการโทรคมนาคม
- (๑๐) ประธานสมาคมนักการทูตแห่งประเทศไทย

ในกรณีที่กรรมการสรรหาตามวรรคหนึ่งไม่อยู่หรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้คณะกรรมการสรรหาประกอบด้วยกรรมการสรรหาที่เหลืออยู่ แต่ต้องไม่น้อยกว่าห้าคน

กรรมการสรรหาไม่มีสิทธิได้รับการเลือกเป็นกรรมการ

ให้คณะกรรมการสรรหาเลือกกรรมการสรรหาคนหนึ่งเป็นประธานกรรมการสรรหา

ให้ผู้อำนวยการเป็นเลขานุการคณะกรรมการสรรหา

ให้องค์การทำหน้าที่สำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการสรรหา

ให้คณะกรรมการสรรหาชั่วคราวหมดวาระทันทีที่ทำการเลือกกรรมการเสร็จสิ้น

เพื่อให้ได้มาซึ่งคณะกรรมการชุดใหม่เข้ามาปฏิบัติหน้าที่เมื่อสิ้นสุดวาระของกรรมการชุดเดิม ให้ดำเนินการเลือกกรรมการชุดใหม่ก่อนครบวาระของกรรมการชุดเดิม

เป็นระยะเวลาหกสิบวัน ในการนี้ให้คณะกรรมการกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการสรรหาและคัดเลือกกรรมการ โดยจะต้องจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นขององค์กรผู้บริโภครู้ที่คัดเลือกคณะกรรมการในรอบแรก

มาตรา ๒๕ ให้คณะกรรมการสรรหามีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลา ตลอดจนดำเนินการอื่นใดตามมาตรา ๒๖

(๒) แต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามที่คณะกรรมการสรรหามอบหมาย

มาตรา ๒๖ การเลือกกรรมการตามมาตรา ๑๑ วรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการสรรหาดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) จัดให้องค์กรผู้บริโภครู้ที่ประสงค์ส่งผู้แทนเข้ารับเลือกเป็นกรรมการมาขึ้นทะเบียน

(๒) จัดให้องค์กรผู้บริโภครู้ตาม (๑) เสนอชื่อผู้แทนที่จะรับเลือกเป็นกรรมการอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้

(ก) กรรมการองค์กรอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคจำนวนหนึ่งคน

(ข) กรรมการองค์กรอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคเขตจำนวนหนึ่งคน

(๓) จัดให้ผู้ซึ่งมีหนังสือมอบหมายให้เป็นผู้แทนขององค์กรผู้บริโภครู้ที่ขึ้นทะเบียนตาม (๒) (ก) เลือกกันเองให้ได้จำนวนเจ็ดคน

(๔) จัดให้ผู้ซึ่งมีหนังสือมอบหมายให้เป็นผู้แทนขององค์กรผู้บริโภครู้ที่ขึ้นทะเบียนตาม (๒) (ข) เลือกกันเองในแต่ละเขตให้ได้จำนวนเขตละหนึ่งคน

(๕) ประกาศกำหนดพื้นที่ของประเทศออกเป็นแปดเขต โดยให้กรุงเทพมหานครเป็นหนึ่งเขต ส่วนเขตอื่น ๆ ให้กำหนดพื้นที่ตามแนวเขตจังหวัดที่ติดต่อกันโดยมีราษฎรในแต่ละเขตใกล้เคียงกัน

การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่คณะกรรมการสรรหาประกาศกำหนด

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๒๗ ในวาระเริ่มแรกให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จัดให้มีการประชุมคณะกรรมการสรรหาตามมาตรา ๒๔ เพื่อดำเนินการเลือกคณะกรรมการตามมาตรา ๑๑ วรรคหนึ่ง ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๒๘ ในวาระเริ่มแรกก่อนที่สำนักงานจะได้รับงบประมาณรายจ่ายประจำปี ให้คณะกรรมการจัดทำแผนการดำเนินการของคณะกรรมการและแผนการจัดตั้งและการบริหารงานของสำนักงานเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อขอรับเงินอุดหนุนเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการและการบริหารงานตามแผนดังกล่าว

ให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาจัดสรรเงินงบประมาณรายจ่ายเป็นเงินอุดหนุนทั่วไปเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการตามแผนที่คณะกรรมการเสนอตามความจำเป็น

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....

นายกรัฐมนตรี

เปรียบเทียบ

(ร่าง) พ.ร.บ. องค์การอิสระผู้บริโภคร ของภาคประชาชน กับของรัฐบาล

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ปี พ.ศ. ๒๕๕๐

มาตรา ๖๑ สิทธิของบุคคลซึ่งเป็นผู้บริโภคย่อมได้รับการคุ้มครองในการได้รับข้อมูลที่เป็นความจริง และมีสิทธิร้องเรียน เพื่อให้ได้รับการแก้ไขเยียวยาความเสียหาย รวมทั้งมีสิทธิรวมตัวกันเพื่อพิทักษ์สิทธิผู้บริโภค

ให้มีองค์การเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคที่เป็นอิสระจากหน่วยงานของรัฐซึ่งประกอบด้วย ตัวแทนผู้บริโภค ทำหน้าที่ให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของหน่วยงานของรัฐในการตราและการบังคับใช้กฎหมายและกฎ และให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภค ทั้งนี้ให้รัฐสนับสนุนงบประมาณในการดำเนินการขององค์การอิสระดังกล่าวด้วย

(ร่าง) พ.ร.บ.องค์การอิสระผู้บริโภคร ของภาคประชาชน	(ร่าง) พ.ร.บ.องค์การอิสระเพื่อการ คุ้มครองผู้บริโภคของภาครัฐ
นำเสนอในการประชุมรัฐสภา เมื่อวันที่ ๓ ก.พ. ๒๕๕๒	นำเสนอโดยสำนักงานคณะกรรมการ คุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.) และอยู่ระหว่าง การพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา
ชื่อของ พ.ร.บ.	
มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติองค์การอิสระผู้บริโภค พ.ศ.”	มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติองค์การอิสระเพื่อการคุ้มครอง ผู้บริโภค พ.ศ.”
กำหนดวันบังคับใช้	
มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป	มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป
คำนิยาม	
<p>มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้</p> <p>“องค์กรผู้บริโภค” หมายความว่า รวมถึง มูลนิธิ สมาคม ชมรม หรือการรวมกลุ่มใน รูปแบบอื่นใดทั้งที่เป็นนิติบุคคล หรือไม่เป็น นิติบุคคล ซึ่งมีวัตถุประสงค์และทำงานด้าน การคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคโดยไม่แสวงหากำไร มาแบ่งปันกัน</p> <p>“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการ องค์กรอิสระผู้บริโภค</p> <p>“ประธานกรรมการ” หมายความว่า ประธาน กรรมการองค์กรอิสระผู้บริโภค</p> <p>“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการองค์กร อิสระผู้บริโภค</p> <p>“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานคณะ กรรมการองค์กรอิสระผู้บริโภค</p>	<p>มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้</p> <p>“องค์กร” หมายความว่า องค์กรอิสระเพื่อ การคุ้มครองผู้บริโภค</p> <p>“องค์กรผู้บริโภค” หมายความว่า คณะบุคคล ตั้งแต่ห้าคนขึ้นไปที่มีวัตถุประสงค์ และมีการ ดำเนินงานเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคโดยไม่ แสวงหากำไรไม่ว่าจะเป็นนิติบุคคลหรือไม่ก็ตาม</p> <p>“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการ องค์กรอิสระเพื่อคุ้มครองผู้บริโภค</p> <p>“ประธานกรรมการ” หมายความว่า ประธาน กรรมการองค์กรอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค</p> <p>“รองประธานกรรมการ” หมายความว่า รอง ประธานกรรมการองค์กรอิสระเพื่อการคุ้มครอง ผู้บริโภค</p>

“เลขานุการ” หมายความว่า เลขานุการสำนักงาน คณะกรรมการองค์การอิสระผู้บริโภคร

“หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชนราชการส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานอื่นของรัฐ

“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการองค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานองค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค

“ผู้อำนวยการ” หมายความว่า ผู้อำนวยการสำนักงานองค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

สิทธิของผู้บริโภค

มาตรา ๔ ผู้บริโภคมีสิทธิได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย และมีสิทธิได้รับการคุ้มครองในการได้รับข้อมูลที่เป็นความจริง และมีสิทธิร้องเรียนเพื่อให้ได้รับการแก้ไขเยียวยาความเสียหาย รวมทั้งมีสิทธิรวมตัวกันเพื่อพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภค

ผู้รักษาการตามกฎหมาย

มาตรา ๕ ให้ประธานกรรมการองค์การอิสระผู้บริโภครักษาการตามพระราชบัญญัตินี้และให้มีอำนาจออกระเบียบหรือประกาศโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

ระเบียบและประกาศตามวรรคหนึ่ง ที่มีผลเป็นการทั่วไป เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

มาตรา ๔ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

โครงสร้างคณะกรรมการองค์การอิสระผู้บริโภค

มาตรา ๖ ให้มีคณะกรรมการองค์การอิสระผู้บริโภคขึ้นคณะหนึ่ง ประกอบด้วย

ประธานกรรมการคนหนึ่งและกรรมการอื่นอีกสิบสี่คน ซึ่งได้รับเลือกจากบุคคลที่เป็น

มาตรา ๑๐ ให้มีคณะกรรมการองค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งได้รับเลือกจากบุคคลที่เป็นผู้แทนองค์กรผู้บริโภคที่ดำเนินงานอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสองปี

ตัวแทนขององค์กรผู้บริโภครที่ดำเนินงานคุ้มครองผู้บริโภคอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสองปี และเป็นผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ในการทำงานคุ้มครองผู้บริโภคเป็นที่ประจักษ์ โดยมีตัวแทนขององค์กรผู้บริโภคจากภูมิภาคไม่น้อยกว่าเจ็ดคน และต้องคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของทั้งหญิงและชาย

เมื่อมีการประชุมคณะกรรมการครั้งแรก ให้กรรมการตามวรรคหนึ่ง เลือกกันเองเป็นประธานกรรมการคนหนึ่ง และรองประธานสองคน

ให้เลขาธิการเป็นเลขานุการของคณะกรรมการ และเลขาธิการอาจแต่งตั้งพนักงานหรือลูกจ้างไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการก็ได้

ประกอบด้วย

(๑) กรรมการซึ่งเลือกกันเองจากผู้แทนองค์กรผู้บริโภคตามมาตรา ๒๖ (ก) จำนวนเจ็ดคน

(๒) กรรมการซึ่งเลือกกันเองจากผู้แทนองค์กรผู้บริโภคเขตตามมาตรา ๒๖ (ข) จำนวนแปดคน

เมื่อการประชุมคณะกรรมการครั้งแรก ให้กรรมการตามวรรคหนึ่ง เลือกกันเองเป็นประธาน กรรมการ และรองประธานกรรมการหนึ่งคน

ให้ผู้อำนวยการเป็นเลขานุการของคณะกรรมการ และผู้อำนวยการอาจแต่งตั้งพนักงานหรือลูกจ้างไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการได้

คุณสมบัติของคณะกรรมการ

มาตรา ๗ ประธานกรรมการและกรรมการต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

- ๑) มีสัญชาติไทย
- ๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบห้าปีบริบูรณ์
- ๓) ไม่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา ข้าราชการการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น
- ๔) ไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งบริหาร หรือเจ้าหน้าที่ของพรรคการเมือง ซึ่งหากเคยเป็นต้องพ้นจากกรณีนั้นมาแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี
- ๕) ไม่เป็นบุคคลที่ต้องโทษตามความพิพากษาให้จำคุกไม่ว่าจะรอลงอาญา หรือรอการพิจารณาโทษก็ตาม เว้นแต่จะได้พ้นโทษมาแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี หรือเป็นความผิดอันได้กระทำโดยประมาท

มาตรา ๑๑ กรรมการตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่งต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

- ก. คุณสมบัติ
 - (๑) มีสัญชาติไทย
 - (๒) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์
- ข. ลักษณะต้องห้าม
 - (๑) เป็นบุคคลล้มละลาย
 - (๒) เป็นคนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
 - (๓) ติดยาเสพติดให้โทษ
 - (๔) เคยได้รับโทษจำคุกคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้รับกระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ
 - (๕) เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ

- ๖) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย
- ๗) ไม่เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของเอกชน เพราะทุจริตต่อหน้าที่ หรือประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง หรือถือว่ากระทำทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ
- ๘) ไม่เคยต้องคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินเพราะร่ำรวยผิดปกติหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ
- ๙) ไม่เป็นกรรมการเลือกตั้ง ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ กรรมการตรวจเงินแผ่นดิน หรือสมาชิกสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
- ๑๐) ไม่เป็นผู้บริหารหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ระดับสูงใดๆ ในบริษัท หรือองค์กรที่ดำเนินธุรกิจหรือองค์กรที่จัดตั้งโดยบริษัทประกอบธุรกิจที่แสวงหากำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน เว้นแต่จะได้พ้นตำแหน่งดังกล่าวมาแล้วเป็นเวลานานน้อยกว่าห้าปี

(๖) เคยต้องคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินเพราะร่ำรวยผิดปกติหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ

(๗) เป็นผู้ประกอบกรรการธุรกิจตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค

(๘) เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา ข้าราชการการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่น ผู้บริหารท้องถิ่น หรือดำรงตำแหน่งในพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่ของพรรคการเมือง

มาตรา ๘ ให้ประธานกรรมการและกรรมการเป็นผู้ปฏิบัติงานประจำเต็มเวลา โดยได้รับค่าตอบแทนเป็นรายเดือนและค่าใช้จ่ายอื่นในการปฏิบัติงานตามหลักเกณฑ์และอัตราที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาให้นุกรรมการได้รับค่าตอบแทนและค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติงานตามหลักเกณฑ์และอัตราที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๗ กิจการขององค์กรไม่อยู่ภายใต้การบังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยการทดแทน ทั้งนี้ ผู้อำนวยการ พนักงาน และลูกจ้างขององค์กร ต้องได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน

กระบวนการคัดเลือกกรรมการองค์การอิสระผู้บริโภคร

มาตรา ๙ การคัดเลือกกรรมการองค์การอิสระผู้บริโภค ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ให้คณะกรรมการทำหน้าที่พิจารณาตรวจสอบรายชื่อองค์กรที่มีคุณลักษณะและมีกิจกรรมที่เหมาะสมให้เป็นองค์กรผู้มีสิทธิเสนอชื่อกรรมการ โดยให้คำนึงถึงองค์กรที่มีการดำเนินงานเป็นที่ประจักษ์อย่างต่อเนื่องด้านการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภค ซึ่งมีฐานะเป็นนิติบุคคลหรือไม่ก็ได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด

(๒) ให้องค์กรผู้มีสิทธิเสนอรายชื่อกรรมการแต่ละองค์กรเสนอชื่อบุคคล ซึ่งสมัครใจต่อคณะกรรมการ และให้คณะกรรมการพิจารณาตรวจสอบคุณสมบัติบุคคลที่ได้รับการเสนอชื่อมาดังกล่าว เพื่อประกาศให้เป็นผู้มีสิทธิได้รับการเสนอชื่อในการเลือกตนเอง ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด

(๓) ให้คณะกรรมการจัดประชุมบุคคลที่เป็นตัวแทนองค์กร เพื่อทำการคัดเลือกกันเองตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด ให้ได้บุคคลเป็นกรรมการตามจำนวนที่กำหนดไว้

(๔) เมื่อมีการคัดเลือกบุคคลผู้ที่จะเป็นกรรมการครบแล้ว ให้สำนักงานเสนอรายชื่อคณะกรรมการต่อนายกรัฐมนตรีเพื่อดำเนินการให้ประกาศรายชื่อคณะกรรมการในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๔ ให้มีคณะกรรมการสรรหาประกอบด้วย

(๑) เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

(๒) นายกสภาทนายความ

(๓) ประธานกรรมการสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน

(๔) ประธานคณะกรรมการประสานงานองค์กรพัฒนาเอกชน

(๕) ประธานสถาบันสิ่งแวดล้อมไทย

(๖) ประธานสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ

(๗) ประธานสภาองค์กรพัฒนาเด็กและเยาวชนในพระบรมราชูปถัมภ์

(๘) ผู้จัดการกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ

ในกรณีที่กรรมการสรรหาตามวรรคหนึ่งไม่อยู่หรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้คณะกรรมการสรรหาประกอบด้วยกรรมการสรรหาที่เหลืออยู่ แต่ต้องไม่น้อยกว่าห้าคน

กรรมการสรรหาไม่มีสิทธิได้รับการเลือกเป็นกรรมการ

ให้คณะกรรมการสรรหาเลือกกรรมการสรรหาคนหนึ่งเป็นประธานกรรมการสรรหา

ให้ผู้อำนวยการเป็นเลขานุการคณะกรรมการสรรหา

มาตรา ๒๕ ให้คณะกรรมการสรรหามีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลา ตลอดจนดำเนินการอื่นใดตามมาตรา ๒๖

(๒) แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่คณะกรรมการสรรหาหมาย

มาตรา ๒๖ การเลือกกรรมการตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการสรรหาดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) จัดให้องค์กรผู้บริโภคมที่ประสงค์ส่งผู้แทนเข้ารับเลือกเป็นกรรมการมาขึ้นทะเบียน

(๒) จัดให้องค์กรผู้บริโภคมตาม (๑) เสนอชื่อผู้แทนที่จะรับเลือกเป็นกรรมการอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนี้

(ก) กรรมการองค์กรอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคจำนวนหนึ่งคน

(ข) กรรมการองค์กรอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคเขตจำนวนหนึ่งคน

(๓) จัดให้ผู้ซึ่งมีหนังสือมอบหมายให้เป็นผู้แทนขององค์กรผู้บริโภคมที่ขึ้นทะเบียน ตาม

(๒) (ก) เลือกกันเองให้ได้จำนวนเจ็ดคน

(๔) จัดให้ผู้ซึ่งมีหนังสือมอบหมายให้เป็นผู้แทนขององค์กรผู้บริโภคมที่ขึ้นทะเบียน ตาม

(๒) (ข) เลือกกันเองในแต่ละเขตให้เหลือเขตละหนึ่งคน

(๕) ประกาศกำหนดพื้นที่ของประเทศออกเป็นแปดเขต โดยให้กรุงเทพมหานครเป็นหนึ่งเขต ส่วนเขตอื่นๆ ให้กำหนดพื้นที่ตามแนวเขตจังหวัดที่ติดต่อกันโดยมีราษฎรในแต่ละเขตใกล้เคียงกัน

การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่คณะกรรมการสรรหาประกาศกำหนด

วาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการ

มาตรา ๑๐ กรรมการมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี และอาจได้รับเลือกใหม่ได้ แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระต้องปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่ากรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่จะเข้ารับหน้าที่

เพื่อให้ได้มาซึ่งกรรมการชุดใหม่เข้ามาปฏิบัติหน้าที่เมื่อสิ้นสุดวาระของกรรมการชุดเดิม ให้ดำเนินการเลือกกรรมการชุดใหม่ก่อนครบวาระของกรรมการชุดเดิมเป็นระยะเวลาหกสิบวัน

มาตรา ๑๐ ให้มีคณะกรรมการองค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งได้รับเลือกจากบุคคลที่เป็นผู้แทนองค์กรผู้บริโภคที่ดำเนินงานอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสองปี

มาตรา ๑๒ กรรมการมีวาระดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี และอาจได้รับเลือกใหม่ได้แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

มาตรา ๑๑ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) พ้นจากการเป็นตัวแทนขององค์กรผู้บริโภคตามมาตรา ๖ วรรคหนึ่ง
- (๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๗
- (๕) คณะกรรมการมีมติให้ออกด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ เพราะเหตุประพฤติเสื่อมเสียหรือหย่อนความสามารถ

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้ดำเนินการเลือกกรรมการตามมาตรา ๘ เป็นกรรมการแทนได้ และให้ผู้ที่ได้รับเลือกอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งตนแทน เว้นแต่วาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการเหลืออยู่ไม่ถึงหนึ่งร้อยยี่สิบวันจะไม่ดำเนินการเลือกก็ได้

มาตรา ๑๓ นอกจากพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) พ้นจากการเป็นผู้แทนองค์กรผู้บริโภคตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง
- (๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๑
- (๕) คณะกรรมการมีมติให้ออกด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของกรรมการทั้งหมด เพราะเหตุประพฤติเสื่อมเสียหรือหย่อนความสามารถ

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระให้ผู้ได้รับเลือกตามมาตรา ๒๖ (๓) หรือ (๔) แล้วแต่กรณี ที่อยู่ลำดับถัดไปจากกรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งเข้าดำรงตำแหน่งแทน หากไม่มีผู้ได้รับเลือกในลำดับถัดไปให้ดำเนินการเลือกใหม่ตามมาตรา ๒๖ และให้ผู้ที่ได้รับเลือกอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งตนแทน เว้นแต่วาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการเหลืออยู่ไม่ถึงหนึ่งร้อยยี่สิบวันจะไม่ดำเนินการเลือกก็ได้

องค์ประชุมของคณะกรรมการ

มาตรา ๑๒ การประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการที่มีอยู่ จึงเป็นองค์ประชุม

ให้ประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานเป็นประธานในที่ประชุม ถ้ารองประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

ในการวินิจฉัยชี้ขาดให้ถือเสียงข้างมาก ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

ในการประชุม ถ้ามีการพิจารณาเรื่องที่กรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสีย กรรมการผู้นั้นไม่มีสิทธิเข้าประชุม

มาตรา ๑๕ การประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการที่มีอยู่ จึงจะเป็นองค์ประชุม

ให้ประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ถ้ารองประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

ในการวินิจฉัยชี้ขาดให้ถือเสียงข้างมาก ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

ในการประชุม ถ้ามีการพิจารณาเรื่องที่กรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสีย กรรมการผู้นั้นไม่มีสิทธิเข้าประชุม

มาตรา ๑๖ คณะกรรมการจะแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการมอบหมายก็ได้

การประชุมของคณะอนุกรรมการให้นำมาตรา ๑๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการฯ

มาตรา ๑๓ คณะกรรมการองค์การอิสระคุ้มครองผู้บริโภค มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) ให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของหน่วยงานรัฐเกี่ยวกับการตราและการบังคับใช้กฎหมาย กฎ และข้อบังคับ และการให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค

มาตรา ๑๔ นอกจากหน้าที่ตามวัตถุประสงค์ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕ คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดนโยบาย และกำกับดูแลการดำเนินงานขององค์การให้เกิดการจัดการที่ดีและบรรลุวัตถุประสงค์ตามหน้าที่

(๒) ตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือ ละเลยการกระทำอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภค (๓) ส่งเสริมและสนับสนุนองค์กรผู้บริโภค ในการคุ้มครองผู้บริโภคให้เกิดขึ้นอย่างน้อย ในทุกจังหวัด

(๔) ส่งเสริมความร่วมมือและการประสาน งานระหว่างหน่วยราชการ องค์กรเอกชนและ องค์กรอื่นในการส่งเสริมผู้บริโภคและการ คุ้มครองผู้บริโภค

(๕) จัดให้มีการประชุมสมัชชาตัวแทนองค์กร ผู้บริโภคอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง

เพื่อประเมินการทำงานด้านการคุ้มครอง ผู้บริโภคขององค์กรอิสระ ติดตาม ตรวจสอบ การทำงานของหน่วยงานรัฐที่ทำหน้าที่คุ้มครอง ผู้บริโภค และเพื่อเสนอแนะแนวทาง ในการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคแก่หน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ ราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วย งานอื่นของรัฐ เพื่อดำเนินการใด ๆ ในการ คุ้มครองผู้บริโภค

(๖) ส่งเสริมการศึกษา การวิจัย และการ เผยแพร่ความรู้ในการคุ้มครองผู้บริโภค

(๗) จัดทำรายงานเฉพาะกรณี รายงาน ประจำปี เพื่อประเมินสถานการณ์ผู้บริโภค เสนอต่อคณะรัฐมนตรี รัฐสภาและเผยแพร่ ต่อสาธารณชน

(๘) สนับสนุนการใช้มาตรการทางกฎหมาย ในการคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งทำการฟ้อง แทนผู้บริโภคเพื่อประโยชน์สาธารณะ และให้ ยกเว้นค่าฤชา ธรรมเนียม

(๙) ประเมินผลและรายงานผลการปฏิบัติ งานประจำปีเสนอต่อรัฐสภา

(๑๐) แต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อดำเนินการ ใด ๆ ตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

(๑๑) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กำหนดไว้ใน พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นซึ่งกำหนด ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ

(๒) อนุมัติแผนงานหลัก แผนการดำเนินงาน แผนการเงินและงบประมาณประจำปีของ องค์กร

(๓) ออกระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือ ข้อกำหนดเกี่ยวกับองค์กรในเรื่องดังต่อไปนี้

(ก) การบริหารงานทั่วไปขององค์กร

(ข) การกำหนดเงินเดือนและประโยชน์ ตอบแทนอื่นของผู้อำนวยการ

(ค) การกำหนดตำแหน่ง คุณสมบัติ เฉพาะตำแหน่ง อัตราเงินเดือน ค่าจ้างและ เงินอื่นของพนักงานและลูกจ้าง

(ง) การคัดเลือก การบรรจุ การแต่งตั้ง การถอดถอน วินัยและการลงโทษทางวินัย การออกจากตำแหน่ง การร้องทุกข์และการ อุทธรณ์การลงโทษของพนักงานและลูกจ้าง รวมทั้งหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ในการจ้างลูกจ้าง

(จ) การบริหารและจัดการ การเงิน การพัสดุ และทรัพย์สินขององค์กรรวมทั้ง การบัญชีและการจำหน่ายทรัพย์สินจากบัญชี เป็นสูญ

(ฉ) การจัดสวัสดิการและสิทธิประโยชน์ อื่นของพนักงานและลูกจ้าง

(ช) ขอบเขตอำนาจหน้าที่และระเบียบ เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ตรวจสอบภายใน

(๔) จัดให้มีการประเมินผลการปฏิบัติงาน ของผู้อำนวยการ

ระเบียบเกี่ยวกับการจำหน่ายทรัพย์สิน จากบัญชีเป็นสูญตาม (๓) (จ) ต้องเป็นไป ตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

ในการดำเนินงานตามวรรคหนึ่ง คณะกรรมการอาจมอบหมายให้ที่ปรึกษาอนุกรรมการทำหน้าที่แทนก็ได้ ตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร

หลักเกณฑ์และวิธีการ การจัดการประชุม สัมมนาตัวแทนองค์กรผู้บริโภค ตามวรรคหนึ่ง (๕) ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศ กำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๔ ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐเห็นสมควรมีกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ หรือกำหนด มาตรการเพื่อคุ้มครองผู้บริโภค ให้หน่วยงานดังกล่าวเสนอเรื่องนั้นต่อคณะกรรมการเพื่อให้ความเห็นประกอบการพิจารณา และให้คณะกรรมการให้ความเห็นภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับเรื่อง หากคณะกรรมการ ไม่ให้ความเห็นภายในกำหนดเวลาดังกล่าวให้ หน่วยงานนั้นดำเนินการต่อไปได้

มาตรา ๑๕ ในกรณีที่คณะกรรมการได้รับความเห็นจากองค์กรผู้บริโภค นักวิชาการหรือ คณะกรรมการเห็นควรในการมีกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ หรือกำหนดมาตรการเพื่อคุ้มครอง ผู้บริโภค ให้คณะกรรมการเสนอความเห็นต่อ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาดำเนินการ ตามที่คณะกรรมการเสนอ หากไม่สามารถ ดำเนินการได้ ให้หน่วยงานดังกล่าวรายงาน เหตุผลเสนอต่อคณะรัฐมนตรี

มาตรา ๑๖ ในการตรวจสอบและรายงาน การกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการ คุ้มครองผู้บริโภคตามมาตรา ๑๓ (๒) ให้เป็น ไปตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่คณะกรรมการ ประกาศกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๗ ในกรณีที่ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์กรมหาชน หรือหน่วยงานของรัฐ เห็นสมควรตราและบังคับใช้กฎหมายหรือกฎ และกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้ บริโภค ให้หน่วยงานดังกล่าวเสนอเรื่องนั้น ต่อคณะกรรมการเพื่อให้ความเห็นประกอบการพิจารณา

เมื่อหน่วยงานได้รับความเห็น ตาม วรรคหนึ่งแล้ว ให้หน่วยงานนั้นรายงานผล การพิจารณาและการดำเนินการตามความเห็น นั้นต่อคณะกรรมการภายในเวลาอันสมควร

มาตรา ๑๗ ในการเสนอความเห็นให้มีกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ หรือกำหนดมาตรการเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคตามมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๔ รวมทั้งการตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคตามมาตรา ๑๖ ให้คณะกรรมการมีอำนาจเรียกข้าราชการ พนักงานหรือลูกจ้างของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ ราชการส่วนท้องถิ่น หรือบุคคลอื่นใด มาให้ข้อเท็จจริงหรือแสดงความเห็นหรือให้จัดส่งเอกสาร ข้อมูล หลักฐานหรือพยานหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการพิจารณาได้ตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร

สำนักงานคณะกรรมการองค์การอิสระผู้บริโภค

มาตรา ๑๘ ให้มีสำนักงานคณะกรรมการองค์การอิสระผู้บริโภคเป็นหน่วยงานของรัฐ มีฐานะเป็นนิติบุคคลและอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการ โดยมีเลขานุการเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดของพนักงานและลูกจ้างของสำนักงานและรับผิดชอบการปฏิบัติงานของสำนักงาน และจะให้มีรองเลขานุการเป็นผู้ช่วยสั่งและปฏิบัติงานรองจากเลขานุการก็ได้

ให้สำนักงานตามวรรคหนึ่งมีพนักงานและลูกจ้างเพียงพอในการดำเนินงาน ตามอำนาจหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการ เลขานุการอาจพิจารณาให้มีพนักงานและลูกจ้างเพิ่มขึ้นได้ตามความจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ของสำนักงาน

มาตรา ๕ ให้จัดตั้งองค์การขึ้นเรียกว่า “องค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค” เป็นนิติบุคคล มีวัตถุประสงค์ให้เห็นในการตราและการบังคับใช้กฎหมายหรือกฎ และให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภคตามมาตรา ๑๗ วรรคหนึ่ง รวมทั้งตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภค มีฐานะเป็นหน่วยงานอิสระจากหน่วยงานของรัฐ ที่ไม่ใช่ส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

มาตรา ๖ ให้องค์การมีสำนักงานอยู่ในกรุงเทพมหานคร หรือจังหวัดใดจังหวัดหนึ่ง

หน้าที่ของสำนักงาน

มาตรา ๑๙ สำนักงาน มีหน้าที่รับผิดชอบ รับผิดชอบงานธุรการ งานประชุม การศึกษา งานวิจัย ข้อมูล และกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับงานของคณะกรรมการ คณะอนุกรรมการ รวมทั้งปฏิบัติการอื่นตามที่คณะกรรมการและคณะอนุกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๒๒ ผู้อำนวยการมีหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (๑) บริหารกิจการขององค์การให้เป็นไปตามกฎหมาย นโยบาย มติ ข้อบังคับ ระเบียบ และประกาศของคณะกรรมการ
- (๒) ดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล การเงิน การงบประมาณ และการบริหารด้านอื่นขององค์การ ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด
- (๓) วางระเบียบเกี่ยวกับการดำเนินงานขององค์การเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมาย นโยบาย มติ ข้อบังคับ ระเบียบ และประกาศของคณะกรรมการ
- (๔) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๒๐ ในการกำกับดูแลสำนักงาน ให้ประธานกรรมการโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการออกระเบียบหรือประกาศเพื่อดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารสำนักงาน การบริหารงานบุคคล การงบประมาณ การเงิน และทรัพย์สิน และการดำเนินการอื่นในเรื่องดังต่อไปนี้

- (๑) การจัดแบ่งส่วนงานของสำนักงาน และขอบเขตหน้าที่ของส่วนงานดังกล่าว
- (๒) แต่งตั้งถอดถอนเลขาธิการ และรองเลขาธิการ
- (๓) การกำหนดตำแหน่ง อัตราเงินเดือน และค่าตอบแทนอื่นของเลขาธิการ รองเลขาธิการ พนักงานและลูกจ้างของสำนักงาน
- (๔) การคัดเลือก การบรรจุ การแต่งตั้ง การถอดถอน วินัยและการลงโทษทางวินัย การออกจากตำแหน่ง การร้องทุกข์ และการอุทธรณ์ การลงโทษ สำหรับเลขาธิการ รองเลขาธิการ และพนักงานของสำนักงาน รวมทั้งวิธีการและ

มาตรา ๑๘ การเก็บรักษาและการใช้จ่ายเงินขององค์การให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

ให้องค์การจัดทำบัญชีตามหลักสากล และจัดให้มีการตรวจสอบภายในเกี่ยวกับการเงิน การบัญชี และการพัสดุขององค์การ ตลอดจนรายงานผลการตรวจสอบให้คณะกรรมการทราบอย่างน้อยหกเดือนต่อครั้ง

ให้องค์การจัดทำงบการเงินซึ่งอย่างน้อยต้องประกอบด้วยงบดุลและบัญชีทำการส่งผู้สอบบัญชีภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชีของทุกปี

ในทุกรอบปีให้สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินหรือบุคคลภายนอกตามที่คณะกรรมการ

แต่งตั้งด้วยความเห็นชอบของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชีและประเมินผลการใช้จ่ายเงินและทรัพย์สินขององค์การ และจัดทำรายงานผลเสนอต่อคณะกรรมการ

เงื่อนไขในการจ้างลูกจ้างของสำนักงาน

(๕) การคัดเลือก การกำหนดอัตราค่าจ้าง หรือค่าตอบแทน

(๖) การบริหารและจัดการการเงินและทรัพย์สินของสำนักงาน

(๗) การจัดสวัสดิการหรือการสงเคราะห์อื่นแก่เลขาธิการ รองเลขาธิการ พนักงานหรือลูกจ้างของสำนักงาน

ภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชีของทุกปี ให้องค์การทำรายงานประจำปี

เสนอต่อคณะกรรมการเพื่อเสนอต่อรัฐมนตรีเพื่อทราบ โดยแสดงงบการเงินและบัญชีทำการที่ผู้สอบบัญชีรับรองว่าถูกต้องแล้ว พร้อมทั้งรายงานของผู้สอบบัญชี รวมทั้งแสดงผลงานขององค์การในปีที่ล่วงมาด้วย

คุณสมบัติของผู้บริหารสำนักงาน

มาตรา ๒๑ เลขาธิการ และรองเลขาธิการ ต้องเป็นผู้มีความซื่อสัตย์สุจริตเป็นที่ประจักษ์ มีสัญชาติไทย มีอายุไม่เกินหกสิบปีบริบูรณ์ และมีความรู้ ประสบการณ์และความสำเร็จด้านการบริหาร ทั้งนี้ หลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเลขาธิการและรองเลขาธิการให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการกำหนด

เลขาธิการและรองเลขาธิการมีวาระการดำรงตำแหน่งสี่ปีนับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้ง และอาจได้รับแต่งตั้งใหม่ได้ แต่ทั้งนี้ ต้องไม่เกินสองวาระติดต่อกัน

มาตรา ๑๙ ให้มีผู้อำนวยการเป็นผู้รับผิดชอบการบริหารงานขององค์การ ขึ้นตรงต่อคณะกรรมการ มีหน้าที่ควบคุมดูแลโดยทั่วไปซึ่งงานขององค์การ และเป็นผู้บังคับบัญชาพนักงานและลูกจ้างในองค์การ

ให้คณะกรรมการเป็นผู้แต่งตั้งผู้อำนวยการจากบุคคลที่มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

ก. คุณสมบัติ

(๑) มีสัญชาติไทย

(๒) มีอายุไม่เกินหกสิบห้าปีบริบูรณ์ในวันที่ได้รับการแต่งตั้ง

(๓) มีความสามารถ และประสบการณ์เหมาะสมในการบริหารกิจการขององค์การตามมาตรา ๕

ข. ลักษณะต้องห้าม

(๑) มีลักษณะต้องห้ามอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา ๑๑ ข. ลักษณะต้องห้าม (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) (๖) (๗) หรือ (๘)

(๒) เป็นผู้มีส่วนได้เสียในกิจการที่กระทำกับองค์การ

มาตรา ๒๑ เลขานุการ และรองเลขานุการ ต้องเป็นผู้มีความซื่อสัตย์สุจริตเป็นที่ประจักษ์ มีสัญชาติไทย มีอายุไม่เกินหกสิบปีบริบูรณ์ และมีความรู้ ประสบการณ์และความสำเร็จ ด้านการบริหาร ทั้งนี้ หลักเกณฑ์และวิธีการ คัดเลือกเลขานุการและรองเลขานุการให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการกำหนด

เลขานุการและรองเลขานุการมีวาระการ ดำรงตำแหน่งสี่ปีนับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้ง และ อาจได้รับแต่งตั้งใหม่ได้ แต่ทั้งนี้ ต้องไม่เกิน สองวาระติดต่อกัน

มาตรา ๒๐ ให้ผู้อำนวยการมีวาระการดำรง ตำแหน่งคราวละสี่ปี และอาจได้รับแต่งตั้งอีก ในวาระที่ติดต่อกันได้แต่ไม่เกินสองวาระ

เมื่อตำแหน่งผู้อำนวยการว่างลง และ ยังไม่มีการแต่งตั้งผู้อำนวยการคนใหม่ ให้ คณะกรรมการแต่งตั้งกรรมการคนหนึ่งเป็นผู้ รักษาการแทน

ในกรณีที่ผู้อำนวยการไม่อาจปฏิบัติ หน้าที่ได้ให้คณะกรรมการแต่งตั้งพนักงาน ขององค์การคนหนึ่งเป็นผู้รักษาการแทน

มาตรา ๒๑ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตาม วาระแล้ว ผู้อำนวยการพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม ตามมาตรา ๑๙ วรรคสอง
- (๔) ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมี ประสิทธิภาพ หรือไม่ผ่านการประเมิน ทั้งนี้ ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๒๒ เลขานุการมีหน้าที่ควบคุม ดูแลงานโดยทั่วไปของสำนักงานให้เป็นไป ตามกฎหมาย ระเบียบ ประกาศ และมติของ คณะกรรมการ และให้มีอำนาจ ดังนี้

(๑) วางระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของ พนักงานหรือลูกจ้างในสำนักงาน

(๒) วางระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของ สำนักงาน

ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่ คณะกรรมการกำหนด และเท่าที่ไม่ขัดกับ ระเบียบ หรือประกาศ หรือมติของคณะ กรรมการ

มาตรา ๑๙ ให้มีผู้อำนวยการเป็นผู้รับผิดชอบ การบริหารงานขององค์การ ขึ้นตรงต่อคณะ กรรมการ มีหน้าที่ควบคุมดูแลโดยทั่วไปซึ่ง งานขององค์การ และเป็นผู้บังคับบัญชา พนักงานและลูกจ้างในองค์การ...

	<p>มาตรา ๒๒ ผู้อำนวยการมีหน้าที่ ดังต่อไปนี้</p> <p>(๕) บริหารกิจการขององค์การให้เป็นไปตามกฎหมาย นโยบาย มติ ข้อบังคับ ระเบียบ และประกาศของคณะกรรมการ</p> <p>(๖) ดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล การเงิน การงบประมาณ และการบริหารด้านอื่นขององค์การ ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด</p> <p>(๗) วางระเบียบเกี่ยวกับการดำเนินงานขององค์การเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมาย นโยบาย มติ ข้อบังคับ ระเบียบ และประกาศของคณะกรรมการ</p> <p>(๘) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่คณะกรรมการมอบหมาย</p>
<p>มาตรา ๒๓ ในกิจการของสำนักงานที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอก ให้เลขาธิการเป็นผู้แทนของสำนักงาน เพื่อการนี้เลขาธิการจะมอบอำนาจให้บุคคลใดปฏิบัติงานเฉพาะอย่างแทนก็ได้ ทั้งนี้ ต้องเป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา</p>	<p>มาตรา ๒๓ ให้ผู้อำนวยการเป็นผู้แทนองค์การในกิจการขององค์การที่เกี่ยวข้องกับบุคคลภายนอก แต่ผู้อำนวยการจะมอบหมายให้บุคคลใดปฏิบัติงานในเรื่องใดแทน ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดก็ได้</p>
<p>มาตรา ๒๔ ให้สำนักงานเสนองบประมาณรายจ่ายตามมติของคณะกรรมการต่อคณะรัฐมนตรี เพื่อจัดสรรเป็นเงินอุดหนุนของคณะกรรมการและสำนักงานไว้ในร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี หรือร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติม แล้วแต่กรณี</p>	<p>มาตรา ๑๘ การเก็บรักษาและการใช้จ่ายเงินขององค์การให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด</p> <p>ให้องค์การจัดทำบัญชีตามหลักสากลและจัดให้มีการตรวจสอบภายในเกี่ยวกับการเงิน การบัญชี และการพัสดุขององค์การ ตลอดจนรายงานผลการตรวจสอบให้คณะกรรมการทราบ อย่างน้อยหกเดือนต่อครั้ง</p> <p>ให้องค์การจัดทำงบการเงินซึ่งอย่างน้อยต้องประกอบด้วยงบดุลและบัญชีทำการส่งผู้สอบบัญชีภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวัน นับแต่วันสิ้นปีบัญชีของทุกปี</p> <p>ในทุกกรอบปีให้สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินหรือบุคคลภายนอกตามที่คณะกรรมการ</p>

แต่งตั้งด้วยความเห็นชอบของสำนักงาน การตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชีและ ประเมินผลการใช้จ่ายเงินและทรัพย์สินของ องค์การ และจัดทำรายงานผลเสนอต่อคณะ กรรมการ

ภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันสิ้นปี บัญชีของทุกปี ให้องค์การทำรายงานประจำปี

เสนอต่อคณะกรรมการเพื่อเสนอต่อ รัฐมนตรีเพื่อทราบ โดยแสดงงบการเงินและ บัญชีทำการที่ผู้สอบบัญชีรับรองว่าถูกต้องแล้ว พร้อมทั้งรายงานของผู้สอบบัญชี รวมทั้งแสดง ผลงานขององค์การในปีที่ล่วงมาด้วย

ที่มาของรายได้และทรัพย์สิน

มาตรา ๒๕ รายได้และทรัพย์สินในการดำเนิน กิจการของสำนักงานประกอบด้วย

- (๑) เงินอุดหนุน โดยรัฐต้องจัดสรรให้ไม่น้อย กว่าห้าบาทต่อหัวประชากร
- (๒) เงินหรือทรัพย์สินอื่นที่มีผู้บริจาค
- (๓) ดอกผลของเงินหรือรายได้จากทรัพย์สิน ของสำนักงาน
- (๓) รายได้อื่น

มาตรา ๘ รายได้และทรัพย์สินในการดำเนิน กิจการขององค์การ ประกอบด้วย

- (๑) เงินอุดหนุนทั่วไปที่รัฐบาลจัดสรรให้เป็น รายปี
- (๒) ดอกผลของเงินหรือรายได้จากทรัพย์สิน ขององค์การ
- (๓) รายได้อื่น

มาตรา ๒๖ รายได้ของสำนักงานไม่เป็นราย ได้ที่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังตามกฎหมาย ว่าด้วยเงินคงคลัง กฎหมายว่าด้วยวิธีการ งบประมาณ หรือกฎหมายอื่น

ให้อสังหาริมทรัพย์ซึ่งสำนักงานจัดหา ด้วยเงินรายได้ของสำนักงาน เป็นกรรมสิทธิ์ ของสำนักงาน

ให้สำนักงานมีอำนาจในการปกครอง ดูแล บำรุงรักษาทรัพย์สินของสำนักงาน

มาตรา ๘ รายได้ขององค์การไม่เป็นรายได้ ที่ต้องนำส่งคลัง ตามกฎหมายว่าด้วยเงิน คงคลัง กฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ หรือกฎหมายอื่น

ทรัพย์สินขององค์การเป็นทรัพย์สินของ แผ่นดิน ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี

บรรดาอสังหาริมทรัพย์ที่องค์การได้มา โดยมีผู้บริจาคให้ หรือได้มาโดยการซื้อหรือ แลกเปลี่ยนจากรายได้ตามมาตรา ๘ (๒) และ (๓) ขององค์การให้เป็นกรรมสิทธิ์ของ องค์การ

	<p>ให้องค์การมีอำนาจในการปกครอง ดูแล บำรุงรักษา ใช้ และจัดหาประโยชน์จากทรัพย์สินขององค์การ</p> <p>บรรดาอสังหาริมทรัพย์ที่องค์การได้มา โดยใช้เงินรายได้ตามมาตรา ๘ (๑) ให้ตกเป็นที่ราชพัสดุ แต่องค์การมีอำนาจในการปกครอง ดูแล บำรุงรักษา ใช้ และจัดหาประโยชน์ได้</p>
<p>มาตรา ๒๗ ทรัพย์สินของสำนักงานเป็นทรัพย์สินของแผ่นดิน ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี</p>	<p>มาตรา ๙ รายได้ขององค์การไม่เป็นรายได้ที่ต้องนำส่งคลัง ตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลัง กฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ หรือกฎหมายอื่น</p> <p>ทรัพย์สินขององค์การเป็นทรัพย์สินของแผ่นดิน ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี</p>
<p>มาตรา ๒๘ ให้สำนักงานจัดทำงบดุล งบการเงินและบัญชีทำการ ส่งผู้สอบบัญชีภายในเก้าสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี</p> <p>ให้สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชีของสำนักงาน และให้ทำการตรวจสอบรับรองบัญชีและการเงินทุกประเภทของสำนักงาน รวมทั้งประเมินผลการใช้จ่ายเงิน และทรัพย์สินของสำนักงาน โดยแสดงให้เห็นด้วยว่าการใช้จ่ายดังกล่าวเป็นไปตามวัตถุประสงค์ ประหยัด และได้ผลตามเป้าหมายเพียงใด แล้วทำรายงานเสนอผลการสอบบัญชีต่อรัฐสภาและคณะรัฐมนตรีโดยไม่ชักช้า</p>	<p>มาตรา ๑๘ การเก็บรักษาและการใช้จ่ายเงินขององค์การให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด</p> <p>ให้องค์การจัดทำบัญชีตามหลักสากล และจัดให้มีการตรวจสอบภายในเกี่ยวกับการเงิน การบัญชี และการพัสดุขององค์การ ตลอดจนจรรยาบรรณผลการตรวจสอบให้คณะกรรมการทราบอย่างน้อยหกเดือนต่อครั้ง</p> <p>ให้องค์การจัดทำงบการเงินซึ่งอย่างน้อยต้องประกอบด้วยงบดุลและบัญชีทำการส่งผู้สอบบัญชีภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชีของทุกปี</p> <p>ในทุกรอบปีให้สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินหรือบุคคลภายนอกตามที่คณะกรรมการแต่งตั้งด้วยความเห็นชอบของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชีและประเมินผลการใช้จ่ายเงินและทรัพย์สินขององค์การ และจัดทำรายงานผลเสนอต่อคณะกรรมการ</p>

ภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันสิ้นปี
บัญชีของทุกปี ให้องค์การทำรายงานประจำปี
เสนอต่อคณะกรรมการเพื่อเสนอต่อ
รัฐมนตรีเพื่อทราบ โดยแสดงงบการเงินและ
บัญชีทำการที่ผู้สอบบัญชีรับรองว่าถูกต้องแล้ว
พร้อมทั้งรายงานของผู้สอบบัญชี รวมทั้งแสดง
ผลงานขององค์การในปีที่ล่วงมาด้วย

มาตรา ๒๙ เพื่อประโยชน์ในการพิจารณา
รายงานผลการปฏิบัติงานประจำปี

ซึ่งคณะกรรมการการจัดทำขึ้นตาม
มาตรา ๑๓ (๙) รัฐสภาอาจมีมติให้คณะ
กรรมการหรือสำนักงานชี้แจงเป็นหนังสือหรือ
มาชี้แจงด้วยวาจา หรือส่งเอกสารหลักฐาน
เกี่ยวกับการพิจารณารายงานผลการปฏิบัติงาน
ประจำปีของคณะกรรมการหรือการปฏิบัติงาน
ใดๆ ของคณะกรรมการหรือสำนักงานได้ และ
ในกรณีที่มีเหตุอันควรจะมีข้อสังเกตเกี่ยวกับ
การปฏิบัติงานก็ได้

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๓๐ ในวาระเริ่มแรกให้เลือกคณะ
กรรมการองค์การอิสระผู้บริโภครวม ๖
จากบุคคลที่เป็นตัวแทนขององค์กรผู้บริโภคที่
มีอยู่ในวันที่ดำเนินการเลือก ภายในหนึ่งร้อย
ยี่สิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคตาม
พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒
แก้ไข พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกาศให้องค์กรผู้บริโภค
ตามวรรคหนึ่งทราบ เพื่อมาขึ้นทะเบียนไม่น้อย
กว่าหกสิบวันและจะต้องประกาศทางสื่อมวลชน
ในกิจการหนังสือพิมพ์ วิทยุกระจายเสียงและ
วิทยุโทรทัศน์ เป็นเวลาติดต่อกันไม่น้อยกว่า
ห้าวัน

มาตรา ๒๗ ให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคร
องเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
ที่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
มอบหมาย และสำนักงานคณะกรรมการ
คุ้มครองผู้บริโภค ทำหน้าที่คณะกรรมการ
ผู้อำนวยการ และสำนักงาน จนกว่าจะมี
คณะกรรมการ ผู้อำนวยการ และสำนักงาน
ตามพระราชบัญญัตินี้

หลักเกณฑ์และวิธีการขึ้นทะเบียนขององค์กรผู้บริโภครวมสอง ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนด ทั้งนี้จะต้องรับฟังความคิดเห็นของผู้แทนองค์กรผู้บริโภครวมสองหนึ่งด้วย

มาตรา ๓๑ ในวาระเริ่มแรกก่อนที่สำนักงานจะได้รับงบประมาณรายจ่ายประจำปี ให้คณะกรรมการจัดทำแผนการดำเนินการของคณะกรรมการและแผนการจัดตั้งและการบริหารงานของสำนักงานเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อขอรับเงินอุดหนุนเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการและการบริหารงานตามแผนดังกล่าว

ให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาจัดสรรเงินงบประมาณรายจ่ายเป็นเงินอุดหนุนทั่วไปเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการตามแผนที่คณะกรรมการเสนอตามความจำเป็น

มาตรา ๒๘ ในวาระเริ่มแรกให้คณะกรรมการสรรหาตามมาตรา ๒๔ ดำเนินการเลือกคณะกรรมการตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๒๙ ในวาระเริ่มแรกก่อนที่องค์กรจะได้รับงบประมาณรายจ่ายประจำปีให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งทำหน้าที่คณะกรรมการตามมาตรา ๒๗ จัดทำแผนการดำเนินการของคณะกรรมการและแผนการจัดตั้ง และการบริหารงานขององค์กรเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อขอรับเงินอุดหนุนเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการและการบริหารงานตามแผนดังกล่าว

ให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาจัดสรรเงินงบประมาณรายจ่ายเป็นเงินอุดหนุนทั่วไปเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการตามแผนที่คณะกรรมการเสนอตามความจำเป็น

(ร่าง)
พระราชบัญญัติองค์การอิสระผู้บริโภคร
พ.ศ.

- มุลินธิเพื่อผู้บริโภค
- สหพันธ์องค์กรผู้บริโภค และศูนย์คุ้มครองสิทธิผู้บริโภค ๔๒ จังหวัด

ข้อเสนอต่อยุทธศาสตร์ กฎหมาย และมาตรการการปฏิรูป ระบบคุ้มครองผู้บริโภค*

ผู้บริโภคคือพลเมือง

ทุกคนเป็นผู้บริโภคตั้งแต่เกิดจนตาย สมัยหนึ่งคำว่า บริโภค มีนัยเพียงการกิน (อาหาร) ต่อมาได้รับการยอมรับกันมากขึ้นว่า บริโภคไม่เพียงแต่เฉพาะเรื่องกินเท่านั้น ยังหมายถึงการใช้สินค้าและบริการด้วยทั้งที่ซื้อด้วยตนเองหรือไม่ก็ตาม และในปัจจุบันแนวความคิดการทำงานคุ้มครองผู้บริโภค ยังขยายความหมายผู้บริโภคที่รวมถึงความเป็นพลเมือง นั่นคือทุกคนเป็นผู้บริโภคนั่นเอง

กระแสบริโภคนิยมในปัจจุบัน แนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจแบบเสรีนิยมที่ทำให้ผู้บริโภคมีพฤติกรรมไม่ต่างจากโฆษณาในโทรทัศน์ การโฆษณาและการส่งเสริมการขายทำให้ทุกอย่างกลายเป็นสินค้า สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาในสังคมไทยที่มีปัญหาการบริโภคด้านต่าง ๆ มากมายที่ซับซ้อนตั้งแต่ปัญหาในอดีต เช่น ยาชุด ยาไม่เหมาะสม สมุนไพรไล่สเต็มยรอยด์ ที่เป็นปัญหามานานและยังเป็นปัญหาถึงปัจจุบัน กับปัญหาการบริโภคที่ไม่เหมาะสม เช่น ผลิตภัณฑ์เสริมอาหาร นับตั้งแต่น้ำโนนิ สาหร่ายเกลียวทอง น้ำ MRET น้ำคลอโรฟิลด์ ผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ในอนาคต สินค้าและบริการลดความอ้วน

* รวบรวมโดย สารี อ่องสมหวัง จากข้อเสนอของสหพันธ์องค์กรผู้บริโภค ศูนย์คุ้มครองสิทธิผู้บริโภค จำนวน ๗๒ ศูนย์ ใน ๔๒ จังหวัด และเครือข่ายเฉพาะประเด็น ได้แก่ เครือข่ายผู้เสียหายทางการแพทย์ เครือข่ายคนคอนโดฯ-บ้านไม่สมหวัง มาตรฐานสินค้า(รถยนต์) ชมรมหนีจากบัตรเครดิต

เครื่องมือแพทย์หรือเทคโนโลยีทางการแพทย์ การผ่าตัดเสริมความงาม ความขัดแย้งระหว่างแพทย์และคนไข้ ฯลฯ มาตรฐานสินค้า ฉลากสินค้าที่ยังไม่ชัดเจนไม่เป็นภาษาไทย หรือแม้แต่ปัญหาสิทธิในที่อยู่อาศัย หรือไม่ได้รับการคุ้มครองสิทธิในซื้อบ้าน และคอนโดมิเนียมไม่สมหวัง ปัญหาหนี้สินของผู้บริโภคทั้งในระบบ (Non Bank) และนอกระบบ ดอกเบี้ยที่ไม่เป็นธรรม การติดตามทวงหนี้ที่ไม่เป็นธรรมและละเมิดสิทธิมนุษยชน การเอาผิดเอาเปรียบผู้บริโภคจากบริการสาธารณะของรัฐ เช่น ไฟฟ้า โทรทัศน์ การประปา รวมถึงการผูกขาด ตัดตอน หรือการแปรรูปรัฐวิสาหกิจที่เป็นเพียงการเปลี่ยนเจ้าของการผูกขาดโดยรัฐ เป็นการผูกขาดและทำกำไรสูงสุดโดยเอกชนในตลาดหลักทรัพย์ ไม่ได้มีความหมายถึงการปฏิรูปทรัพยากรของรัฐเพื่อผลประโยชน์ของพลเมือง ความไม่เป็นธรรมหรือช่องว่างของกฎหมายอีกมากมาย

การออกมาตรการเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคถูกแทรกแซง เช่น การห้ามโฆษณาเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ในสื่อทุกประเภท การออกมาตรการเพื่อควบคุมการโฆษณาขนมเด็ก เป็นต้น

การบังคับใช้กฎหมายไม่สามารถทำได้เต็มที่ เช่น การบังคับใช้สิทธิ (Compulsory Licensing) ตามกฎหมายสิทธิบัตรกับผลิตภัณฑ์ยาที่ประสบปัญหาการผูกขาด ราคาแพง คนส่วนใหญ่ไม่มีกำลังซื้อ ขาดแคลน ส่งผลต้องบประมาณค่าใช้จ่ายด้านสาธารณสุขของประเทศ เช่น ในกรณียาต้านไวรัส ยารักษาโรคหัวใจ เป็นต้น

ผู้บริโภคส่วนใหญ่ยังขาดข้อมูล ความรู้ ขาดความตระหนักในปัญหาทั่วไป และปัญหาที่สลับซับซ้อน อ่อนแอและขาดอำนาจต่อร้องปัญหาที่เกิดขึ้น ผู้บริโภคที่ตื่นตัวใช้สิทธิอันพึงมีพึงได้ของตนเองยังไม่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานรัฐ ทำให้ขาดการมีส่วนร่วมจากผู้บริโภคและองค์กรผู้บริโภคในการแก้ไขปัญหาของตนเอง รวมทั้งการพัฒนานโยบาย กฎหมาย มาตรการเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคโดยรวมยังมีความจำกัด

ขณะที่รัฐธรรมนูญปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้รับรองสิทธิของประชาชนในฐานะผู้บริโภคไว้อย่างชัดเจนเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะใน มาตรา ๕๗ ที่กล่าวไว้ว่าสิทธิของบุคคลซึ่งเป็นผู้บริโภคย่อมได้รับความคุ้มครอง ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

กฎหมายตามวรรคหนึ่ง ต้องบัญญัติให้มีองค์การอิสระซึ่งประกอบด้วยตัวแทนผู้บริโภคทำหน้าที่ให้ความเห็นในการตรากฎหมาย กฎ และข้อบังคับ และให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค แต่ถึงแม้จะได้รับการรับรองสิทธิในรัฐธรรมนูญ แต่การละเมิดสิทธิผู้บริโภคยังปรากฏให้เห็นมากมายในปัจจุบัน

ดังนั้น จึงมีความจำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องปฏิรูประบบการคุ้มครองผู้บริโภคในปัจจุบันดังนี้

๑. ต้องรีบดำเนินการผลักดันให้มีการออกกฎหมายใหม่ที่บัญญัติเรื่อง องค์การอิสระผู้บริโภค ที่สามารถคุ้มครองผู้บริโภคได้อย่างแท้จริง และเป็นกฎหมายที่อิสระจากหน่วยงานของรัฐ การเมืองที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ทางธุรกิจ และภาคธุรกิจที่เอารัดเอาเปรียบ ตลอดจนลดความทุกข์ให้กับผู้บริโภคในการใช้สิทธิของตนเองในปัจจุบัน โดยองค์การอิสระจะต้องมีบทบาทสำคัญเบื้องต้น ดังนี้

๑.๑ เสนอแนะ ให้ความเห็นแก่รัฐ หน่วยงานรัฐ รัฐวิสาหกิจ ในการออกนโยบาย กฎหมาย ข้อบังคับและมาตรการต่างๆ โดยความเห็นที่ให้หรือเสนอแนะจากองค์การอิสระผู้บริโภคจะต้องมีหลักประกันว่าจะต้องได้รับการพิจารณาและให้ความสำคัญ หากไม่ดำเนินการเป็นเพราะเหตุผลใด

โดยข้อมูลที่เสนอความเห็นนั้นควรจะต้องผ่านกระบวนการรับฟังความคิดเห็นและการมีส่วนร่วมของตัวแทนผู้บริโภคอย่างเป็นระบบและกว้างขวางการ และเป็นความเห็นที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงและปัญหาของผู้บริโภค บางครั้งอาจจะต้องมีการดำเนินงานหรือสนับสนุนให้เกิดการศึกษา การวิจัย การรวบรวมความเห็น เพื่อให้ได้ข้อมูลข้อเสนอแนะที่มีพื้นฐานทางวิชาการ

๑.๒ การสนับสนุนการทำงาน การติดตาม ตรวจสอบการทำงานคุ้มครองผู้บริโภคของหน่วยงานรัฐ

๑.๓ นอกจากนี้อองค์การอิสระผู้บริโภค จะต้องมีการดำเนินงานเชิงรุก โดยจะต้องมีบทบาทในการพัฒนาและเสนอแนะนโยบาย กฎหมาย กฎ และมาตรการเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคให้ทันต่อสถานการณ์ปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

๑.๔ สร้างความเข้มแข็ง ให้ผู้บริโภค กลุ่ม เครือข่าย องค์การผู้บริโภคและส่งเสริม สนับสนุนให้มีส่วนร่วมในการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในทุกระดับ โดยจะต้องสนับสนุนงบประมาณที่ชัดเจนต่อหัวประชากร เช่น หัวละ ๕ บาท เพื่อเป็นงบประมาณในการสนับสนุนให้เกิดกลไกการคุ้มครองผู้บริโภคโดยกลุ่มองค์กรผู้บริโภค ให้เข้มแข็งและมีบทบาทในการคุ้มครองตนเองและยกระดับมาตรฐานการคุ้มครองผู้บริโภคในประเทศไทย

๑.๕ การฟ้องร้องแทนผู้บริโภคในกรณีเพื่อประโยชน์สาธารณะ

๒. การปรับปรุงพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ (แก้ไขปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๔๑) ให้ทันต่อสถานการณ์ปัญหาผู้บริโภคในยุคปัจจุบัน เช่น

๒.๑ การปรับปรุงคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้มีสัดส่วนผู้แทนผู้บริโภคไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง

๒.๒ การปรับปรุงกระบวนการระงับข้อพิพาทระหว่างผู้บริโภคและผู้ประกอบการ เพื่อให้ผู้บริโภคได้รับค่าชดเชยรวดเร็วและเป็นธรรมเพิ่มขึ้น โดยไม่ต้องรอการไต่สวนหาผู้รับผิดชอบ

๒.๓ การขยายการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคตามกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค ปี พ.ศ. ๒๕๒๒ แก้ไขปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ให้สอดคล้องกับปัญหาที่เกิดขึ้นในประเทศ และยกมาตรฐานให้เท่าเทียมกับสิทธิของผู้บริโภคในต่างประเทศ

ประการที่ ๑ สิทธิที่จะได้รับสินค้าและบริการที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต (THE RIGHT TO ACCESS) อันได้แก่ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย การเข้าถึงบริการสุขภาพ การศึกษา

ประการที่ ๒ สิทธิที่จะได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าและบริการ (THE RIGHT TO SAFETY) หมายถึง สิทธิที่จะได้รับความปลอดภัยจากผลิตภัณฑ์ กรรมวิธีผลิตและบริการที่เป็นอันตรายต่อคุณภาพและชีวิต

สิทธิที่จะได้รับความปลอดภัย ครอบคลุมถึงประโยชน์ในระยะยาวของผู้บริโภคด้วย ไม่ได้หมายถึงเพียงแค่ความต้องการในระยะสั้น

ประการที่ ๓ สิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองจากการหลอกลวงของโฆษณา หรือการแจ้งประกาศที่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิด หรือสิทธิที่จะได้รับข้อมูลข่าวสารที่จำเป็นต่อการตัดสินใจเลือกซื้อ (THE RIGHT TO BE INFORMED)

หมายถึง สิทธิที่จะได้รับข้อเท็จจริงที่จะเลือกและตัดสินใจ สิทธินี้ครอบคลุมมิให้มีการคดโกง คุ้มครองการโฆษณา ฉลากสินค้า และการกระทำอื่นๆ ที่ทำให้เกิดความเข้าใจผิด ผู้บริโภคจะต้องได้รับข้อมูลเพียงพอที่จะทำให้เขาได้ซื้อสินค้าและบริการอย่างฉลาด และด้วยความรับผิดชอบ

ประการที่ ๔ สิทธิที่จะได้เลือกซื้อสินค้าและบริการในราคายุติธรรม (THE RIGHT TO CHOOSE) หมายถึง สิทธิที่จะเลือกสินค้าและบริการได้หลายๆ อย่าง ในราคาที่แข่งขันกัน และในกรณีที่มีการผูกขาดสินค้าก็จะวางใจได้ว่า จะได้รับสินค้าและบริการที่มีคุณภาพเป็นที่พอใจ และในราคายุติธรรม

สิทธิที่จะเลือกนี้ หมายถึงอีกด้วยว่า เป็นสิทธิที่จะได้รับสินค้าและบริการในระดับพื้นฐาน ทั้งนี้เพราะว่าสิทธิที่จะเลือกอย่างไม่มียับยั้งของกลุ่มผู้บริโภคส่วนน้อยอาจเป็นสิ่งที่กลุ่มผู้บริโภคส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยก็ได้

ประการที่ ๕ สิทธิที่จะแสดงความคิดเห็นในฐานะตัวแทนผู้บริโภคเพื่อให้ได้รับประโยชน์ที่พึงได้ (THE RIGHT TO BE HEARD) รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์ร่วมกับรัฐบาลในการบริหารจัดการ

หมายถึง สิทธิที่จะเป็นตัวแทน เพื่อประโยชน์ที่ผู้บริโภคจะได้รับการพิจารณาอย่างเข้าใจในการตั้งกฎเกณฑ์ และดำเนินเกี่ยวกับนโยบายเศรษฐกิจ หมายถึง สิทธิที่จะได้ร้องเรียนและเป็นตัวแทนในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ และบริการก่อนที่จะมีการผลิตหรือทำการใด ๆ ไม่แต่นโยบายของรัฐ แต่ในทางเศรษฐกิจด้านอื่น ๆ ด้วย

ประการที่ ๖ สิทธิที่จะได้รับค่าชดเชย ในกรณีที่ถูกละเมิด หลอกลวง ให้ได้รับสินค้าและบริการที่ไม่มีคุณภาพ (THE RIGHT TO REDRESS)

หมายถึง สิทธิที่จะได้รับความเป็นธรรมในการตัดสินเรื่องราวที่ร้องเรียนอย่างถูกต้อง ซึ่งหมายถึง สิทธิที่จะได้รับการชดเชยเมื่อได้รับสินค้าและบริการที่บกพร่องหรือเสียหายหรือการช่วยเหลือหรือการชดเชยอื่น ๆ

ประการที่ ๗ สิทธิที่จะได้รับความรู้และไหวพริบอันจำเป็นต่อการบริโภคอย่างเท่าทัน (THE RIGHT TO CONSUMER EDUCATION) หมายถึง สิทธิที่จะได้รับความรู้และทักษะให้เป็นผู้บริโภคที่มีความรู้ในเรื่องราวต่าง ๆ ที่ควรรู้ตลอดชีวิต

สิทธินี้หมายถึง สิทธิที่จะได้รับความรู้ที่ควรรู้ ควรมี ในการที่จะใช้ ในการต่อสู้สิ่งต่าง ๆ ที่มีผลกระทบต่อการตัดสินใจของผู้บริโภค

ประการที่ ๘ สิทธิที่จะดำรงชีวิตอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดี และยังชีพได้อย่างปลอดภัย (THE RIGHT TO HEALTHY ENVIROMENT)

หมายถึง สิทธิที่จะได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ทำให้คุณภาพชีวิตดีขึ้น ซึ่งหมายถึง สิทธิที่จะได้รับการป้องกันจากปัญหาสิ่งแวดล้อมที่ผู้บริโภคแต่ละคนไม่สามารถควบคุมได้เอง สิทธินี้ต้องยอมรับถึงความต้องการที่จะได้รับการคุ้มครอง และปรับปรุงสิ่งแวดล้อม ตลอดชั่วอายุเราไปจนชั่วอายุลูกหลานอีกด้วย

นอกจากนี้ควรพิจารณา รวมถึงสิทธิอื่น ๆ ที่ควรกำหนดในสถานการณ์ปัจจุบัน เช่น

๑. สิทธิที่จะจะได้รับความคุ้มครองและได้รับเป็นธรรมจากการโฆษณาที่เกินสมควร การโฆษณาที่ส่งผลต่อความเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมผู้บริโภคมากขึ้น และความล้มเหลวในการควบคุมโฆษณา

๒. สิทธิที่จะได้ความเป็นธรรมในการพิสูจน์ความผิด ภาระในการพิสูจน์ความผิดถือเป็นหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจ

๓. การให้มีหน่วยงานเดียวรับผิดชอบงานผู้บริโภค (One Stop Service) ทำหน้าที่ให้ข้อมูลและสนับสนุนผู้บริโภค

การคุ้มครองผู้บริโภค มีหลายหน่วยงานมากที่เกี่ยวข้อง ทั้งกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงพาณิชย์ อุตสาหกรรม และสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งสามารถประสานงานตามกฎหมายให้เกิดการแก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิผู้บริโภคได้ แต่พบว่า ปัจจุบัน รัฐยังไม่สามารถให้การศึกษารณรงค์กับผู้บริโภค ให้เกิดความเข้าใจและสามารถใช้สิทธิได้ถูกต้องทั้งช่องทางและการแก้ไขปัญหา ดังนั้นจะทำอย่างไรให้เกิดศูนย์ประสานงานหรือหน่วยงานเดียวรับผิดชอบงานรับเรื่องร้องเรียนของผู้บริโภค ซึ่งรวบรวมบุคคลจากทุกหน่วยงานที่รับผิดชอบงานผู้บริโภค แล้วมีความสามารถถนัดกรอง ช่วยเหลือ และที่สำคัญสนับสนุนในการให้ข้อมูลกับผู้บริโภคที่สามารถใช้ประกอบการตัดสินใจเลือกแบบแผนการผลิตและการบริโภค รวมถึงให้ผู้บริโภคตระหนักและเท่าทันปัญหาในยุคบริโภคนิยม สนับสนุนการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาและคุ้มครองสิทธิของตนเอง

๔. การปรับปรุงนโยบาย กฎหมายที่เกี่ยวข้อง และบังคับใช้กฎหมายตามเจตนารมณ์ของการคุ้มครองผู้บริโภคให้เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน เช่น

๑. การบังคับใช้กฎหมาย พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค และ พ.ร.บ. ความรับผิดชอบต่อผลิตภัณฑ์และบริการ (Liability Act) ให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ที่ส่งเสริมให้ผู้บริโภค คนยากจนเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม ไม่เป็นภาระในการดำเนินคดี และมีขั้นตอนที่รวดเร็ว ซึ่งในปัจจุบันรัฐกลับทำการยกเว้นความรับผิดชอบต่อความไม่ปลอดภัยของผู้บริโภค เช่น การออกประกาศยกเว้นให้ผู้ประกอบวิชาชีพทางการแพทย์

๒. เร่งจัดทำและออกกฎหมายสนับสนุนการดำเนินคดีแบบกลุ่ม (Class Action)

๓. ปรับปรุงกระบวนการยุติธรรมในการแก้ไขปัญหาของผู้บริโภค เช่น

ศาลผู้บริโภครวม ให้มีกลไกช่วยเหลือแบบเบ็ดเสร็จ

๔. หยุดการทำข้อตกลงเขตการค้าเสรี (FTA) จนกว่าจะมีกฎหมายว่าด้วยการทำความตกลงระหว่างประเทศ

๕. หยุดแปรรูปรัฐวิสาหกิจที่จำเป็นต่อบริการสาธารณะขั้นพื้นฐาน แต่ต้องทำการปฏิรูปรัฐวิสาหกิจต่าง ๆ อย่างเข้มแข็ง เช่น การไฟฟ้า ประปา องค์การเภสัชกรรม เป็นต้น

๖. การดำเนินการทางกฎหมายที่เข้มงวดกับผู้กระทำผิดอาศัยช่องว่างของกฎหมายในการส่งเสริมการขาย เช่น ผลิตภัณฑ์ที่ไม่ได้รับอนุญาตให้ขึ้นทะเบียนเป็นเครื่องมือแพทย์ จะจำหน่ายภายใต้กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งมักอาศัยการขายตรง และมักจะโฆษณาสรรพคุณทางการรักษา ทำให้ผู้บริโภคหลงเชื่อและคิดว่าเป็นเครื่องมือแพทย์

๗. ปรับปรุงกฎหมายต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับสังคม และมีข้อบังคับที่ทันสมัย ทั้งด้าน การผลิตและการบริโภค เช่น

- การปรับปรุงมาตรการปรับเชิงลงโทษและเข้มงวดมากขึ้น เช่น การลงโทษผู้ผลิตที่โฆษณาโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือโฆษณาเกินจริง หลอกลวง

- การแก้ไขพระราชบัญญัติยาฉบับใหม่ ให้มีกองทุนประชาชนหรือกองทุนชดเชยของผู้ประกอบการ เข้ามาสนับสนุนเมื่อได้รับอันตรายจากยา มีมาตรการชดเชยความเสียหาย หน่วยงานของรัฐสามารถประกาศซื้อขายที่ไม่มีมาตรฐานได้ อุตสาหกรรมยานำไปสู่การพัฒนาเพื่อพึ่งตนเองและพัฒนาอย่างยั่งยืน มีหลักเกณฑ์ปฏิบัติที่ดีในการผลิตยา บริการยานำไปสู่การตั้งกองทุนพัฒนาระบบยา

- การส่งเสริมการขายและการโฆษณา นำเกณฑ์ว่าด้วยจริยธรรมในการส่งเสริมการขายยาขององค์การอนามัยโลกมาเป็นแนวปฏิบัติ ราคาขายยุติธรรม มีโครงสร้างราคาและมาตรการควบคุมราคา การคุ้มครองสวัสดิภาพการใช้ยาของประชาชน มีบทบัญญัติให้การคุ้มครองรับผิดชอบต่อความเสียหายของผลิตภัณฑ์ยา ภาวะในการพิสูจน์อันตรายที่เกิดจากยา มีรูปแบบสัญลักษณ์ของบริษัทยาเพื่อให้รู้แหล่งที่มา

๕. การปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกในการให้ความช่วยเหลือเมื่อถูกละเมิดสิทธิ

๑. ขั้นตอนการเรียกร้องความเป็นธรรมเป็นภาระของผู้บริโภคและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการสอบสวนหรือพิสูจน์ปัญหาขาดศักยภาพและประสิทธิภาพ

๒. มีระบบตรวจสอบการทำงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ทำงานคุ้มครองผู้บริโภค

๓. การพัฒนากระบวนการทางศาลให้มีประสิทธิภาพและรวดเร็วมากขึ้น ให้สอดคล้องกับ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค

๔. การปรับกลไกในองค์กรวิชาชีพหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น แพทยสภา กองประกอบโรคศิลปะ กระทรวงสาธารณสุข กองเงินทุนทดแทน ประกันสังคม ฯลฯ จะต้องปรับปรุงองค์ประกอบให้มีส่วนร่วมจากภาคีอื่นๆ ในสังคมมากขึ้น เช่น องค์กรผู้บริโภคที่มีกิจกรรมด้านนี้ สื่อมวลชน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการให้ความช่วยเหลือผู้ป่วย ไม่ว่าจะในด้านความโปร่งใส และที่สำคัญจะอย่างไรให้กลไกเหล่านี้มีความเป็นอิสระในการตัดสินใจ ดังเช่น กลไกสภาการแพทย์ในประเทศอังกฤษ ที่มีองค์ประกอบของบุคคลอื่น (Lay Man) ที่ไม่ใช่แพทย์ถึงร้อยละ ๕๐

๖. การจัดทำกองทุนชดเชยความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการถูกละเมิดสิทธิเพื่อชดเชยความเสียหายที่เกิดขึ้นกับผู้บริโภค

ปัจจุบัน พบว่าการให้การช่วยเหลือเบื้องต้นกับผู้บริโภคเมื่อได้รับความเสียหายจากบริการสาธารณสุข ไม่ได้ทำให้ผู้เสียหายสามารถดำรงชีวิตได้อย่างปกติสุข ธรรมดา และการให้การช่วยเหลือเบื้องต้นกับผู้เสียหายจากบริการสาธารณสุขให้กับผู้ใช้บริการในระบบหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ ไม่รวมระบบสวัสดิการข้าราชการ และระบบประกันสังคม หรือแม้แต่การใช้บริการของโรงพยาบาลเอกชนใน

ดังนั้น การมีกองทุนชดเชยความเสียหายจากบริการสาธารณสุขในอนาคต จะต้องเป็นการชดเชยความเสียหายกับบุคคลทุกคน โดยมีเป้าหมายเพื่อความปลอดภัยของผู้ป่วยและมาตรฐานการรักษาพยาบาล รวมทั้งลดการฟ้องร้องและความขัดแย้งระหว่างแพทย์กับคนไข้

ข้อเสนอเฉพาะประเด็น/เฉพาะกลุ่มผู้บริโภคในปัจจุบัน

■ ข้อเสนอต่อการพัฒนาระบบหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ

๑. จัดตั้งกองทุนชดเชยความเสียหายจากบริการสาธารณสุข (สุขภาพ) สำหรับทุกคน เพื่อคุ้มครองผู้ใช้บริการ ลดภาระในการพิสูจน์ความผิดและความทุกข์ในการฟ้องร้อง รวมทั้งลดความขัดแย้งระหว่างแพทย์และคนไข้
๒. มาตรฐานและคุณภาพบริการ ควรเป็นมาตรฐานเดียวในการให้บริการกับประชาชน ในระบบประกันสุขภาพทั้ง ๓ ระบบ
๓. การกระจายงบประมาณและบุคลากรที่สอดคล้องกับจำนวนประชาชนในพื้นที่ต่างๆ
๔. ยกเลิกพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ และจัดทำ (ร่าง) พ.ร.บ.กองทุนสินไหมทดแทนผู้ประสบภัยจากรถ เพื่อลดภาระของผู้ใช้บริการ ภาวะเสี่ยงล้มละลายของผู้ประสบอุบัติเหตุ และลดภาระต่อระบบหลักประกันประเภทต่างๆ เป็นต้น
๕. เก็บภาษีสินค้าฟุ่มเฟือย ภาษีที่ดิน ภาษีมรดก ภาษีนักเล่นหุ้น หรือทำระบบภาษีให้เป็นภาษีก้าวหน้า ที่รวมถึงการเก็บภาษีจากโอกาสทางนโยบายต่างๆ เช่น ภาษีอัตราพิเศษโรงพยาบาลเอกชนที่ได้รับประโยชน์จากนโยบายศูนย์กลางการแพทย์ของเอเชีย

■ ข้อเสนอเครือข่ายผู้เสียหายทางการแพทย์

๑. ขอให้มีการตั้งกองทุนชดเชยความเสียหายทางการแพทย์ ทั้งสถานพยาบาลของรัฐและเอกชน ชดเชยมากน้อยให้ขึ้นอยู่กับระดับของความเสียหาย เพื่อลดปัญหาการฟ้องร้อง
๒. ขอให้มีการจัดตั้งองค์กรกลาง ประกอบไปด้วยบุคคลที่เป็นที่ยอมรับได้ ทั้งฝ่ายแพทย์และฝ่ายคนไข้ ให้ทำหน้าที่พิสูจน์หาสาเหตุของความเสียหาย เพื่อนำไปสู่การชดเชยที่เป็นธรรม
๓. ขอให้มีการจัดทำโครงการความปลอดภัยของคนไข้ ตามคำแนะนำขององค์การอนามัยโลก (Patient for Patient Safety) ขึ้นในประเทศไทย คือการนำความผิดพลาดที่ได้รับการพิสูจน์แล้วจากองค์กรกลาง ไปทำเป็นสถิติ นำไปเป็นบทเรียนสอนบุคลากรทางการแพทย์ และให้ความรู้กับประชาชนอย่างจริงจัง เพื่อป้องกันปัญหาไม่ให้เกิดซ้ำๆ ขึ้นอีก เป็นการยกระดับมาตรฐานวิชาชีพแพทย์ ลดปัญหาการตาย การเจ็บ การพิการจากความผิดพลาดทางการแพทย์ ที่สำคัญลดความสูญเสีย

ทางเศรษฐกิจของชาติที่ใช้ในการดูแลคนไข้ก่อนเสียชีวิตในห้องไอซียู (ICU) โดยปกติประมาณ ๑ แสนบาทต่อหัวได้อย่างมหาศาล มีการยอมรับในการประชุมระดับชาติแล้วว่ามีคนไข้ไทยตายจากความผิดพลาดทางการแพทย์ ตายโดยป้องกันได้ประมาณ ๒๕,๐๐๐ - ๕๐,๐๐๐ คนต่อปี)

๔. ขอให้มีการออกกฎหมายเกี่ยวกับเวชระเบียนโดยชัดเจน เนื่องจากปัจจุบันคนไข้มีปัญหาในการขอเวชระเบียนจากสถานบริการอย่างมาก เมื่อมีความเสียหายเกิดขึ้นแล้วเวชระเบียนคือหลักฐานเดียว ถึงแม้จะได้มีคำวินิจฉัยตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารว่า เวชระเบียนเป็นสิทธิของผู้ป่วย แต่ไม่ค่อยมีผลในทางปฏิบัติ ยังมีการปฏิเสธ ให้ล่าช้า ได้ไม่ครบ มีการแก้ไข ซ่อนเร้น หนองเหนียว อีกทั้งไม่ครอบคลุมโรงพยาบาลเอกชนอีกด้วย ขอให้ท่านได้โปรดออกกฎหมาย **ให้คนไข้ที่เสียหายสามารถขอสำเนาเวชระเบียนได้ทันทีทั้งนี้ให้ครอบคลุมโรงพยาบาลเอกชนด้วย** เพื่อเป็นการตัดปัญหาการพิพาทที่นำไปสู่การออกสื่อและการแจ้งความจับแพทย์ และข้อมูลที่ได้ก็จะเป็นข้อมูลที่ไม่ถูกตกแต่ง แก้ไข ดัดแปลง องค์กรกลางก็จะทำหน้าที่พิสูจน์ได้รวดเร็ว ผลที่ออกมาก็จะมีผลตรงเป็นธรรมต่อทุกฝ่าย และสามารถนำผลที่ถูกต้อนั้นไปเป็นบทเรียนสอนบุคลากรทางการแพทย์ได้อีกด้วย

๕. ขอให้มีการออกกฎหมายว่า หากปรากฏว่าแพทย์หรือคนไข้ ใจใจแก้ไขเวชระเบียนเพื่อประโยชน์ในทางคดีแล้ว ให้ศาลหรือองค์กรกลางปรับให้เป็นฝ่ายผิดได้ในทันที และกองทุนจะไม่จ่ายค่าชดเชยให้

๖. ขอให้ปรับปรุงแก้ไข พ.ร.บ.ประกอบวิชาชีพเวชกรรม โดยมีการจำกัดจำนวนกรรมการแพทยสภาที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจโรงพยาบาลเอกชน เข้าไปเป็นกรรมการแพทยสภา ขอให้คณะกรรมการแพทยสภามีคนนอกเข้าไปเป็นกรรมการในสัดส่วนที่เหมาะสมเพื่อสร้างความเป็นธรรมสูงสุดต่อสังคมโดยรวม ขอให้ประชาชนสามารถไต่สวนสาธารณะแพทยสภาได้ ในกรณีที่ไม่สามารถเอาผิดทางศาลกับคณะกรรมการแพทยสภาที่ละเว้นและประพฤติมิชอบได้ ขอให้ประชาชนสามารถร่วมกันโหวตให้นายกแพทยสภาลงจากตำแหน่งได้ หากปรากฏว่ามีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

๗. การจะออกกฎหมาย กฎ คำสั่ง หรือประกาศใดๆ ของหน่วยงานด้านสาธารณสุข ที่คนไข้มีส่วนได้ส่วนเสีย ขอให้คนไข้ได้มีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็นด้วยทุกครั้ง

๘. ขอให้มีการแก้ไขเรื่องอายุความทางแพ่ง เกี่ยวกับคดีทางการแพทย์ เนื่องจากที่ผ่านมามีคนไข้ไม่สามารถรู้ว่าใครเป็นคนทำละเมิด เพราะแพทย์มักปฏิเสธกว่าคนไข้จะหาเหตุอันชวนให้เชื่อว่าแพทย์น่าจะเป็นผู้ทำละเมิด ก็มักขาดอายุความทางแพ่ง หรือหากยอมตีของแพทยสภา ก็มักถูกดึงเรื่องให้นานจนขาดอายุความ เนื่อง

จากหลักกฎหมายสากลทางการแพทย์นั้น หากแพทย์ปฏิเสธคนไข้ ให้ถือว่าคนไข้ไม่รู้
อายุความก็จะสะดุดทันที

๙. ขอให้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
ปี พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๒๒ ที่ระบุว่า “ในกรณีที่มีการกระทำหรือการละเลยการกระทำ
อันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และมีใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาล
หรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว ให้คณะกรรมการมีอำนาจตรวจสอบและ
เสนอมาตรการการแก้ไขตามพระราชบัญญัตินี้” โดยขอให้เพิ่มเติมว่า “หรือที่ศาล
พิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว หากปรากฏว่าการทำละเมิดนั้น เป็นคนละประเด็นกับ
ที่ศาลฎีกาวินิจฉัย ให้คณะกรรมการมีอำนาจตรวจสอบ และเสนอมาตรการการแก้ไข
ตามพระราชบัญญัตินี้” เคยมีคดีที่ศาลฎีกาพิพากษาว่า คดีขาดอายุความ แต่การละเมิด
สิทธิมนุษยชนยังคงมีอยู่ ดังนั้น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงควรมีอำนาจ
ตรวจสอบการกระทำละเมิดนั้นได้

■ ข้อเสนอเครือข่ายบ้านไม่สมหวัง (กรณีอสังหาริมทรัพย์และคอนโดมิเนียม)

มาตรการระยะสั้น

๑. ปรับปรุงตัวแทนในคณะกรรมการคุ้มครองให้มีองค์ประกอบจาก
ตัวแทนผู้บริโภคที่เดือดร้อน ถูกละเมิดสิทธิ และรวมถึงตัวแทนองค์กรผู้บริโภค เพื่อให้
เห็นความสำคัญของการคุ้มครองผู้บริโภคเชิงรุกมากขึ้น

๒. การสนับสนุนการเผยแพร่ข้อมูลข่าวให้กับผู้บริโภค เพื่อให้มีความรู้
พื้นฐานในการคุ้มครองตนเองที่รอบด้านโดยมีการวางเป้าหมายที่ชัดเจน

๓. ขอให้มีการลงโทษหน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่รัฐในฐานะผู้ใช้กฎหมาย
ที่ละเลยในการปฏิบัติหน้าที่ หรือร่วมมือกับเอกชนทุจริตต่อหน้าที่ โดยต้องลงโทษ
ที่เข้มงวดและเด็ดขาด เพราะปัญหาที่ผู้บริโภคประสบในปัจจุบันจะไม่เกิดขึ้นหรือไม่มี
ความทุกข์มากมายขนาดนี้ หากมีการดำเนินการลงโทษกับผู้ประกอบการที่กระทำ
ละเมิดกับผู้บริโภคแต่รัฐกลับใช้อำนาจไปในทางที่ผิด เช่น ชัดขวางและไม่สนับสนุน
ผู้บริโภคที่ออกมาเรียกร้องสิทธิ ใส่ร้ายป้ายสีและคุกคามผู้บริโภคที่ใช้สิทธิของตนเอง
ตามกฎหมาย

๔. การบังคับใช้กฎหมายที่เข้มงวด และหากไม่มีการบังคับใช้กฎหมาย
ศาลปกครองสามารถดำเนินการได้โดยไม่ต้องให้ผู้บริโภคร้องเรียน เช่น ผู้จัดสรรที่ดินจะ
ต้องเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดิน กองทุนในการพัฒนาระบบสาธารณูปโภค การปรับปรุง
ข้อสัญญาที่เป็นธรรมให้รวมถึงคุณภาพของวัสดุในการก่อสร้างด้วย

๕. การปรับปรุงมาตรการลงโทษและเปรียบเทียบปรับในการละเมิดสิทธิผู้บริโภคด้านอสังหาริมทรัพย์ให้เพิ่มสูงขึ้น
๖. การพัฒนาระบบข้อมูลให้สามารถเชื่อมโยงในหน่วยงานทั้งของรัฐที่เกี่ยวข้องและเอกชนในการทำงานคุ้มครองผู้บริโภค เช่น บริษัทที่ได้รับอนุญาตการจัดสรรที่ดิน เพื่อเป็นข้อมูลให้กับผู้บริโภค
๗. การผลักดันให้เกิดกลไกการให้ความช่วยเหลือผู้บริโภคในชั้นศาล
๘. เพิ่มมาตรการคุ้มครองผู้บริโภคในกระบวนการจัดสรรที่ดินและรวมถึงให้การเคหะแห่งชาติแจ้งคณะกรรมการจัดสรรที่ดินกลางเรื่องแผนผังการจัดสรร การแจ้งพื้นที่ส่วนกลางที่ชัดเจนและเปิดเผยให้กับผู้ซื้อของการเคหะแห่งชาติ
๙. พัฒนากลไกในการบังคับคดี เพื่อสนับสนุนให้ผู้บริโภคได้รับการชดเชยเยียวยาเมื่อชงคดี
๑๐. การอบรมเรื่องนิติบุคคลอาคารชุดและบ้านจัดสรรให้กับส่วนต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ผู้อยู่อาศัยได้มีส่วนร่วมกับการพัฒนาบ้านจัดสรรและอาคารชุดของตนเอง

มาตรการระยะยาว

๑. ให้มีการสร้างหลักประกันให้กับผู้ซื้อบ้านที่ไม่ได้บ้าน เช่น กลไกการประกันเงินดาวน์ รวมถึงกองทุนชดเชยความเสียหายให้กับผู้ซื้อบ้านที่ไม่ได้บ้านต้องได้รับเงินคืนพร้อมดอกเบี้ยโดยไม่มีภาระหักค่าใช้จ่ายและเงื่อนไต่ใดๆ ทั้งสิ้น โดยเงินอาจจะมาจากทั้งผู้ประกอบการและการนำเงินของผู้บริโภคบางส่วนที่จ่ายให้ผู้ประกอบการในการดาวน์บ้านหรืออาจจะทำระบบการรับประกันการดาวน์ที่ชัดเจน
๒. ขอให้มีการออกกฎหมายที่ผู้บริโภคสามารถรวมตัวกันและร่วมมือกันในการฟ้องคดีได้อย่างถูกกฎหมายเพื่อพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภค Class Action เพราะผู้บริโภคที่ซื้อบ้านไม่มีความสามารถในการฟ้องร้องเพื่อดำเนินคดีให้ได้เงินคืนกันทุกคน เพราะมีค่าใช้จ่ายรายคน แต่ต้องการมีบ้าน จึงไม่ควรรับภาระในการฟ้องดำเนินคดีของแต่ละคน
๓. สนับสนุนและส่งเสริม รวมทั้งเรียกร้องให้ผู้ประกอบการธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ทั้งรัฐและเอกชน มีความรับผิดชอบในการสร้างบ้านให้เสร็จตามสัญญา มีคุณภาพ มาตรฐาน สร้างสาธารณูปโภคตามที่ได้โฆษณาไว้ และต้องไม่นำพื้นที่ส่วนกลางไปหาผลประโยชน์ ผู้ประกอบการที่ดีต้องมีความรับผิดชอบต่อสามารถแข่งขันกับผู้ประกอบการจากต่างประเทศที่กำลังจะมีขึ้นมากมาย
๔. ขอให้มีการลงโทษหน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่รัฐในฐานะผู้ใช้กฎหมาย

ไม่ละเลยในการปฏิบัติหน้าที่ เพราะปัญหาที่ผู้บริโภคระสบในปัจจุบันจะไม่เกิดขึ้น หรือไม่มีความทุกข์มากมายถึงขนาดนี้หากมีการดำเนินการลงโทษกับผู้ประกอบการ ที่กระทำละเมิดกับผู้บริโภค แต่รัฐกลับใช้อำนาจไปในทางที่ผิด เช่น ชัดขวางและ ไม่สนับสนุนผู้บริโภคที่ออกมาเรียกร้องสิทธิ ใส่ร้ายป้ายสีและคุกคามผู้บริโภคที่ใช้ สิทธิของตนเองตามกฎหมายทั้งที่คนเหล่านี้ไม่ได้ทำเพื่อตัวเองเท่านั้น แต่กำลังสร้าง บรรทัดฐานให้กับการคุ้มครองผู้บริโภคในเมืองไทย

๕. การปรับปรุงกฎหมายให้เห็นความสำคัญของการคุ้มครองผู้บริโภค เช่น การแจ้งบัญชีบุคคลของนิติบุคคลอาคารชุดต่าง ๆ หนี้สินของผู้บริโภคจะต้องเป็น หนี้บริสุทธิเช่นเดียวกับสถาบันการเงิน พ.ร.บ.ล้มละลาย หรือการปรับปรุงกฎหมาย ให้ผู้ประกอบการรายใหม่จะต้องรับผิดชอบกับผู้บริโภคทั้งทรัพย์สินและหนี้สินในธุรกิจ อสังหาริมทรัพย์

๖. การปรับปรุงกระบวนการยุติธรรมให้รวดเร็วและมีความเชี่ยวชาญเรื่อง คดีผู้บริโภคมากขึ้น เช่น คดีทรัพย์สินทางปัญญา

๗. พัฒนาจริยธรรมของส่วนต่าง ๆ ในการคุ้มครองผู้บริโภคของหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้อง

■ ข้อเสนอเชิงนโยบายต่ออาคารชุดและคอนโดมิเนียม

๑. ผลักดันให้มีการแก้ไข พ.ร.บ.อาคารชุด ที่เป็นประโยชน์กับผู้อยู่อาศัย โดยยึดหลักการมีส่วนร่วมของกลุ่มผู้บริโภค (คนคอนโดฯ) ในการเข้าร่วมพิจารณาหรือ ปรับปรุงกฎหมายฉบับนี้

๒. จัดทำและเผยแพร่คู่มือการเลือกซื้อคอนโดมิเนียม อาคารชุด สำหรับ ผู้บริโภค

๓. เผยแพร่การบริหารจัดการคอนโดมิเนียมที่มีประสิทธิภาพ โปร่งใส ตรวจสอบได้ และให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของผู้อยู่อาศัย

■ ข้อเสนอแนะด้านมาตรฐานสินค้าโดยเฉพาะรถยนต์

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

๑. ควรกำหนดมาตรการในทางกฎหมายที่จะควบคุม ตรวจสอบ คุณภาพ มาตรฐานของรถยนต์ก่อนที่จะส่งมอบสินค้าให้กับผู้บริโภค

๒. ควรทบทวนหน้าที่ และบทบาทของหน่วยงานต่าง ๆ ให้มีมาตรฐาน ร่วมกัน

๓. ผู้บริโภคไม่ควรต้องรับภาระในการพิสูจน์ความบกพร่องของสินค้า

เช่นในปัจจุบัน

๔. ควรมีหน่วยงานหรือองค์กรผู้บริโภคที่ทำหน้าที่พิจารณาปัญหาข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น

๕. หน่วยงานของรัฐ ที่ทำหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคควรทบทวนทัศนคติต่อ “ความเป็นกลาง”

๖. ควรผลักดันให้เกิดองค์กรอิสระผู้บริโภค ตามรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐

■ ข้อเสนอต่อการแก้ปัญหาเรื่องนี้สืบจากบัตรเครดิต (Non Bank)

๑. ต้องการให้สำนักงานประกันสังคมเข้มงวดกับเจ้าหน้าที่ โดยห้ามให้ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ประกันตนกับสำนักงานติดตามทวงหนี้ เพราะเมื่อลูกหนี้ลาออกจากงานเก่า เนื่องจากการทวงหนี้ที่ละเมิดสิทธิมนุษยชน เช่น ส่งโทรสารประจาน ทำให้ลูกหนี้อับอาย แต่เมื่อลูกหนี้ได้งานใหม่ ซึ่งมักต้องทำประกันสังคมและแจ้งข้อมูลส่วนบุคคลกับประกันสังคม ซึ่งปัจจุบันกลุ่มทวงหนี้จะใช้ข้อมูลจากสำนักงานประกันสังคมในการติดตาม สืบหาที่อยู่ทำงานของลูกหนี้ เมื่อได้ข้อมูลก็จะดำเนินการทวงหนี้ และเป็นปัญหาลูกหนี้ออกจากงาน จนทำให้ไม่สามารถหาเงินมาชำระหนี้ได้เนื่องจากขาดรายได้

๒. ต้องการให้สภานายความ จัดกรกับ “สำนักงานกฎหมายที่ติดตามหนี้” ที่ชอบแอบอ้างใช้จดหมายที่เลียนแบบหมายศาล

๓. ต้องการให้ “กรมบังคับคดี” ตักเตือน สำนักงานกฎหมายที่ติดตามหนี้ ห้ามอ้างชื่อ “กรมบังคับคดี” ในการติดตามหนี้

๔. ต้องการให้ เจ้าหน้าที่ตำรวจ รับเรื่องในการลงบันทึกประจำวันหรือรับแจ้งความ ในกรณีที่มีการแพกซ์และจดหมายข่มขู่จาก สนง.ติดตามทวงหนี้ที่เข้าข่ายประจานลูกหนี้ ตลอดจนการส่งพนักงานมาที่ทำงานลูกหนี้

๕. ต้องการให้จัดหาทนายความไว้ช่วยเหลือ ซึ่งอยากให้เป็นทนายความที่ติดต่อกับมูลนิธิเพื่อผู้บริโภคขึ้นอีกส่วนหนึ่ง เนื่องจากปัจจุบัน ยังขาดทนายความที่เข้ามาช่วยเหลือลูกหนี้ไม่เพียงพอ

๖. ต้องการให้แก้ปัญหาดอกเบี้ยโหด ที่แบงค์ชาติยอมให้ “Non Bank” คิดดอกเบี้ย+ค่าปรับ+ค่าธรรมเนียม ซึ่งเกินอัตราที่กฎหมายกำหนด

๗. ต้องการให้รัฐบาลเข้ามาแก้ปัญหาสำหรับผู้ที่มิหนับัตรหลายใบ โดยให้รวมหนี้หลายบัญชีให้เป็นรายเดียว เพื่อลูกหนี้จะได้ชำระกับเจ้าหนี้รายเดียว

ภาคผนวก

ที่ สผ๐๐๑๔/ว๕๑๓

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
ถนนอุทองใน คูสิต กทม. ๑๐๓๐๐

๓ มิถุนายน ๒๕๕๒

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติองค์การอิสระผู้บริโภคร พ.ศ.

เรียน นางสาวสารี อ๋องสมหวัง

อ้างถึง หนังสือของท่าน ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒

ตามที่ ท่านและประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งได้ร่วมกันเข้าชื่อเสนอร่างพระราชบัญญัติ
องค์การอิสระผู้บริโภคร พ.ศ. ต่อประธานรัฐสภา เพื่อให้รัฐสภาพิจารณานั้น ประธานสภาผู้แทนราษฎร
ได้พิจารณาว่า หากร่างพระราชบัญญัติองค์การอิสระผู้บริโภคร พ.ศ. มีผลบังคับใช้เป็นกฎหมาย จะส่งผล
กระทบต่องบประมาณแผ่นดิน โดยรัฐต้องจัดสรรงบประมาณรายจ่ายของแผ่นดินในการจัดตั้งสำนักงาน
คณะกรรมการองค์การอิสระผู้บริโภครขึ้นมาใหม่รวมถึงรัฐต้องจัดสรรเงินอุดหนุนไม่น้อยกว่าห้าบาท
ต่อหัวประชากรเพื่อใช้ในการดำเนินกิจการต่างๆ ของสำนักงานฯ และนอกจากนี้รายได้ของสำนักงานฯ
ไม่เป็นรายได้ที่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลัง กฎหมายว่าด้วยวิธีการ
งบประมาณ หรือกฎหมายอื่น จึงมีผลทำให้ร่างพระราชบัญญัติองค์การอิสระผู้บริโภคร พ.ศ. เข้าลักษณะ
เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๔๓

จึงเรียนมาเพื่อทราบ และหากท่านไม่คัดค้านความเห็นของประธานสภาผู้แทนราษฎร
ภายใน ๗ วันนับแต่วันส่งคำแจ้งนี้ ให้ถือว่าไม่มีกรณีเป็นที่สงสัย ประธานสภาฯ จะได้ส่งร่าง
พระราชบัญญัติของท่านไปยังนายกรัฐมนตรี เพื่อพิจารณาให้คำรับรองต่อไป ตามข้อบังคับการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๑๑๑

ขอแสดงความนับถือ

(นายสุวิจักขณ์ นาควัชระ)

รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติราชการแทน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

สำนักการประชุม

โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๒๕๔๓

โทรสาร ๐ ๒๒๔๔ ๒๕๔๒

มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค Foundation for Consumers

๔/๒ ซอยวัฒนาโยธิน แขวงถนนพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ๑๐๔๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๒๔๘-๓๗๓๗ โทรสาร ๐-๒๒๔๘-๓๗๓๓
4/2 Soi. Wattanayothin, Phayathai Road Sub-district, Ratchathewi, Bangkok 10400 Tel : (662) 248-3737 Fax : (662) 248-3733

ที่ มพบ.๒๖๕/๒๕๕๒

๘ มิถุนายน ๒๕๕๒

เรื่อง ไม่คัดค้านความเห็นของท่านประธานรัฐสภา

กราบเรียน ประธานรัฐสภา

อ้างถึง หนังสือ ที่ สผ ๐๐๑๔/๖๕๑๗ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๒

ตามที่ท่านประธานสภาผู้แทนราษฎร ได้พิจารณาว่า ร่างพระราชบัญญัติองค์การอิสระ
ผู้บริโภค พ.ศ. นั้น เข้าลักษณะเป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินตามรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๔๓ นั้น ข้าพเจ้านางสาวสารี อ๋องสมหวัง เลขธิการมูลนิธิเพื่อ
ผู้บริโภค ในฐานะผู้แทนการเสนอกฎหมายไม่มีกรณีเป็นที่สงสัยและไม่คัดค้านการพิจารณาของ
ท่านประธานต่อเรื่องดังกล่าวข้างต้น

จึงเรียนมาเพื่อทราบ และ โปรดพิจารณาดำเนินการขั้นตอนต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(นางสาวสารี อ๋องสมหวัง)

เลขธิการมูลนิธิเพื่อผู้บริโภค

ติดต่อประสานงาน นางสาวเววดาว เขียวเกษม

โทรศัพท์ ๐๘๕-๖๖๑-๓๖๕๖/๐๒-๒๔๘-๓๗๓๖

ฉลาดซื้อ ฉลาดคิด ฉลาดใช้ชีวิต ในยุคบริโภคนิยม

ด่วนมาก

ที่ นร ๐๔๐๔/ ๕๐๖๕

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
เลขที่รับ ๙๖๕/๖๕๕๖
วันที่ ๑๗ มิ.ย. ๕๐
เวลา ๙.๐๐ น.

สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี
ทำเนียบรัฐบาล กทม. ๑๐๓๐๐

๑๕ มิถุนายน ๒๕๔๒

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน

เรียน เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

อ้างถึง หนังสือสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ สผ ๐๐๑๔/๗๒๘๙
ลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๔๒

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้ส่งสำเนาร่างพระราชบัญญัติ
องค์การอิสระผู้บริโภค พ.ศ. (นางสาวสารี อ๋องสมหวัง กับประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง จำนวน
๑๑,๒๓๐ คน เป็นผู้เสนอ) ไปเพื่อนายกรัฐมนตรีพิจารณาลงนามรับรอง ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีขอเรียนว่า ได้ส่งร่างพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวให้
หน่วยงานที่เกี่ยวข้องพิจารณาต่อไปแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และกรุณาแจ้งให้ผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติทราบด้วย
จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(นายฐานิต ชัยยศ)

ที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ
ด้านประสานกิจการภายในประเทศ
ปฏิบัติราชการแทน เลขาธิการนายกรัฐมนตรี

กลุ่มงานเจ้าชื่อเสนอกฎหมาย

รับที่ ๖๒๕/๖๕๕๖

วันที่ ๑๗ มิ.ย. ๕๐ เวลา ๑๑.๐๕ น.

สำนักประสานงานการเมือง

โทร. ๐ ๒ ๒๘๘ ๘๘๒๗

โทรสาร ๐ ๒ ๒๘๒ ๓๖๗๒

กลุ่มงานบริหารทั่วไป สำนักงานการประชุม
รับที่ ๖๒๕/๖๕๕๖
วันที่ ๑๗ มิ.ย. ๕๐ เวลา ๑๑.๓๐ น.
ส่งกลุ่มงานพิธีการและเอกสารดำเนินการ

ที่ สผ ๐๐๑๔/๗๖๕๕

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
ถนนอุทองใน ดุสิต กทม. ๑๐๓๐๐

๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๒

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน

เรียน นางสาวสารี อ๋องสมหวัง

อ้างถึง หนังสือสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ สผ ๐๐๑๔/๖๑๑๗ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๒

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ส่วนมาก ที่ นร ๐๔๐๔/๕๐๖๕
ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๒

ตามหนังสือที่อ้างถึงแจ้งว่าร่างพระราชบัญญัติองค์การอิสระผู้บริโภค พ.ศ. ... ซึ่ง
ประธานสภาผู้แทนราษฎรพิจารณาว่าเป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินและได้ส่งไปยัง
นายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาให้คำรับรอง นั้น บัดนี้ ได้รับแจ้งจากเลขาธิการนายกรัฐมนตรีว่าได้ส่ง
ร่างพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องของพิจารณาต่อไปแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายสุวิจักขณ์ นาควิระ)

รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติราชการแทน
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

สำนักการประชุม

โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๒๕๕๑

โทรสาร ๐ ๒๒๔๔ ๒๕๔๒

ที่ มพป. ๓๖๕/๒๕๕๒

๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ขอให้พิจารณาเห็นชอบลงนามและเร่งรัด การเสนอ (ร่าง) พระราชบัญญัติองค์การอิสระผู้บริโภค

พ.ศ.ฉบับประชาชน

กราบเรียน ฯพณ ฯ นายกรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ด่วนมาก ที่ นร ๐๔๐๔/๕๐๖๕ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๒

ตามที่สำนักงานเลขาธิการนายกรัฐมนตรีได้แจ้งให้ข้าพเจ้า เลขาธิการมูลนิธิเพื่อผู้บริโภค และเครือข่าย
ผู้บริโภคทั่วประเทศ ว่า (ร่าง) พระราชบัญญัติองค์การอิสระผู้บริโภค พ.ศ. ที่เครือข่ายองค์กรผู้บริโภคและ
ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งจำนวน ๑๑,๒๓๐ คน เป็นผู้เสนอ บัดนี้ทางฯพณ ฯ นายกรัฐมนตรีได้ส่งให้หน่วยงานที่
เกี่ยวข้องพิจารณาต่อไปแล้ว นั้น(ตามจดหมายที่อ้างถึง)

(ร่าง) พระราชบัญญัติฉบับนี้มีหลักการและเจตนารมณ์ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐
มาตรา ๖๑ ซึ่งนับเป็นกฎหมายเร่งด่วนที่รัฐบาลต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๑ ปี นับตั้งแต่รัฐบาลได้แถลง
นโยบายต่อรัฐสภา เพื่อให้มีองค์การเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคที่เป็นอิสระจากหน่วยงานของรัฐทำหน้าที่ให้ความเห็น
ต่อนโยบาย กฎหมาย และมาตรการคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งทำหน้าที่ตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือละเลย
การกระทำอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งหากร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีผลบังคับใช้เป็นกฎหมายแล้ว จะก่อให้เกิด
ประโยชน์แก่ประชาชน ผู้บริโภค และสังคมไทยโดยรวม

ในการนี้มูลนิธิเพื่อผู้บริโภคและเครือข่ายองค์กรผู้บริโภคทั่วประเทศ ในฐานะองค์กรที่ริเริ่มเสนอกฎหมาย
ข้างต้น มีความประสงค์จะขอให้ ฯพณ ฯ นายกรัฐมนตรีช่วยพิจารณาเห็นชอบและลงนาม (ร่าง) พระราชบัญญัติ
องค์การอิสระผู้บริโภค พ.ศ. (ฉบับประชาชน) เนื่องจากเป็นร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เกี่ยวข้องกับการเงิน และขอ
ความกรุณาเร่งรัดดำเนินการจัดส่งให้สภาผู้แทนราษฎรเพื่อพิจารณารับรองวาระในการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร
ในสมัยนิติบัญญัติต่อไป

จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความเห็นชอบและลงนามด้วย จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(นางสาวสารี อ๋องสมหวัง)

เลขาธิการมูลนิธิเพื่อผู้บริโภค

ในฐานะผู้แทนเสนอกฎหมาย

สำเนาถูกต้อง

ติดต่อประสานงาน นางสาวแววดาว เขียวเกษม

โทรศัพท์ 089-771-3656/02-2483734-7 ต่อ 102

ฉลาดซื้อ ฉลาดคิด ฉลาดใช้ชีวิต *ประเทศไทยไม่ยอม*

